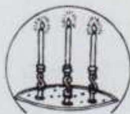
PSALTIREA
ÎN VERSURI



Cântați lui Dumnezeu cântare nouă, cântați-I frumos cu mare bucurie,
lauda Lui în Biserica cuvioșilor Lui! Pr. 32^{2-3}; 143^{9}).



Laudă suflete al meu pe Domnul, lăuda-voi pe Domnul în viața mea,
voi cânta Dumnezeului meu până ce voi fi!

Editura „LUMINĂ DIN LUMINĂ" vă dorește viață lină! (1 Tim. 2^{2})
București 2000

Domnului C. I. Băicoianu, –

bunul creștin al cărui suflet a vibrat puternic la ideea punerii în versuri a „Psaltirii" – închin această lucrare, drept omagiu de recunoștință,

Vasile Militaru



Precum și tuturor iubitorilor și doritorilor de rugăciune și de poezie religioasă, dăruim această nouă ediție pentru folosul lor sufletesc.

Cu toată căldura sufletului

Editura



LĂMURIRI LA EDIȚIA I

Încurajat de către Înalt Preasfințitul Patriarh Dr. Miron Cristea și de domnul C. I. Băicoianu, – Președintele Eforiei Bisericii Ortodoxe Române, – am pus în versuri „Psaltirea" împăratului și Prorocului David, – chibzuind că, sub această formă, minunații psalmi vor ajunge mai repede la inima poporului, pentru ca astfel el să găsească drumul cel adevărat pe care să meargă în Legea lui Dumnezeu.

Însuflețirea și râvna cu care am trudit la stihuirea „Psaltirei", au fost adânci; totuși, poate că n-aș fi ajuns la bun sfârșit, dacă sufletele mari și înțelegătoare nu mi-ar fi dat sprijin.

Astfel, Înalt Preasfințitul Patriarh, Dr. Miron Cristea, – în grija și interesul ce poartă Bisericii și pentru ca poporul ce păstorește să tragă cât mai mare folos din imnurile lui David, – a dat însărcinare Preasfințitului Episcop Nicodem Munteanu, – unul dintre cei mai erudiți cunoscători ai Sfintei Scripturi, – să verifice dacă am redat fidel cuprinsul celor 151 de psalmi, așa cum îi păstrează cele mai vechi texte, în alte limbi.

Distinsul cărturar, îndeplinind această însărcinare, a supus unei amănunțite cercetări psalmii de mine versificați, iar rezultatul acestei cercetări, comunicat Înalt Preasfințitului Patriarh, a fost spre lauda celui ce semnează rândurile de față.

Găsesc dar de datorie să aduc aici omagiul meu de adâncă recunoștință:

I.P.S.S. Patriarhului Dr. Miron Cristea, pentru înalta solicitudine ce mi-a acordat și pentru prețuirea cu care mi-a dat puteri de muncă, dintru începutul lucrului meu;



LĂMURIRI LA EDIȚIA I

Încurajat de către Înalt Preasfințitul Patriarh Dr. Miron Cristea și de domnul C. I. Băicoianu, – Președintele Eforiei Bisericii Ortodoxe Române, – am pus în versuri „Psaltirea" împăratului și Proorocului David, – chibzuind că, sub această formă, minunații psalmi vor ajunge mai repede la inima poporului, pentru ca astfel el să găsească drumul cel adevărat pe care să meargă în Legea lui Dumnezeu.

Însuflețirea și râvna cu care am trudit la stihuirea „Psaltirei", au fost adânci; totuși, poate că n-aș fi ajuns la bun sfârșit, dacă sufletele mari și înțelegătoare nu mi-ar fi dat sprijin.

Astfel, Înalt Preasfințitul Patriarh, Dr. Miron Cristea, – în grija și interesul ce poartă Bisericii și pentru ca poporul ce păstorește să tragă cât mai mare folos din imnurile lui David, – a dat însărcinare Preasfințitului Episcop Nicodem Munteanu, – unul dintre cei mai eruditi cunoscători ai Sfintei Scripturi, – să verifice dacă am redat fidel cuprinsul celor 151 de psalmi, așa cum îi păstrează cele mai vechi texte, în alte limbi.

Distinsul cărturar, îndeplinind această însărcinare, a supus unei amănunțite cercetări psalmii de mine versificați, iar rezultatul acestei cercetări, comunicat Înalt Preasfințitului Patriarh, a fost spre lauda celui ce semnează rândurile de față.

Găsesc dar de datorie să aduc aici omagiul meu de adâncă recunoștință:

I.P.S.S. Patriarhului Dr. Miron Cristea, pentru înalta solicitudine ce mi-a acordat și pentru prețuirea cu care mi-a dat puteri de muncă, dintru începutul lucrului meu;

Preasfinţitului Episcop Nicodem Munteanu, pentru migăloasa şi anevoioasa muncă ce a săvârşit, – bucurându-mă cu lumina în care a pus strădania mea – şi

Onoratei Eforii a Bisericii Ortodoxe Române, – alcătuită din domnii: C.I. Băicoianu, Preotul C. Dron şi Teodor Păcescu, – pentru căldura cu care a îmbrăţişat această lucrare, ca ea să vadă lumina tiparului şi să fie dată poporului, spre cele de folos lui sufleteşte.

Tălmăcirile după care m-am călăuzit au fost: a Preasfinţitului Episcop Nicodem Munteanu; a prea-cucernicilor preoţi Vasile Radu şi Gala Galaction; textul francez „La sainte Bible", care se datorează abatelui A. Crampon, şi cele trei volume „Note şi meditaţiuni asupra psalmilor", de Dr. Gherasim Timuş, repausatul Episcop al Argeşului, – din care am extras şi notele explicative ce se văd la sfârşitul fiecărui psalm, în lucrarea de faţă.

Această carte s-a tipărit în anul 1933 sub Păstoria întâiului Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române D. D. Miron Cristea în 10.000 de exemplare.

Vasile Militaru





Cuvânt înainte la ediţia de faţă!

Motto: În grădina largă-a vieţii,
Omul seamănă c-o floare:
Vine toamna, cade bruma,
Biruită floarea moare...
Dar rămâne amintirea
Celor dragi rămaşi în urmă,
Cum din floarea-mbătătoare
Ne rămâne scump parfumul!

Reeditarea unei opere literare este întotdeauna un act de cultură. În cazul de faţă însă, punerea în pagină tipărită a acestei lucrări este mai mult decât atât, este o binemeritată readucere în circuitul cărţilor publicate a uneia dintre cele mai frumoase realizări poetice pe teme biblice.

După „Divina Zidire" (1993), după „Şoaptele Îngerilor" şi „Poemele Nemuririi" (1995) şi după „Curcubee peste veac" (1997), azi, la mai bine de 60 de ani de la publicarea primei ediţii (1933), „Psaltirea în versuri" va fi pusă din nou la îndemâna celor ce sunt legaţi de credinţa strămoşească creştină şi de plăcerea lecturării unor versuri de adevărată realizare artistică. Ea apare sub editura „Lumină din Lumină".

Vasile Militaru s-a născut la 19 septembrie 1886 în comuna Dobreni-Câmpurel, judeţul Ilfov, din părinţi plugari. A început să scrie de la vârsta de 15 ani, iar când împlinea 18, i s-au publicat cele dintâi poezii în revista „Literatură şi Artă". La acea vreme, colaborau la această revistă: Hasdeu, Coşbuc,



Duiliu Zamfirescu, Al. Vlahuţă şi alte personalităţi ale literaturii române.

Îndemnat de o putere necunoscută parcă dorind ceva fără să ştie ce anume, într-o toamnă târzie, a pornit de acasă, părăsind lumea şi câmpurile satului natal – spre a pătrunde în „haosul Bucureştilor", unde îl aşteptau „zbuciumul" şi „dezamăgirile" sortite oricărui suflet de scriitor, neavând cu sine nimic altceva decât speranţa în Dumnezeu, iar în mâini un volum cu poezii. Ajuns în Bucureşti, a bătut sfios la uşa lui Al. Vlahuţă, rugându-l să-i citească poeziile, şi, dacă le va găsi bune, să-l recomande unui editor... O săptămână mai târziu, Vasile Militaru era prietenul lui Vlahuţă şi în aceeaşi zi a fost prezentat lui Barbu Delavrancea, care-i citise „pastelurile" şi dorise să-l cunoască, pentru a-l învălui apoi cu dragostea lui caldă, cât a trăit.

Ca bun creştin, Vasile Militaru, a crezut şi a trăit poruncile Sfintei Biserici Ortodoxe, a predicat Evanghelia Mântuitorului, ca un bun misionar, prin versul său inspirat şi înaripat... Ceea ce cânta prin versurile sale, el şi trăia, şi toate lucrările lui sunt rodul unei puternice evlavii şi credinţe în Dumnezeu. Vasile Militaru a fost un om bun – putem spune un munte de bunătate – pe care a cântat-o pe strunele versului său. De asemnea a cântat şi virtuţile bărbăţiei, curajului şi vitejiei româneşti în foarte multe poezii patriotice, mai ales ca ostaş care a participat în cele două războaie mondiale.

Toate lucrările lui, tipărite şi netipărite încă, formează zestrea ce a lăsat-o posterităţii, o comoară de foarte mare preţ, cu care a îmbogăţit patrimoniul şi literatura neamului nostru.

Înzestrat cu un talent de excepţie, Vasile Militaru s-a dedicat poeziei şi nu a încetat să trăiască pentru ea chiar şi în condiţiile în care totalitarismul îşi aşeza amprenta grea asupra culturii.

O legendă spune că fruntaşul unei cetăţi ar fi venit la Solon să-i ceară sfatul cum să scape de opoziţie, pentru a domni nestingherit în cetatea în care i se clătina puterea despotică. Solon l-ar fi dus într-un lan de grâu şi ar fi retezat spicele cele mai înalte. Tiranul a înţeles şi i-a decapitat pe fruntaşii opoziţiei... Militaru era un asemenea SPIC în conştiinţa naţională românească. Refuzul de a cânta steagurile roşii a fost plătit cu viaţa, într-o vreme preaslăvită în Odele culminate de „epoca de aur". Dar, poate vina cea mai mare a poetului era proslăvirea lui Dumnezeu, pentru că el era „suflet din sufletul neamului" creştinesc.

Valoarea poeziilor sale, credinţa lui în Dumnezeu au fost tocmai preţul pe care îl cerea securitatea. În timp ce Militaru era închis pe nedrept în închisoarea de la Ocnele Mari, membrii securităţii au căutat manuscrisele şi lucrările lui. Mergând chiar la el acasă, soţia poetului i-a întrebat ce vor să facă cu manuscrisele şi ei i-au răspuns: „Să te scăpăm de ele", şi după puţin timp, multe din lucrările şi manuscrisele lui Militaru se mistuiau sub flăcări chiar în curtea casei lui. Din sursă sigură ştim că printre alte lucrări de valoare a avut şi versuri pentru botezuri şi nunţi, pentru zile onomastice, urări de anul nou şi altele care s-au distrus.

Prima lucrare a lui Vasile Militaru a fost „Stropi de rouă", în 1919. Ulterior au urmat:

- Fabule, vol. I
- Curcubee peste veac, vol. II
- Viermi şi stele, vol. III
- Vorbe cu tâlc
- Ilinca şi harul busuiocului (teatru sătesc)
- Graur cel nesocotit
- Doine
- Cântarea neamului (poem în versuri)
- Ben-Hamar cântă (poem arab)
- Cântecele vinului
- Spre Împărăţia lui Iisus (poezii religioase)
- Treziţi-vă români (sub pseudonimul Radu Bardă)
- Iuda (tot sub pseudonimul Radu Bardă)
- Merele de aur (basm în versuri)
- Psaltirea în versuri
- Temelie de veac nou (poezii patriotice)
- Chiot către neamul meu (poezii patriotice)
- Divina Zidire (sinteză biblică în versuri)
- Şoaptele Îngerilor
- Poemele Nemuririi
- Iov (poem biblic)
- Biserica Bucur Ciobanul
- Scară către Dumnezeu (îndemnuri către tineri)

Primele trei volume cu „Fabule" au fost scoase de sub tipar în 1996, toate într-un singur volum, la editura „Lumină din Lumină" Editura noastră a mai publicat şi Divina Zidire" în 1993, „Poemele Nemuririi" şi „Şoaptele Îngerilor" în 1995, iar „Cartea lui Iov" poemă biblică în versuri, şi „Biserica Bucur Ciobanul" urmează a fi tipărite. Se află acum sub tipar „Scară către Dumnezeu" , îndemn către tineri, şi „Spre împărăţia lui Iisus".

Vasile Militaru a mai scris şi alte multe poezii, necunoscute nouă, risipite prin diverse ziare şi reviste.

„Psaltirea în versuri" apare acum cu binecuvântarea Preasfinţitului Părinte Galaction, Episcopul Alexandriei şi Teleormanului.

Dacă nu cu puţin timp în urmă, regimul totalitar încerca să anihileze credinţa în Dumnezeu, credem că este de datoria noastră să-i promovăm acum pe cei care au suferit pentru ea şi s-au dedicat ei în întregime. Vasile Militaru a fost unul dintre aceşti martiri ai poeziei şi ai credinţei în Dumnezeu. A trecut în eternitate în închisoarea de la Ocnele Mari, la 8 iulie 1959. Neştearsă să-i fie amintirea şi Dumnezeu să-i odihnească sufletul trudit!

Iubiţi cititori!

Primiţi cu drag şi-această carte,
Ce-i rodul unui „Suflet frânt",
Plecat e sufletul la ceruri
Iar oasele-i sunt în pământ!

Cu alese gânduri,
A scris aceste rânduri,

EDITURA





CE ESTE PSALTIREA

Ce este soarele între celelalte lumini ale cerului, aceea este Psaltirea între toate cărţile insuflate de Dumnezeu.

Soarele luminează toate marginile lumii; Psaltirea luminează toate simţirile inimii, toate cugetele sufletului şi toate gândirile minţii omului, pe care îl veseleşte, îl luminează prin cunoştinţa adevărului şi prin descoperirea Dumnezeieştilor Taine.

Îl aprinde cu dragoste de Dumnezeu, cu căldura Duhului Sfânt şi cu umilinţa lacrimilor. Îl fericeşte cu aducerea aminte de Dumnezeu şi cu făgăduinţa veşnicilor bunătăţi ale Ierusalimului ceresc. În cât, nu este mai trebuitoare lumii călătoria soarelui, ca citirea Psaltirii.

Că zice Sfântul Ioan Gură de Aur: „Mai bine să înceteze soarele din călătoria sa, decât să înceteze citirea Psaltirii; că Psaltirea este mai folositoare decât toate cărţile. Toate cărţile sfinte sunt de folos şi mare grijă fac diavolilor, dar nu ca Psaltirea".

Iar Marele Vasile zice: „Nici-o altă carte nu slăveşte pe Dumnezeu aşa ca Psaltirea, nici se poate a se asemăna cu folosul ei".

Îţi este voia să ştii foloasele ce le aduce ţie citirea Psalmilor? Însuţi vei pricepe, numai dacă vei citi cu luare-aminte, cu trezvire şi cu pricepere, că nu este cu putinţă a număra tot ce poate lucra Psaltirea: Cu îngerii slăveşte pe Dumnezeu, pe toată lumea cea din cer şi pe cea de sub cer, o cheamă spre slavoslovia lui Dumnezeu; pe draci îi blesteamă, mare plâns şi multă durere face diavolilor.

Pentru împăraţi, pentru dregători şi pentru toată lumea îl roagă pe Dumnzezu.

Ea lucrează sfinţenie: pe suflet, ca soarele îl luminează, ca apa îl curăţeşte, ca focul îl încălzeşte, ca untdelemnul, cu îndurarea lui Dumnezeu îl unge. Poftele trupeşti, iuţimea, urgia şi mânia le potoleşte. Înmulţeşte credinţa, nădejdea şi legătura dragostei. Citirea Psalmilor cu luare aminte, – şi din inima împietrită scoate lacrimi!

Psaltirea este partea cea aleasă cu îngerii, cântarea prea-iubită lui Dumnezeu, sol de mântuire omului păcătos, mângâiere bătrânilor, înfrumuseţare a tinerilor, luminare şi înţelepciune a pruncilor, podoabă prea-frumoasă a femeilor înţelepte, dătătoare de smerenie, izgonitoare trufaşilor diavoli, armă întru înfricoşările de noapte, odihnă ostenelilor de ziuă.

Psaltirea este lucru îngeresc, moştenire cerească, tămâie duhovnicească. Tuturor toate este cartea Psalmilor.

Pentru aceasta unii au numito-o „Biblia mică", fiindcă toate câte sunt pe larg în cărţile Legii Vechi şi ale celei Nouă, toate sunt tâlcuite pe scurt de Duhul Sfânt în Psaltire.

Alţii au asemănat Psaltirea cu o comoară mare de obşte, căci toate visteriile înţelepciunii şi ale cunoştinţei de Dumnezeu, sunt ascunse într-însa.

Această neîmpuţinată şi fără de preţ mare comoară, este hărăzită dragostei tale, cititorule, ca dintru aceasta să-ţi agoniseşti ţie bogăţie veşnică, nestricăcioasă, păstrată în ceruri, unde furii nu se apropie, nici rugina nu o strică.

(din „Psaltirea" ediţia a 8-a a Sfântului Sinod, 1926).



PSALMII

ce se citesc la vreme de primejdie

Când se ridică vrăjmaşii asupra ta, zi Psalmii: 3, 19, 30, 31.

Când auzi de ciumă, zi Psalmul 90.

Când ai căzut în păcat, zi Psalmii: 50, 45, 46, 70, 72.

Când mergi să te judeci cu cineva, zi Psalmii: 20, 75.

Când va cădea vreo frică peste tine, zi Psalmii: 6, 66, 76.

Când ai supărare de dracul, zi Psalmul: 37.

Când cazi la închisoare sau la robie, zi Psalmul 69.

Când vor fi trăsnete sau fulgere şi grindină, zi Psalmul 84.

Când vei merge la război, zi Psalmul 27.

Când vei începe la pâine nouă, sau la vin, sau la orice fel de poame, zi Psalmul 33.

RÂNDURI LĂMURITOARE

PSALMII CUPRIND PROOROCIRI. Pe lângă zugrăvirea feluritelor stări sufleteşti ale omului, psalmii sunt şi prevestirea proorocească a Mântuitorului. Sfântul Ioan Gură de Aur, pune cartea Psalmilor nu printre cărţile didactice, ci printre cele prooroceşti. „Aproape în fiecare Psalm se vorbeşte de venirea Mântuitorului şi despre aceea că El va veni ca Dumnezeu adevărat". – Vezi: EPISCOPUL NICODEM Capitolul I. Lămuriri asupra Psaltirei, culese din Scrierile Sfinţilor Părinţi ai Bisericii, pag. 1-12. *Psaltirea Proorocului şi Împăratului David*, Bucureşti, 1931, Tipografia cărţilor bisericeşti.

Spre ştiinţă:

CE SUNT PSALMII INTITULAŢI: „Cântarea treptelor" (de la pg. 212, până la 224). Sunt poate mai mult de 10 păreri. Cele mai însemnate sunt:

1) Aceste cântări se cântau la cele trei mari sărbători ale anului: Pesha, Pentecosta şi Corturile, pentru că în zilele acestea, din

toate părţile pământului sfânt mergeau sau, după stilul Scripturii, se suiau la Ierusalim.

2) Leviţii cântau aceşti psalmi pe treptele templului, care erau în număr de 15, după relatarea lui Iosif, care arată că: „15 trepte erau de la tinda destinată femeilor până la poarta cea mare a templului".

3) Aceşti psalmi au fost cântaţi la sfârşitul captivităţii Babilonului când Iudeii sperau la reîntoarcerea în Ierusalim, părere bazată pe două temeiuri: a) că întoarcerea din captivitate este caracterizată în multe texte prin termenii de suire sau înălţare, şi b) că textul acestor psalmi se explică foarte bine aplicându-l la acest eveniment.

Această a treia părere este aprobată de cei mai mulţi interpreţi.

O a patra părere, şi anume că aceşti psalmi se cântau de peregrini când călătoreau la Ierusalim pentru cele trei sărbători, are de asemeni mulţi adepţi. Timuş. III 306.

CE ÎNSEAMNĂ „a fiilor lui Core".

Sunt 11 psalmi anunţaţi prin aceste cuvinte. Unii interpreţi cred că aceşti fii ai lui Core sunt autorii lor. Alţii cred că poartă aceste titluri pentru a da fiilor lui Core instrucţiunea ca să cânte ei aceşti psalmi cu luare aminte, – pentru că zic aceşti interpreţi, aceşti cântăreţi erau însărcinaţi de a-i executa cu muzica. Părerea aceasta din urmă, se pare îmbrăţişată de cei mai mulţi interpreţi şi se sprijină şi pe texte. (2. Paral. 20, **19**). Aceşti fii ai lui Core erau cântăreţi destinaţi la serviciul public al religiunii. Core era războinicul care pierise în deşert cu Datan şi Aviron: dar fii lui n-au fost aşa nefericiţi ca el (Num. 26, **10-11**. Timuş. I, 510.

Cât priveşte cântarea psalmilor în templu, ea trebuie să se facă ca şi celelalte cântări bisericeşti. Se ştie într-adevăr că erau 24 de coruri pentru serviciul templului, prezidaţi de fii lui Asaf, Eman şi Etan, Timuş. I, 67.

PSALMII ALFABETICI, sunt în număr de 7 şi anume: 24, 33, 36, 110, 111, 118 şi 144, numiţi astfel pentru că la origine fiecare vers începe printr-o literă a alfabetului ebraic. Compuşi astfel pentru a uşura memoria cântăreţilor? La parte din ei, din cauza greşelilor de copist, sau a evoluţiei scrisului, sunt şi litere schimbate, dar uşor de reconstituit. Vezi Timuş, I. 288.



PSALMUL 1

Un psalm al lui David

1. Fericit bărbatul care binele de rău alege
Şi n-ascultă niciodată sfatul celor fără lege;
Fericit cel ce pe drumul păcătoşilor, un pas
N-a făcut şi niciodată n-are pe-acel drum popas...

2. Ci, pe căile luminii, al lui suflet stă mereu,
Adâncind mereu cu mintea Legile lui Dumnezeu;

3. Că acela e ca pomul cel sădit lângă izvoare,
Adăpat de ape limpezi, mângâiat mereu de soare,
Ale cărui ramuri pline îşi dau roadele la vreme,
Iar frunzişu-i niciodată de-a fi veşted nu se teme...

4. Dar nelegiuiţii lumii n-au asemeni har, ci sunt
Totdeuna, cum e pleava ce se spulberă la vânt!

5. Drept aceea, – când veni-va Judecata cea din urmă,
Nu va sta cu drepţii-alături păcătoasa lumii turmă,
Ci, pe drumuri osebite, apuca-vor pe alt vad:
Drepţii, moştenindu-şi raiul, – păcătoşii, negrul iad!

6. Căci ştiută este calea drepţilor, lui Dumnezeu
Şi pierzarea soarbe drumul păcătoşilor, mereu!...



Laudă celor care urmează legea lui Dumnezeu; fericirea celor drepţi, soarta nelegiuiţilor, a păcătoşilor.

PSALMUL 2

Un psalm al lui David

1. Pentru ce, de-atâta zbucium îşi fac neamurile parte
Şi popoarele-ndârjite, planuri multe şi deşarte?
Pentru ce-împăraţii lumii şi-ai lor capi ţin sfat mereu,
Despre Domnul şi-mpotriva Unsului lui Dumnezeu?

2. „Să le rupem legătura, – zic aceştia în cor, –
Şi să ne scăpăm odată neamul de la jugul lor!"

3. Cel ce locuieşte-n ceruri, râde însă de mişei
Şi-auzind ce pun la cale, – Domnu-şi bate joc de ei.

4. Apoi le grăieşte Domnul, în mânia Lui cea sfântă
Şi cu-a Lui urgie mare, toată gloata o-nspăimântă:

5. „Eu din slava Mea trimis-am Împărat, jos pe pământ,
Să se-nchine Lui Sionul, muntele Meu pururi sfânt!"

6. Trâmbiţa-voi deci porunca Domnului, care, de sus,
M-a strigat, mi-a dat toiagul păstoriei şi mi-a spus:
„Tu eşti Fiul Meu! Eu, Tatăl, Îţi voi fi-n tot locul scut;
Pentru mântuirea lumii, Fiule, azi Te-am născut!

7. Cere dară de la Mine, şi-ţi voi da, pentru vecie,
Neamurile de pe lume, moştenirea Ta să fie!
Cere de la Mine, Tatăl, că-ţi voi auzi cuvântul
Şi-n de-a pururi stăpânire, dărui-Ţi-oi tot pământul!

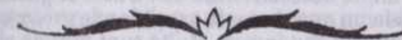
8. Cu toiag de fier vei paşte toate gloatele sub cer,
Le-oi zdrobi ca pe ulcele, cu toiagul Tău de fier!"

9. Prindeţi dar înţelepciune, împăraţi, pe faţa humii
Şi luaţi învăţătură, voi, judecători ai lumii!

10. Domnului slujiţi cu frică, de-L voiţi pe Domnul – stâncă!
Bucuraţi-vă-nainte-I, cu smerenie adâncă!

11. Prindeţi dar învăţătură, până nu vă prinde somnul,
Pentru ca-n mânia-I cruntă, să nu vă lovească Domnul
Şi pe scară de-ntuneric să cădeţi din treaptă-n treaptă,
Rătăcindu-vă de-a pururi de la calea Lui cea dreaptă!
Căci mânia-I vine iute! Ea dă gemătul şi plânsul!
Fericiţi cei ce nădejdea nu şi-o pun decât în Dânsul!

Profeţia urzirilor popoarelor inamice şi a împăraţilor lumii împotriva Unsului lui Dumnezeu şi a măririi la care a fost înălţat prin Părintele Său. – Acest psalm priveşte pe Iisus Hristos. *Vezi Faptele Apostolilor* 4, *23*; 13. *33*; Sf. Ap. Pavel Epistola către Evrei 1. *5* şi 5. *5*. Timiş, 1.16.



PSALMUL 3

Un psalm al lui David

1. Doamne, mulţi îmi sunt vrăjmaşii!.. Ei sunt mulţi fără măsură
Şi asupra mea se scoală, cu neţărmurită ură!..

2. Fără suflet, ei într-una strigă sufletului meu:
Mântuire pentru tine, n-are sfântul Dumnezeu!"

3. Dar Tu, Doamne, mi-eşti de-a pururi sprijin viu pe-al vieţii munte;
Tu eşti slava care-naltă sus într-una biata-mi frunte!

4. Cu-al meu glas, eu către Domnul, am strigat de pe pământ
Şi mi-a auzit strigarea sus în muntele Lui sfânt!

5. De aceea, fără grijă, m-am culcat şi-am dormit greu,
Fiindcă Domnul, zi şi noapte, e apărătorul meu!

6. Nu m-oi teme niciodată, deci, de multele popoare
Care vin de pretutindeni, chibzuind să mă omoare...

7. Împotriva lor, Te scoală pururi, Dumnezeul meu,
Şi pe mine, de urgie, mântuieşte-mă mereu,

Că tu pălmuieşti obrajii celor răi fără măsură
Şi puterea Ta cea mare, le zdrobeşte dinţii-n gură!

8. De la Tine, Doamne, vine mântuire şi-ndurare, –
Dă poporului Tău pururi a Ta binecuvântare!

Este cel dintâi psalm care are un titlu: *„Psalmul lui David când fugea de fiul său Avesalom"*[1].

[1]David, apăsat de inamicii săi, îşi pune încrederea sa în Dumnezeu. În orice împrejurare s-ar găsi un credincios, nu trebuie niciodată să piardă din vedere ajutorul lui Dumnezeu, de la care ne vine întotdeauna mântuire şi îndurare. *Timuş 1.* 33.

Titlurile psalmilor nu sunt primite de interpreţi cu aceeaşi venerare ca înşişi psalmii. Sunt dealtfel multe deosebiri între ele: Unele se găsesc în textul ebraic şi nu în Septuaginta; altele nu sunt în toate exemplarele grece; câteva sunt în versiunea greacă şi nu în Vulgata sau invers. Multe sunt atât de obscure încât este cu neputinţă de a li se găsi înţelesul şi cea mai mare parte chiar dintre acelea care se par limpezi, ajută prea puţin la înţelegerea psalmilor pe lângă care sunt puse.

Noi nici nu am mai reprodus titlurile şi nici nu-i mai comentăm în aceste note extrase din *Dr. Gherasim Timuş* –. „Note şi meditaţiuni asupra Psalmilor", Volumul 1, 2, 3, ed. 1896, Bucureşti, din care s-au făcut toate extrasele care urmează după fiecare Psalm.

PSALMUL 4

Un psalm al lui David

1. Către Tine când strig, Doamne, ridicând privirea-n stele, –
Tu auzi-mă, din slava-Ţi, Soarele dreptăţii mele!
Tu ajută-mă cu mila-Ţi, întunericul să sparg
Şi, din marea mea strâmtoare, Doamne, scoate-mă la larg!

2. Fiii oamenilor lumii,– voi, a vânturilor pleavă, –
Până când, cu răutate, defăima-veţi a mea slavă?
Până când, deşertăciunea veţi iubi întotdeauna,
Ocoli-veţi adevărul şi veţi căuta minciuna?

3. Când cu ochii plini de lacrimi, glasul meu ridic spre Dânsul,
Dumnezeu, din slava-I-naltă, îmi aude iute plânsul!

Când mă rog, cerându-I mila, El ascultă a mea rugă
Şi-nţelege că eu pururi îi sunt credincioasă slugă!

4. Tremuraţi de-a Lui mânie, şi nu mai urmaţi păcatul!
Spuneţi inimilor greşul, când la somn vă cheamă patul!
Şi-n voi tacă-acele patimi ce vor iute să vă poarte
Sufletul în cea mai neagră şi pe veşnicie moarte!

5. Jertfe mari jertfiţi dreptăţii, până nu vă prinde somnul
Şi nădejdea voastră toată puneţi-o numai în Domnul!

6. Mulţi ziceau, cu îndoială, afundându-se-n păcate:
„Cine oare poate nouă fericirea să ne-arate?",
Dar atunci, străluminată, peste-a omenirii vale,
Tu ai coborât privirea şi lumina feţii Tale!

7. Şi de mila Ta, Stăpâne, mi-ai dat cel mai mare semn,
Când belşug ai dat la alţii: grâu, şi vin, şi untdelemn!

8. Drept aceea, eu în pace, las să mă cuprindă somnul, –
Că nădejdea mea cea mare, nu mi-o pun decât în Domnul!

Să avem întotdeauna mare încredere numai în Dumnezeu.

PSALMUL 5

Un psalm al lui David

1. Doamne-ascultă-a mele graiuri şi-nţelege, Doamne sfinte,
Geamătul ce-nalţ spre Tine şi suspinul meu fierbinte!

2. La rugarea-mi ia aminte, Doamne şi-Împăratul meu,
Că smerită rugăciune către Tine îndrept eu!

3. Glasul meu Tu auzi-vei, Doamne sfinte, dimineaţa:
Înaintea Ta eu sta-voi şi-aştepta-voi toată viaţa!

4. Că Tu nu ești Dumnezeul cărui făr-de-legea-i place, –
Și vicleanul, lângă Tine, adăpost nu-și poate face...

5. Cei trufași n-or avea parte: ochii Tăi preasfinți să-nșele,
Fiindcă Tu urăști de-a pururi pe toți cei care fac rele...

6. Piară, Doamne, mincinoșii, ucigașii, toți vicleniii:
Iadul să le fie vatra, să-i înghită focul Gheenii!

7. Iară eu, prin marea-Ți milă, voi intra-n lăcașu-Ți sfânt,
Mă voi închina cu frică în biserica Ta, frânt!

8. Pașii mi-i călăuzește-n căile dreptății Tale
Și, – vrăjmașilor în ciudă, – netezește-mi a Ta cale!

9. Căci, în gura lor, Stăpâne, adevăr nu-i niciodată;
Inima lor totdeauna e capcană-ntunecată;
A lor limbă, lingușire are-n fiece cuvânt
Și gâtlejul lor într-una este un deschis mormânt!

10. Osândește, Doamne sfinte, păcătoasa lor grămadă!
Cu nebunele lor gânduri, pe vecie fă-i să cadă!
Prăbușește-i în mulțimea de păcate fără număr,
Că s-au răzvrătit Stăpâne, și-mpotriva Ta pun umăr!

11. Se vor veseli atuncea toți cei ce se-ncred în Tine
Și, cât veacurile toate, bucuria lor va ține!
Lăuda-se-vor cu Tine, cât vor viețui pe lume,
Toți acei care iubire poartă sfântului Tău nume!

12. Că Tu, binecuvântare, celui drept îi dai sub cer
Și-l înconjuri cu iubirea-Ți, ca-ntr-o platoșă de fier!

Rugăciune de dimineață și un fel de armă spirituală cu care Sfântul Duh vine în ajutorul credincioșilor totdeauna, împotriva inamicilor mântuirii. Timuș 1.56



PSALMUL 6

Un psalm al lui David

1. Nu mă bate, Doamne Sfinte, în mânia Ta cea mare,
În urgia Ta, Părinte, nu-mi aduce azi mustrare!

2. Milă ai de mine, Doamne, vindecă a mele oase,
Care tremură acuma, slabe și neputincioase!

3. Sufletul în mine, Doamne, tulburat e astăzi foarte...
Tu, cu mila Ta, Stăpâne, până când vei sta departe?

4. Doamne-ntoarce-Te la mine, – mila Ta să mă încapă;
Pentru mila Ta, de moarte sufletul meu azi îl scapă.

5. Căci de Tine amintire nu mai e-ntr-al morții vad:
Cine poate să-Ți aducă, Doamne, laude în iad?

6. Istovit sunt de suspine... Nopțile, mereu îmi scald
Așternutul și-ntreg patul, Doamne Sfinte, cu plâns cald!

7. Peste ochii-mi au pus ceață întristarea și necazul,
Iar vrăjmașii-mi fără număr, mi-au îmbătrânit obrazul!

8. Depărtați-vă de mine toți, voi făcători de rele,
Fiindcă Domnul auzit-a glasul plângerilor mele!

9. Auzitu-mi-a suspinul, tânguirea de cuvinte
Și-a primit, Prea milostivul, rugăciunea mea fierbinte!

10. Tremure acum vrăjmașii, când aude-mă Preasfântul
Și-ntr-o clipă ei să fie pleava care-o suflă vântul!

Cel dintâi Psalm dintre cei pe care Biserica îi numește ai *pocăinței*. Nu se știe în ce împrejurare a fost compus de David; poate în vreo boală sau nefericire mare? – În versurile 1-3 și 6-7, se vede Iisus Hristos încărcat cu păcatele noastre și purtând greutatea dreptății divine; în 4-5 El se roagă pentru învierea sa; iar de la 8 până la sfârșit, anunță pedepsele ce vor cădea asupra inamicilor Săi.



PSALMUL 7

Un psalm al lui David

1. Dumnezeul meu, la Tine mi-e nădejdea de temei:
Izbăveşte-mă pe mine de prigonitorii mei,

2. Pentru ca să nu mă rupă ca un leu îngrozitor,
Nesărindu-mi, să mă scape, nimenea într-ajutor.

3. Dumnezeule Preasfinte, de făcut-am fapte rele,
Dacă e vreo nedreptate astăzi în mâinile mele;

4. De-am plătit cu rău pe-acela ce-mi dorea al păcii har,
Dac-am jefuit pe cel ce pizmuitu-m-a-n zadar, –

5. Prigonească-mă vrăjmaşul, – sufletul să-mi prindă-n mână;
Calce viaţa-mi în picioare, svârlă-mi slava în ţărână!

6. Scoală, Doamne, cu mânia-Ţi, dacă Tu dreptate-mi vrei;
Stăvileşte năvălirea neprietenilor mei!

7. Scoală-Te şi-ntinde-mi dreapta-Ţi, Milostivul nostru Tată!
Dă-mi de grabă ajutoru-Ţi! Porunceşte judecată!
Adunare de popoare împrejurul Tău să vină
Şi deasupra să Te-nalţe sus în slava Ta senină!

8. Domnul judeca-va lumea: Doamne sfinte, mă rog Ţie:
Judecă-mă, după dreptu-mi şi-a mea nevinovăţie!

9. Pune capăt răutăţii păcătoşilor, odată,
Şi-ntăreşte pe cel care crede-n marea Ta răsplată!
Eu în Tine cred, fierbinte, şi la Tine-mi plec genunchii,
Dumnezeule Preasfinte, Cel care ne-ncerci rărunchii!

10. Ajutorul meu e Domnul, Cel ce-n casa Lui m-aşteaptă
Şi aduce mântuire celor cu inimă dreaptă!

11. Domnul e judecătorul răbdător, e drept şi tare
Şi pe rătăciţi îi cheamă în tot ceasul la-ndreptare!

12. Dacă ei nu s-or întoarce – sabia şi-ascute Tatăl,
Şi-ncordându-l cu putere, să lovească, arcu-Şi gată-l!

13. Îl îndreaptă-apoi spre gloata păcătoasă de sub soare
Şi trimite-n ei, din slavă, mii săgeţi ucigătoare!

14. Iată că nelegiuitul poartă-n gura lui minciuna,
Răutate are-n suflet şi nedrept e-ntotdeauna!

15. El o groapă adânceşte, pe când ura-n pieptu-i zace,
Dar pe urmă, cade însuşi el în groapa care-o face!

16. Dar a lui nelegiuire, – ca o stâncă de pe munte, –
S-o rostogoli să cadă pe netrebnica lui frunte!

17. Eu voi lăuda pe Domnul şi dreptatea Lui, în psalt...
Şi voi proslăvi de-a pururi numele Celui Preaînalt!

Rugăciunea omului drept, prigonit şi suferind, adresată lui Dumnezeu, cerându-I ajutorul şi asigurându-L de neclintita sa credinţă, în cele mai mari nefericiri. *Timuş I.* 78.



PSALMUL 8

Un psalm al lui David

1. Milostivul nostru Tată, Dumnezeule Preasfânt,
Minunat e al Tău nume peste tot acest pământ!

2. Strălucirea slavei Tale, – peste alte slăvi ce pier, –
Se înalţă, orbitoare, până mai presus de cer!

3. Pruncii de la sânul mamii, laude-Ţi aduc în cor, –
Ca să amuţească răii şi-al vrăjmaşilor sobor...

4. Privind cerurile 'nalte, toate stelele şi luna
Ce le-ai făurit de-asupra lumii, pentru totdeauna,

5. Eu mă-ntreb: ce este omul, să-Ţi aduci de el aminte
Şi-al său fiu, ca, din înaltu-Ţi, Tu să-l cercetezi, Părinte?

6. Cu puţin mai jos de îngeri, – sub a cerului genună –
Lui, din slavă şi din cinste, împletitu-I-ai cunună!

7. L-ai făcut stăpân pe toate lucrurile-Ţi de sub soare;
Toate, deci, prin a Ta vrere, stau sub ale lui picioare;

8. Oile, precum şi boii, ale câmpului jivine,
Pasările care zboară-n largul zărilor senine;
Peştii din adâncul apei şi tot ceea ce străbate
Largul mărilor albastre, mărilor adânci şi late...

9. Milostivul nostru Tată, Dumnezeule Preasfânt,
Minunat e al Tău nume, peste tot acest pământ!

Acest psalm se referă la Iisus Hristos, *Timuş 1.* 95.

PSALMUL 9

Un psalm al lui David

1. Din inima mea toată, Doamne, Te slăvesc pe-a vieţii cale
Şi voi povesti de-a pururi toate lucrurile Tale!

2. Veseli-mă-voi şi foarte mă voi bucura de Tine;
Numele Tău, Preaînalte, voi cânta cât mă vei ţine!

3. Că vrăjmaşii mei de moarte, au fost frânţi în a lor cale;
Au căzut ei şi pierit-au dinaintea feţii Tale!

4. Că şezut-ai pe-al Tău scaun, Dreptule şi Prea-ndurate,
Judecatu-mi-ai pricina şi făcutu-mi-ai dreptate!

5. Neamurile Tu certat-ai şi-a pierit cel făr-de-lege;
Numele i-ai stins de-a pururi, ca să nu se mai închege!

6. N-a avut vrăjmaşul săbii, vatra lui e sfărâmată;
Pomenirea lui pierit-a cu sălaşul lui odată!

7. Dumnezeu rămâne-n veacuri şi-având neamuri să mai bată,
Şi-a gătit, Străluminatul, scaunul de Judecată!

8. Că El judeca-va lumea, cu dreptatea Lui cea dreaptă,
După pravila Lui sfântă, fără seamăn de-nţeleaptă!

9. Şi-astfel, El este limanul împilatului ce plânge
Şi cetatea de scăpare, celui ce-n dureri se frânge!

10. Doar în Tine-şi pun nădejdea cei ce ştiu de sfântu-Ţi nume,
Că Tu nu părăseşti, Doamne, pe-ai Tăi robi câţi ai în lume!

11. Cântaţi Celui ce sălaşul în Sion şi-a pus sub soare:
A Lui fapte minunate, spuneţi-le-ntre popoare!

12. Fiindcă El, răzbunătorul sângelui nevinovat,
Ţine minte şi nu uită pe cel care L-a strigat!

13. Miluieşte-mă, Tu, Doamne, Cel ce-n moarte nu-mi duci paşii,
Ci vezi toată umilinţa ce-mi aduc mereu vrăjmaşii!

14. Să strig laudele Tale, celora ce nu sunt morţi
Şi-i adună, întru slava-Ţi, a Sionului Tău porţi!

15. Prăbuşitu-s-au de-a pururi cei cu suflete haine,
În chiar groapa ce, cu ură, au săpat-o pentru mine,
Iar în laţul întins mie pe cărarea ce-mi ţin paşii,
Nu căzut-am eu, Stăpâne, ci căzură tot vrăjmaşii!

16. Domnul a făcut dreptate, căci a hotărât să lege
În chiar funia din mâna-i, pe cel rău şi făr-delege!

17. Cadă-n iad toţi păcătoşii, întru veci cuprindă somnul
Toate neamurile-acelea ce uitatu-şi-au de Domnul!

18. Că săracul, nu pe veacuri e uitat de Dumnezeu
Şi-a mâhniţilor nădejde nu-i zadarnică mereu!...

19. Scoală, Doamne, ca nu omul cel trufaş să meargă-n cale;
Neamurile să le judeci înaintea feţii Tale!

20. Pune frică peste neamuri; frica Ta dă-o-n popoare,
Să cunoască ele toate că sunt frunze pieritoare!

21. De ce, Doamne, stai departe, când curg lacrimi pe obraz?..
Pentru ce treci cu vederea, vremurile de necaz?

22. Cel nelegiuit, trufalnic, urgiseşte pe cei mici,
Care-n mreaja lui măiastră, cad ca slabele furnici!

23. Păcătosul, se mândreşte, cu-a lui pofte desmăţate
Şi, cămătărind ferice, de la legea Ta s-abate!

24. În trufia-i, păcătosul, de nimic nu ţine seamă,
Dumnezeu în faţa-i nu e şi pe Dumnezeu nu-L cheamă!

25. Calea lui, între minciună şi păcat, mereu se-mparte;
Şi de el, căile Tale sunt de-a pururea departe,
Iar la cei huliţi de dânsul, cată cu dispreţ de moarte!

26. Căci în inima lui zice: „Nu voi cărunţi la tâmple!
Şi din neam în neam, pe lume, răul n-o să mi-se-ntâmple!"

27. Gura lui poartă blestemul, vicleşugul şi minciuna;
Răutate şi pierzare, limba lui e totdeauna!

28. La-ntuneric el ucide pe nevinovat sub cer;
Ochii lui pândesc într-una pe cel slab, pe cel stingher!

29. El, ca leul din hăţişuri, întru pradă stă la pândă,
În capcana lui s-apuce pe cel drept, cu firea blândă!

30. El se pitulă, se-ndoaie printre brusturi şi lăstari,
Iar cei slabi, întotdeauna cad în ghearele lui tari!

31. Apoi zice-n al său cuget: „Domnul va uita ce fac!
Şi-a-ntors faţa de la mine şi n-o să mă vază-n veac!"

32. Scoală, Doamne Preamărite, mâna Ta, lovind, Ţi-o poartă!
Pe săracii legii Tale nu-i uita bătuţi de soartă!

33. Pentru ce să Te hulească cei fără de legi, nebuni,
Şi să zică-n al lor cuget că Tu nu Te mai răzbuni?

34. Dar Tu vezi, că pururi cauţi la tot plânsul din ţărână,
Fiecărui, după faptă să-i plăteşti cu sfânta-Ţi mână!

35. Pururea se-ncrede Ţie, cel sărac şi cel orfan,
Iar Tu-n veacurile toate le eşti sprijin şi liman!

36. Sfarmă, Doamne, braţul urii! Făr-delegii sfarmă-i turma,
Ca să nu mai fie-acestea şi pe veci să-şi piardă urma!

37. Împărat pe veci e Domnul şi slăvit cum altul nu-i!
Întru veci păgânii piară de pe tot pământul Lui!

38. Doamne-auzi în veci dorinţa celor cu credinţă-adâncă, –
Inima lor o-ntăreşte: fă-o tare ca o stâncă!
Fă orfanului dreptate, fă dreptate celui frânt,
Ca să nu mai se-nspăimânte lutul-om, pe-al Tău pământ.

Evreii fac doi psalmi din acesta (de la versul 21 înainte). Unesc însă pe alţii şi ajung a număra tot 150. Diviziunile şi reuniunile lor sunt de mică însemnătate pentru înţelegerea lor. (Vezi psalm 147). Cât pentru subiect, până la versul 21, David slăveşte sprijinul ce Dumnezeu Îl dă celor drepţi, în contra păcătoşilor şi necredincioşilor, iar după acest vers, el stăruie asupra purtării celor răi şi a urgiei aduse celor drepţi, rugând pe Dumnezeu să pedepsească faptele nelegiuţilor. (Vers. 31-38). *Timuş I.* 110 şi urm.



PSALMUL 10

Un psalm al lui David

1. Eu nădăjduiesc în Domnul! De ce dară voi, mereu,
Fără nici o socotinţă, ziceţi sufletului meu:
„Fugi în munţii tăi degrabă, ca o pasăre uşoară"!
Oare'n munte sau în Domnul sufletul meu n-o să moară?

2. Drept e că necredincioşii, arcurile şi-au întins,
Pentru ca nevinovatul, sub săgeţi să cadă-nvins,

3. Dar când toate-s răsturnate, ce-ar putea să facă dreptul?
Şi de viforul săgeţii, cum să-şi mai ferească pieptul?

4. Dar deasupra tuturora, este Dumnezeu în cer:
Ochiul Lui e peste toate, şi scăpare, Lui îi cer!

5. Însuşi Domnul cercetează pe cel bun şi pe cel rău,
Dar pe cel rău îl urăşte şi-l sfărâmă duhul Său!

6. Râu de flăcări şi pucioasă, foc şi vânt dogoritor, –
Iată soarta ce au răii, iată cupa soartei lor!

7. Fiindcă drept e-n ceruri Domnul, El dreptatea doar împarte
Şi cei drepţi, să-I vadă faţa, vor avea de-a pururi parte!

Îndemn la răbdare şi nădăjduire în Dumnezeu, când suntem apăsaţi.

PSALMUL 11

Un psalm al lui David

1. Dumnezeul meu din slavă, în genunchi Te rog supus:
Mântuieşte-mă pe mine, că cei cuvioşi s-au dus;
Omenirea toată, – cum e-n răsmeriţă un viespar, –
Adevărul îl grăieşte tot mai greu şi tot mai rar;

2. Fiecare ins aproape, cată-aproapelui să-i spună,
Cu viclenele lui buze, la tot pasul, o minciună!

3. Amuţească, Doamne, limba cea vicleană, fără oase,
A trufaşilor şi-a celor care-au buze mincinoase,

4. Piară cei ce vor izbândă, prin bârfire şi minciună,
Care cred că, lacăt gurii n-are cine să le pună!

5. „Mă voi ridica acuma, – zice Dumnezeu Preasfântul, –
Pentru lacrimile celor care-n zdrenţe şi-au veşmântul;
Pentru-adâncile suspine ale celor cu trai prost,
Iar pe obidiţii lumii pune-voi la adăpost!"

6. Şi-ale Domnului cuvinte sunt curate: ele sunt
Ca argintul ce s-alege, prin topire, de pământ!

7. Iar Tu, Doamne, le vei ţine: peste ele să nu treci
Şi de neamul fără lege, să ne ocroteşti în veci!

8. Căci atunci când se ridică oameni de nimica sus, –
Cel netrebnic e stăpânul, iar cel bun, e rob supus!

Plângerea lui David asupra vicleniei şi răutăţii oamenilor. El opune acestora nădejdea în Dumnezeu. Interpreţii cred că acest psalm arată prigonirea lui David din partea lui Saul sau Avesalom, sau la starea Iudeilor apăsaţi de Babiloneni, în timpul robiei, Sfinţii Părinţi, înţeleg pe Iisus Hristos pradă furiei Iudeilor în timpul patimilor Sale. *Timuş 1*. 142.

PSALMUL 12

Un psalm al lui David

1. Până când uita-vei, Doamne, pe-al Tău rob, în trista-i viaţă?
Până când îţi vei întoarce de la mine a Ta faţă?

2. Până când, în al meu suflet vei îngrămădi dureri
Şi în inima-mi obidă, zi şi noapte, azi ca ieri?

3. Până când putea-vei, Doamne, să priveşti cum, fără frică,
Plin de ura lui, vrăjmaşul împotriva-mi se ridică?

4. Uită-Te şi spune-mi, Doamne, Dumnezeul meu Preasfânt!
Luminează-mi ochii grabnic, ca să n-adorm de mormânt!

5. Ca să nu zică vrăjmaşul: „Biciuitu-l-am!", şi nici
Să se bucure duşmanul că mă clatin de-al său bici!

6. Căci în Tine mi-e nădejdea şi în bunătatea-Ţi sfântă;
De-a Ta mântuire, Doamne, inima în mine cântă:
Pentru că mi-ai făcut bine, – Domnului cânta-voi Psalt:
„Binecuvântat să fie numele Celui Preaînalt!"

Rugăciunea lui David în necaz sau întristare.

PSALMUL 13

Un psalm al lui David

1. Zis-a cel nebun, în sine: „Nu e nici un Dumnezeu!"
Oamenii, prin a lor fapte, cad mereu mai jos, mereu!
Între ei nu e nici unul care binele să facă,
Nu-i nici unul plin de milă, ca lui Dumnezeu să-I placă!

2. Dumnezeu din cer priveşte pe pământ mereu, mereu,
Ca să vadă dacă vreunul caută pe Dumnezeu!

3. O, dar iată că păcatul pe pământ e-o largă baltă
Şi-n ea, plini de stricăciune, toţi înoată laolaltă;
Nu-i nici unul între dânşii poleit de-al milei har;
Binele ca să-l mai facă, – unul nu mai e măcar!

4. Oare mintea şi-au pierdut-o, în nelegiuire-adâncă,
Cei ce azi, ca pe o pâine pe poporul Meu mănâncă?
În a lor fără de lege, nu mai au ei nici o teamă?
Şi pe Dumnezeu din ceruri, să-i îndrepte, nu-L mai cheamă?

5. Atunci ei au să-ngenunche, tremurând de spaimă-adâncă,
Între drepţii Lui, când Domnul răsări-va ca o stâncă!

6. Cel sărac, în Domnul crede! Voi aţi râs însă de el:
„Cine da-va mântuire, din Sion, lui Israel?"

7. Dar când Domnul va întoarce din robie-al Său popor, –
Iacov şi tot Israilul, vor slăvi pe Domnu-n cor!

Un tablou al nefericirilor, când omul este încărcat de păcate grele. *Timuş 1.* 164. Vezi şi psalmul 52.

PSALMUL 14

Un psalm al lui David

1. Doamne, – dintre muritorii câţi trăiesc pe-acest pământ,
Cine va putea s-ajungă sus în muntele Tău sfânt?

2. Cel neprihănit ca floarea ce-o dă primăvara mărul,
Care drept e şi grăieşte, din adâncu-i, adevărul!

3. Cel ce-n clevetire, limba-i nu şi-a revărsat veninul;
Rău aproapelui nu face şi nu-şi vrea bârfit vecinul!

4. Cela-ce dispreţuieşte pe cei hulitori, mereu
Şi-are dragi numai pe-aceia ce se tem de Dumnezeu,
Iar când face juruinţă către vreun vecin al său,
Chiar în pagubă de-i este, lui nicicând nu-i pare rău!

5. Cel ce-n camătă argintul niciodată nu şi-a dat
Şi nici daruri, ca s-apese pe cel drept, el n-a luat!

6. Cel care va merge astfel pe-ale vieţii lui poteci, –
Ca şi muntele de piatră, neclintit va fi în veci!

O enumerare a virtuţilor ce trebuiesc, pentru a locui în casa Domnului. *Timuş I.* 162.

PSALMUL 15

Un psalm al lui David

1. Apără-mă, Doamne Sfinte! Sufletul meu Ţi-se-nchină,
Că la Tine mi-i nădejdea! Tu-mi eşti scut şi-mi eşti lumină!

2. Zis-am: „Tu-mi eşti Dumnezeul ce-n tot pasul mi-Te-arăţi,
Şi nu-Ţi trebuie, Stăpâne, ale mele bunătăţi!"

3. Către Sfinţii din pământu-Ţi, către cei ce fug de rele,
Zboară pururi, Doamne Sfinte, toate gândurile mele!

4. Idolii tot cresc la număr şi pe ei punând temei,
Rătăciţii, al lor suflet îl dau altor dumnezei,
Însă eu nu le voi duce nici o jertfă pe-astă lume
Şi nici buzele-mi vreodată pomeni-vor al lor nume!

5. Moştenirea mea şi cupă mi-este numai Dumnezeu:
Doamne, Tu păzeşti de-a pururi moştenirea ce am eu!

6. Loc frumos de desfătare-i moştenirea mea întreagă
Şi mai mult ca înşi-mi ochii, moştenirea mea mi-e dragă!

7. Binecuvântat fii, Doamne, Povăţuitorul meu!
Inima mea pân-şi noaptea laudă pe Dumnezeu!

8. Eu pe Domnul văd de-a pururi înaintea mea mergând,
Şi, cât El îmi va sta-n dreapta, nu m-oi clătina nicicând!

9. Drept aceea, al meu suflet şi-a mea inimă tot cântă,
Iară trupu-mi odihneşte pururea sub paza-Ţi sfântă!

10. Că tu nu vei lăsa, Doamne, sufletu-mi în iad să cadă,
Nici putreziciunea vieţii, cuviosul Tău s-o vadă,

11. Ci cărările-nsorite arăta-mi-le-vei mie,
Iar al feţii Tale soare, m-o scălda în veselie!
Şi la dreapta-Ţi, cu de-a pururi frumuseţi de rai în laturi, –
Sufletul, pe veşnicie, Doamne sfinte, să mi-l saturi!

Scris în stilul rugăciunii. În el, Iisus Hristos vorbeşte suferind, fie în timpul vieţii, fie în timpul patimilor Sale. *Timuş 1.* 170.



PSALMUL 16

O rugăciune a lui David

1. Doamne-ascultă-a mea dreptate! La strigarea-mi, ia aminte!
Cu nemincinoase buze, Doamne, rogu-Te fierbinte:

2. Înainte-Ţi, Doamne Sfinte, azi, dreptatea mea să stea;
Ochii Tăi, să vadă toată nevinovăţia mea!

3. Dacă inima-mi cerca-vei, noaptea de-o vei cerceta,
De m-ai lămuri prin flăcări, – drept în faţa Ta voi sta!
Nu găsi-vei, Doamne-n mine, nici un pic din cele rele,
Că, ce-n frica Ta eu cuget, spun mereu buzele mele!

4. În a oamenilor lucruri, – după graiul gurii Tale,
Doamne, m-am ferit de-a pururi de a silnicilor cale!

5. Paşii mei călăuzit-am pe cărările-Ţi preasfinte,
Şi picioarele, pe ele, nu mi-au şovăit, Părinte!

6. Către Tine-am strigat, Doamne, şi m-ai auzit, sub stele:
Pleacă iar a Ta ureche, ca s-auzi rugile mele!

7. Mila Ta arată celor care merg pe sfânta-Ţi cale,
Mântuindu-ne de răii din potriva dreptei Tale!

8. Ca pe ochi Tu mă păzeşte, Doamne Sfinte, ori şi unde
Şi-ntr-a aripilor Tale umbră falnică m-ascunde

9. De nelegiuiţii care caută să mă-mpresoare,
De vrăjmaşii ce vor grabnic sufletul să mi-l omoare!

10. Inima lor e pustie de simţiri plăcute Ţie
Şi-a lor gură-n toată clipa glăsuieşte semeţie!

11. Ei se strâng mereu în juru-mi, Dumnezeule Preasfânt,
Şi pe mine şi-au pus ochii, să mă culce la pământ!

12. Umblă răii după mine, ca şi leii după pradă,
Şi mereu ei stând la pândă, – sfâşiat vor să mă vadă!

13. Scoală, Doamne-n a lor cale şi doboară-i la un loc;
De cei răi, mă izbăveşte cu-a Ta sabie de foc!

14. Cu-al Tău braţ mă scapă, Doamne, azi, de toţi oamenii lumii
Care-şi iau în viaţă partea: toate bunurile humii,
Iar copiii lor, ospăţul pân-la moarte nu şi-l curmă,
Şi prisosul le rămâne fiilor ce lasă-n urmă!

15. Iară eu, întru dreptate să privesc la sfânta-Ţi faţă,
Să mă satur de-a Ta slavă, când mă voi trezi la viaţă!

Rugăciunea omului prigonit şi suferind, adresată lui Dumnezeu, singur drept şi mângâietor al celor întristaţi.



PSALMUL 17

O cântare a lui David

1. Iubi-Te-voi eu, Doamne, tăria vieţii mele,
Că-n Tine mi-e scăparea în ceasurile grele!

2. Tu, stânca mea eşti Doamne; nădejde-mi eşti şi-ai fost;

3. Eşti scutul meu de-a pururi şi sfântu-mi adăpost!

4. Când am strigat: „Fii, Doamne, slăvit, că-mi eşti temei",
M-ai izbăvit de ape şi de vrăjmaşii mei!

5. Mă-nfăşurase moartea cu lanţurile-i reci
Şi de şuvoiul urii stam potopit pe veci;

6. Mă-ncătuşase Iadul cu-n foc roşite toarte
Şi-n lanţurile morţii stam pironit de moarte;

7. Dar am strigat pe Domnul, în mult necazul meu;
Mi-am înălţat strigarea spre viul Dumnezeu,

8. Şi El, din sfânt lăcaşu-I, în care stam ca frânt,
Mi-a auzit strigarea cu-auzul Său cel sfânt!

9. Atunci, din temelie s-a zguduit pământul,
Îşi zdruncinară munţii întreg aşezământul,
Căci mânios în ceruri sta Dumnezeu Preasfântul!

10. De fum balauri negri ieşeau din a Lui nară,
Din gura Lui cea sfântă, jăratec viu şi pară!

11. Cu cerurile-I toate, pornit-a să pogoare
Şi, negură, toţi norii strânsese sub picioare!

12. Pe heruvimi şezut-a în Tronul său cel sfânt
Şi-n vijelii zburat-a pe aripe de vânt!

13. În valuri de-ntuneric s-a-nchis ca-n cort, să sape,
Înfăşurat în neguri şi-ntunecoase ape!

14. Din marea strălucire care-I mergea-nainte,
Se desfăceau nori negri cu limbi de foc fierbinte;
Din nori cădea jeratec, înfricoşate grindeni,
Şi clocotea văzduhul de ele pretutindeni!

15. Tunat-a Domnu-n ceruri, când socotit-a ceasul
Şi Cel Preaînalt făcut-a să I-se-audă glasul;

16. Atunci porni s-arunce săgeţile-I de foc:
De grindina lor sfântă, văzduhul n-avea loc;
Şi Dumnezeu, prin ele, aprinşi mânându-şi paşii, –
Cum risipeşte ceaţa, mi-a risipit vrăjmaşii!

17. Şi-atunci, cu vijelia suflată asupra humii,
Golit-a fundul mării şi fundurile lumii!

18. De sus tinzându-şi mâna, m-a ridicat pe stânci
Şi m-a scăpat de valul vâltorilor adânci!

19. M-a scos de la vrăjmaşii cu suflete haine,
Mai mulţi decât e frunza şi mult mai tari ca mine!

20. Mă-mpresurase-n ziua cu mult necazul meu,
Dar ajutor să-mi fie, venit-a Dumnezeu

21. Şi Lui plăcut fiindu-I, putut-am zid să sparg,
Şi mântuit de Domnul, ieşit-am la loc larg!

22. Dup-al meu cuget, Domnul m-a răsplătit sub stele,
Şi după neprihana ce-a dat mâinilor mele,

23. Căci paşii mei pe calea-I trimisu-i-am mereu,
Şi credincios de-a pururi am fost lui Dumnezeu!

24. Poruncile Lui toate, mereu le am în faţă
Şi de la sfânta-I lege, eu nu m-abat în viaţă.

25. Mereu cu neprihană, în faţa Lui am stat,
Şi m-am ferit să nu cad cu sufletu-n păcat!

26. De-aceea, Dumnezeu-mi, cu mine îndurat e,
Văzându-mă cu suflet şi mâini nevinovate.

27. Căci Mislotiv eşti, Doamne, cu cel ce crede-n Tine
Şi dup-a lui dreptate, dreptatea Ta-l susţine!

28. Cu cei cucernici Ţie, – cucernic Te arăţi;
Pe toţi cei buni, îi umpli de-a Tale bunătăţi!

29. Tu izbăveşti poporul ce se smereşte Ţie
Şi umileşti privirea cea plină de trufie...

30. Făclia mea, Tu, Doamne, aprinzi în drumul meu;
În noaptea mea, Tu însuţi străluminezi mereu!

31. Cu Tine birui-voi în veci oştirea lor:
Cu Dumnezeul milei, pot ziduri să dobor!

32. În veci căile Tale, neprihănite sunt
Şi lămurit e pururi al Domnului cuvânt!

33. Pe toţi acei ce-n Dânsul nădăjduiesc sub cer,
Cu mila Lui îmbracă-I ca-n platoşă de fier!

34. Apărător ca Domnul, mai e vreun Dumnezeu?
Eu nu cunosc un altul ca Dumnezeul meu!

35. El cu puteri mă-ncinge, sub cerurile Sale
Şi-n veci neprihănită păstrează a mea cale!

36. Ca cerbii El mă face de sprinten la picioare
Şi pe-nălţimi mă suie în gloata de popoare!

37. El mâinile-mi deprinde de-a pururi la război
Şi arcul de aramă, cu braţul meu să-ndoi!

38. Sub scutul Tău mă aperi mereu de inamici,
Cu dreapta Ta mă sprijini, cu mila-Ţi mă ridici!

39. Tu, pururea cu mila-Ţi, lărgeşti sub mine paşii
Şi faci ca să nu şovăi în luptă cu vrăjmaşii!

40. Pe dânşii urmări-voi, sub scutul dreptei Tale
Şi până nu-i voi pierde, n-am să mă-ntorc din cale!

41. Lovi-voi cu-a mea mână vrăjmaşele popoare
Şi vor cădea, să-mi fie ţărână sub picioare!

42. Puterea Ta mă-ncinge pentru război mereu,
Şi cei ce se ridică asupra mea, cad greu!

43. Tu-mi fugăreşti vrăjmaşii cei răi peste măsură
Şi nimiceşti de-a pururi pe cei ce-mi poartă ură!

44. Ei ajutor îşi cheamă, dar ajutor, de unde?
Pe Dumnezeu îl strigă, dar Domnul nu răspunde!

45. Îi spulber ca pe pleavă în baterea de vânt;
Călca-i-voi ca pe tină şi nu voi fi înfrânt!

46. De răzvrătiri vrăjmaşe, Tu m-ai scăpat, de sus:
Şi-n fruntea altor neamuri, stăpânitor m-ai pus.

47. Necunoscute neamuri, cu inima haină
Slujesc supuse mie şi-n faţa mea se-nchină.

48. Străini din alte neamuri, se-ndoaie de se frâng;
În vatra lor, de frică, ei tremură şi plâng!

49. Viu pururea e Domnul; Slăvit El e mereu,
Că Domnul îmi e scutul, Mântuitorul meu!

50. El pururi mă răzbună; mi-e pururea temei,
Şi-mi pune sub picioare pe toţi vrăjmaşii mei!

51. Suitu-m-ai Tu, Doamne, pe-al vrăjmăşimii piept
Şi m-ai scăpat, cu dreapta-Ţi de omul cel nedrept.

52. De-aceea, printre neamuri, Te-oi lăuda pe lume,
Şi slavă voi da pururi măritului Tău nume!

53. Că mântuire dat-ai, cu haru-Ţi nepătruns,
Umilului Tău rege, lui David, al Tău uns, –
Pe sângerarea cărui ai pus de-a pururi leac,
Aşa cum şi urmaşii vei milui în veac!

Cântarea lui David, când Dumnezeu l-a scăpat de prigonirea tuturor vrăjmaşilor săi şi din persecuţia lui Saul. Vezi Cartea II a Regilor, Cap. XII, unde se află reprodusă. Vezi şi psalmul 143.

PSALMUL 18

Un psalm al lui David

1. Slava Domnului o spune cerul, fără de cuvinte,
Iar tăriile ne-arată lucrul mâinilor Lui sfinte!

2. Ziua spune altei zile slava Lui nepieritoare,
Cum şi noaptea o vesteşte, tainic, nopţii următoare!

3. Nu e nici un neam pe lume, nici o naţie nu este,
Care să n-audă glasul, ce, de slava Lui dă veste!

4. În pământul tot ieşit-a vestea lor, de cele sfinte
Şi la marginile lumii, se aud a lor cuvinte!

5. Acolo făcut-a Domnul soarelui sălaş de pară
Şi el iese ca un mire din plăcuta lui cămară,
Ca un făt frumos din basme, vesel, uriaşul astru,
Pleacă zilnic să străbată bolta cerului albastru!

6. Dintr-o margine într-alta, el o clipă nu stă-n loc
Şi nu-i nimeni să se-ascundă de văpaia lui de foc!

7. Legea Domnului e sfântă: sufletul ea ni-l îndreaptă;
Adevăr e-nvăţătura-I: pe cei proşti, îi înţeleaptă!

8. Vrerea Domnului e dreaptă: face inima senină;
Strălucită-I e porunca: ochilor, le dă lumină!

9. Temerea de El e sfântă: stă de veacuri pe pământ!
Judecăţile Lui drepte de-o potrivă toate sunt!

10. Mai presus de-al lumii aur, de-ale perlelor şiraguri,
Şi mai dulci sunt toate-acestea, decât mierea cea din faguri!

11. De aceea le păzeşte robul Tău şi se desfată,
Căci în paza lor, Stăpâne, află robul Tău răsplată!

12. Cine oare îşi cunoaşte greşurile, mii şi sute?
Iartă-mi, Doamne-acele greşuri ce sunt mie neştiute!

13. Pe-al Tău rob păzeşte-L, Doamne, de semeţi şi de mişei,
Ca să nu mă stăpânească şi să n-ajung rob ca ei!

14. Astfel fără de prihană, n-aş putea nicicând să cad,
De păcate mari scăpa-voi şi de drumul către iad!

15. Fie pururea primite înaintea Ta, Părinte,
Ale gurii mele calde şi smerite-n veci cuvinte!
Cugetul inimii mele ce spre Tine-l ţin mereu,
Plăcut fie Ţie, – Stânca şi izbăvitorul meu!

Rugăciune în care David cântă mărirea puterii lui Dumnezeu şi frumuseţea faptelor Lui. Timuş 1. 216.

PSALMUL 19
Un psalm al lui David

1. Dumnezeu să te audă, la necaz, şi să te vază;
Numele Celui din ceruri, să te aibă-n a Lui pază!

2. Să-ţi trimită ajutorul, din lăcaşul Său cel sfânt,
Din Sion să-ţi fie ţie pururi sprijin pe pământ!

3. Amintească-şi de-ale tale jertfe Domnul Savaot
Şi primită bine fie-I a ta ardere de tot!

4. Precum inima-ţi doreşte, facă Milostivul Tată
Şi-ale sufletului doruri împlinească-ţi-le-ndată!

5. Ne va bucura în suflet mântuirea ta, cel drag,
Şi-n al Domnului Sfânt nume, vom-nălţa al nostru steag:
Slava Lui vom proslăvi-o, ridica-vom osanale,
Când o să-mplinească Domnul toate cererile tale!

6. Ştiu acum că izbăvit-a Dumnezeu pe al Său Uns
Şi din cerurile Sale cele sfinte, i-a răspuns;
Ajutor îi va trimite pururea pe-a vieţii cale,
Sprijinindu-l în tot pasul, cu puterea dreptei Sale!

7. Unii laudă-se-ntr-una cu-a lor care de război;
Alţii, cu-ai lor cai se-ngâmfă totdeauna, – pe când noi,
Când ne lăudăm, cu fală, alta n-avem în cuvânt
Decât numele şi slava Dumnezeului Preasfânt!

8. Dar se poticnesc aceia şi cad pururea sub soare,
Pe când noi ne ţinem bine, pe-ale noastre tari picioare!

9. Doamne, dăruie din slava-Ţi, Regelui, toiag de fier
Şi auzi-ne-n tot ceasul, când Te vom chema, din cer!

Rugăciunea prin care se cere harul lui Dumnezeu. Tot poporul sau numai miniştrii templului face aceste rugăciuni pentru rege şi armata sa. *Timuş I.* 232.



PSALMUL 20
Un psalm al lui David

1. De puterea Ta, Stăpâne, şi-ajutorul Tău de stâncă,
Regele, în biruinţa-i, simte bucurie-adâncă!

2. Împlinitu-I-ai dorinţa inimei, pe-a vieţii cale,
Şi nu l-ai lipsit de cele ce-au cerut buzele sale!

3. Tu cu binecuvântarea-Ţi, L-ai primit în al Tău munte
Şi cunună grea de aur fără preţ, I-ai pus pe frunte!

4. De la Tine-a cerut viaţă şi I-ai dat, de mila-Ţi plină,
Viaţă lungă, câte veacuri fără număr au să vină!

5. Slava lui e fără seamăn, după ajutoru-Ţi sfânt;
Strălucirea ce I-ai dat-o, n-are nimeni pe pământ!

6. A Ta binecuvântare datu-I-ai pe-ntreaga viaţă
Şi zâmbirea feţii Tale, l-a-nsorit pe veci la faţă!

7. Regele nădăjduieşte deci în sfântu-i Dumnezeu
Şi, prin mila Ta, Stăpâne, neclintit va sta mereu!

8. Mâna Ta descoperi-va pe vrăjmaşii răi de gură
Şi-a Ta dreaptă, va ajunge pe toţi cei ce-Ţi poartă ură!

9. Când Te-i arăta din slava-Ţi, îi vei strânge la un loc
Şi vei fi pentru ei, Doamne, cum e un cuptor de foc!

10. În mânia Ta, Stăpâne, îi vei face ca să piară:
Nimiciţi de foc să fie în mistuitoarea-i pară!

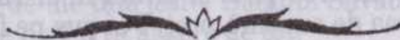
11. Vei stârpi a lor sământă din pământul celor vii
Şi-al lor neam să nu mai fie printre-ai oamenilor fii!

12. Unletit-au împotriva-Ţi, Doamne Sfinte, planuri rele,
Dar izbândă n-o să aibă cu nici unul dintre ele,

13. Că din pieptul lor, vei face ţintă arcului Tău sfânt
Şi-al săgeţilor greu vifor, îi va ţintui-n pământ!

14. Doamne-nalţă-Te deasupra, cu puterea Ta cea sfântă!
Lăudată pururi fie vitejia Ta ne-nfrântă!

Cântare de mulţumire pentru biruinţele regelui, fie în acelaşi chip vorbit în psalmul precedent, fie altul mai sublim: Mesia Împărat. Multe versuri, ca şi la cellalt psalm, convin acestui din urmă înţeles. *Timuş 1.* 238.



PSALMUL 21
Un psalm al lui David

1. Dumnezeul meu din ceruri, Doamne-Dumnezeul meu,
Pentru ce în părăsire m-ai lăsat, când sunt la greu?
Pentru ce m-ai lăsat, Doamne, pradă răilor, sub stele,
Fără să-mi ajuţi şi fără s-asculţi graiurile mele?

2. Dumnezeul meu, strig ziua şi Tu nu-mi răspunzi, Lumină!
Am strigat apoi şi noaptea şi nu mai găsesc hodină.

3. Dar Tu, Doamne Preamărite, Sfânt în veşnicie eşti
Şi în lauda ce-Ţi cântă Israilul, locuieşti.

4. Tu ne-ai mântuit părinţii, că-n nădejdi, Le-ai fost temei:
Au nădăjduit în Tine şi I-ai izbăvit pe ei!

5. De la Tine ei cerut-au mântuire, într-un glas;
Au nădăjduit în Tine şi-n ruşine n-au rămas!

6. Însă eu, Mărite Doamne, nu sunt om, ci vierme sunt!
Sunt ocara şi dispreţul oamenilor pe pământ!

7. Toţi câţi mă-ntâlnesc în cale, mă batjocoresc pe rând;
Toţi îşi strâmbă-ale lor buze şi clătesc din cap, zicând:

8. „El nădăjduia în Domnul, ca, pe veci să-i fie scut...
Deci să-l izbăvească Domnul, dacă este Lui plăcut!"

9. Ci, din coapsa maicii mele m-ai scos, Tu, Cel bun şi Drept;
De la sânul ei, Tu, Doamne, mi-ai sădit nădejdea-n piept!

10. De la naştere, Stăpâne, stau în paza Ta, sub stele:
Şi deci Tu mi-eşti Dumnezeul, – de la sânul maicii mele!

11. De aceea, Doamne Sfinte, nu Te depărta de mine,
Că necazul meu e-aproape: să-mi ajute, n-are cine!

12. Tauri mulţi azi mă-mpresoară şi eu nu găsesc liman:
Împrejur mi-e toată turma taurilor din Vasan!

13. Au deschis asupra-mi gura, gura lor de crudă fiară,
Ca şi leul care umblă după prada lui şi zbiară!

14. Eu m-am risipit ca apa şi-ale mele oase toate
În a lor încheietură ca să stea, nu se mai poate!

15. Inima mea e ca ceara în a flacărei bătaie
Şi ea toată se topeşte în a mele măruntaie!

16. Trupu-mi s-a uscat de vlagă, ca un ciob de oală spartă,
Iar de cerul gurii, limba-mi s-a lipit şi-o simt ca fiartă!
De ce, Doamne numai chinuri Tu mi-ai scris în cartea sorţii?
Pogorâtu-m-ai cu viaţă, în ţărâna rece-a morţii!

17. Căci o haită de câini, Doamne, de nelegiuţi sub soare,

18. Au străpuns mâinile mele şi slăbitele-mi picioare!

19. Toate oasele din mine aş putea ca să le număr...
Ei privesc, râzând, la mine, înălţând, în râs, din umăr...

20. Împărţit-au între dânşii hainele-mi, în ceasul morţii,
Iar pentru a mea cămaşă, gâlcevind, ei tras-au sorţii...

21. Nu Te depărta, Stăpâne, Preamărite Dumnezeu;
Tu, Tăria mea din ceruri, vino-ntr-ajutorul meu!

22. Viaţa mea, de-ale lor săbii izbăveşte-o, să nu piară!
Scapă, Doamne, bietu-mi suflet din a cruzilor câini ghiară!

23. Doamne, scoate-mă din gura leului ce-mi rupe pieptul,
Din a taurilor coarne, scape-mă Cel bun şi Dreptul!

24. Şi vesti-voi al Lui nume la toţi fraţii mei, oricând
Şi-n mijlocul adunării îl voi lăuda, zicând:

25. „Voi toţi cei de-un neam cu Iacov, toţi din neamul Israel,
Câţi nădăjduiţi în Domnul, temeţi-vă-adânc de El!

26. Că El nu şi-a-ntors urechea niciodată cu ne-plac,
Nici trecut-a cu vederea ruga omului sărac;
De la el nu şi-a-ntors faţa Milostivul Dumnezeu,
Ci i-a auzit strigarea şi l-a ajutat mereu!"

27. Tu eşti lauda mea, Doamne, şi în mare adunare,
Eu voi lăuda, Stăpâne, milostenia Ta mare!
Bunele-mi făgăduinţe, Doamne Sfinte, le voi ţine
Şi-mplini-le-voi, în faţa celor ce se tem de Tine!

28. Ci mânca-vor toţi săracii şi s-or sătura la fel,
Şi vor lăuda pe Domnul, cei ce-L caută pe El!
Cei ce-L caută pe Domnul, vor găsi lumină vie:
Vii vor fi ale lor inimi în adânca veşnicie!

29. Toate marginile lumii şi-ale-ntregului pământ,
Amintindu-şi, s-or întoarce înapoi la Cel Preasfânt
Şi, cu naţiile toate câte sunt şi trec prin viaţă,
Vor veni să se închine Domnului, – cu plâns pe faţă!

30. Că a Domnului e toată-Împărăţia de sub soare
Şi de-a pururi El domneşte peste multele popoare!

31. Vor mânca şi-au să se-nchine toţi cei mari de pe pământ,
Toţi cădea-vor înainea Dumnezeului Preasfânt,
Toţi cei cari, trecând prin viaţă, în ţărână-şi culcă faţa,
Şi cei care întru vecie, nu pot să-şi păstreze viaţa!

32. Lui sluji-vor toţi urmaşii celor ce-i va prinde somnul
Şi din neam în neam, grăi-vor despre ce făcut-a Domnul!

33. Ei veni-vor să vestească unui neam care-o să vină:
Sfânta Domnului dreptate şi izbânda Lui deplină!

Rugăciune de dimineaţă, care cuprinde taina cea mare a patimilor Mântuitorului. Multe din versuri sunt citate în Noul Testament, ca atribuindu-se lui Iisus Hristos, suferind pentru păcatele lumii. Timuş, 1. 245. Vezi şi psalmii 68 şi 87.

PSALMUL 22

Un psalm al lui David

1. În tot ceasul vieţii mele, Dumnezeu îmi e Păstorul
Şi, sub paza Lui Preasfântă, de nimic eu nu duc dorul!

2. În livezi cu iarbă grasă El de-a pururea mă ţine
Şi mă-ndreaptă, să-mi sting setea la-nsorite ape line!

3. Sufletul mi-L întăreşte, pentru numele Său sfânt
Şi pe căile dreptăţii, sub povaţa-I, pururi sunt!

4. Dacă-n valea umbrei morţii, paşii mei ar fi pe cale,
Nu m-aş teme, căci alături am puterea dreptei Tale!

5. În toiagul Tău, Stăpâne, şi în cârja Ta de aur,
Eu îmi aflu mângâierea, fiindcă ele-mi sunt tezaur!

6. Faţă de vrăjmaşii-mi, Doamne, Tu-mi găteşti într-una masă,
Untdelemn îmi pui pe frunte şi mi-i cupa plină, rasă!

7. Mila Ta să mă-nsoţească în tot ceasul vieţii mele
Şi în casa Ta, mă ţine pururea ferit de rele!

Rugăciune care inspiră încrederea în Dumnezeu, scrisă într-o formă alegorică.



Domnul mă paşte şi nimic nu-mi va lipsi!
Mila Ta, Doamne, mă va urma în toate zilele vieţii mele! (Ps. 22[1])

PSALMUL 23

Un psalm al lui David

1. Al Domnului pământul este, cu tot ce pe-a lui humă creşte,
A Lui e lumea pe vecie şi tot ce-n ea sălăşluieşte!

2. Căci El a-ntemeiat pământul pe mările-i adânci şi late
Şi pe torente spumegânde l-a întărit ca pe-o cetate!

3. Au cine va sui, din lume, la Domnu-n muntele Lui sfânt
Şi-n sfântul Său lăcaş, au cine se va sui, de pe pământ?

4. Acel cu mâini nevinovate şi-n veci cu inimă curată,
Al cărui suflet nu se-nchină minciunii-n viaţă niciodată;
Acel ce vicleşug nu ştie şi-n cugetu-i nu poartă ură
Şi, drag fiindu-i adevărul, – în strâmbătate nu se jură!

5. Acela, binecuvântare, primi-va de la cer mereu.
Şi cu dreptate-ntotdeauna milostivi-l-va Dumnezeu!

6. Aceasta-i seminţia celor ce-n Domnul umblă toată viaţa
Şi Dumnezeului lui Iacov îi caută de-a pururi faţa!

7. Voi, porţi a toată veşnicia, 'nălţaţi al vostru prag de sus,
Să intre Împăratul Slavei, cu biruinţa ce-a adus!

8. Au cine-i Împăratul Slavei, de care-alături mergeţi voi?
9. E Domnul tare şi puternic, e Domnul tare în război!

10. Voi, porţi a toată veşnicia, 'nălţaţi al vostru prag de sus,
Să intre Împăratul Slavei, cu biruinţa ce-a adus!

11. Au cine-i Împăratul Slavei? E Domnul cel străluminat,
12. E Domnul Savaot! Acesta e-n veci al slavei Împărat!

Rugăciune pe care unii interpreţi o pun în legătură cu strămutarea chivotului, când David l-a adus din casa lui Obededon pe muntele Sionului; după alţii o profeţie de înălţarea lui Iisus Hristos. Această din urmă părere este şi a Sfinţilor Părinţi. *Timuş I*. 280.



Domnul mă paşte şi nimic nu-mi va lipsi!
Mila Ta, Doamne, mă va urma în toate zilele vieţii mele! (Ps. 22[1])

PSALMUL 23

Un psalm al lui David

1. Al Domnului pământul este, cu tot ce pe-a lui humă creşte,
A Lui e lumea pe vecie şi tot ce-n ea sălăşluieşte!

2. Căci El a-ntemeiat pământul pe mările-i adânci şi late
Şi pe torente spumegânde l-a întărit ca pe-o cetate!

3. Au cine va sui, din lume, la Domnu-n muntele Lui sfânt
Şi-n sfântul Său lăcaş, au cine se va sui, de pe pământ?

4. Acel cu mâini nevinovate şi-n veci cu inimă curată,
Al cărui suflet nu se-nchină minciunii-n viaţă niciodată;
Acel ce vicleşug nu ştie şi-n cugetu-i nu poartă ură
Şi, drag fiindu-i adevărul, – în strâmbătate nu se jură!

5. Acela, binecuvântare, primi-va de la cer mereu.
Şi cu dreptate-ntotdeauna milostivi-l-va Dumnezeu!

6. Aceasta-i seminţia celor ce-n Domnul umblă toată viaţa
Şi Dumnezeului lui Iacov îi caută de-a pururi faţa!

7. Voi, porţi a toată veşnicia, 'nălţaţi al vostru prag de sus,
Să intre Împăratul Slavei, cu biruinţa ce-a adus!

8. Au cine-i Împăratul Slavei, de care-alături mergeţi voi?
9. E Domnul tare şi puternic, e Domnul tare în război!

10. Voi, porţi a toată veşnicia, 'nălţaţi al vostru prag de sus,
Să intre Împăratul Slavei, cu biruinţa ce-a adus!

11. Au cine-i Împăratul Slavei? E Domnul cel străluminat,
12. E Domnul Savaot! Acesta e-n veci al slavei Împărat!

Rugăciune pe care unii interpreţi o pun în legătură cu strămutarea chivotului, când David l-a adus din casa lui Obededon pe muntele Sionului; după alţii o profeţie de înălţarea lui Iisus Hristos. Această din urmă părere este şi a Sfinţilor Părinţi. *Timuş I*. 280.

PSALMUL 24

Un psalm al lui David

1. Către Tine, Milostive Dumnezeule Preasfânt,
Se ridică al meu suflet pururea de pe pământ;
Eu nădăjduiesc în Tine! Rănilor doar Tu mi-eşti leac;
Ca, vrăjmaşii-mi să nu râdă, nu mă ruşina în veac!

2. Să nu fie de ruşine
Cei ce-şi pun-nădejdea-n Tine,
Ci vrăjmaşii toţi să fie
Ruşinaţi de-a Ta mânie!

3. Tu arată-mi a Ta cale şi cărarea Ta mă-nvaţă,
Ca să merg pe ele-n viaţă!

4. Mă povăţuieşte, Doamne, spre-adevărurile Tale;
Al meu suflet către ele, pună-l duhul Tău pe cale,
Că doar Tu mi-eşti mântuirea, Dumnezeule Cel drept
Şi pe Tine-n toată clipa, cu iubire Te aştept!

5. Aminteşte-Ţi de-a Ta milă şi-ndurarea-Ţi pe pământ,
Că din veacuri ele sunt!

6. Ale tinereţii mele mari păcate, Doamne Sfinte,
Nu le mai lua aminte;
Nici pe cele mii şi sute
Ce sunt mie neştiute,

7. Ci mă pomeneşte, Doamne, după mila Ta fierbinte
Şi după neţărmurirea îndurării Tale sfinte!

8. Bun şi drept de-a pururi este Milostivul lumii Tată,
Cel ce, turmei păcătoase, calea binelui arată.

9. Celor fără de prihană, le arată dreapta cale,
Iar pe cei smeriţi îi poartă pe cărarea legii Sale!
Numai milă şi dreptate sunt pe căile-I, atunci
Când cei vii urmează legea-I şi preasfintele-I porunci!

10. Pentru numele Tău, Doamne, făr-delegea mea o iartă,
Că păcatul meu e mare şi mă tem de sfânta-Ţi ceartă!

11. Cel ce teme-se de Domnul, vieţuirea lui întreagă
E călăuzit de Dânsul, care cale s-o aleagă.

12. Sufletu-i va fi ferice, urmând Domnului cuvântul,
Iar urmaşii lui trăi-vor şi vor moşteni pământul!

13. Domnul tainele-şi arată celor ce se tem de Dânsul
Şi-i învaţă sfânta-I lege, ca să nu cunoască plânsul!

14. Ochii mei spre Domnul cată, printre nori şi printre stele,
Că de laţuri inamice, scapă paşii vieţii mele!

15. Caută spre mine, Doamne, miluieşte-mă mereu,
Că mă aflu-n părăsire şi-i amar paharul meu!

16. În a inimii adâncuri, am strâns chinurile toate;
Din necazurile mele, Dumnezeule, mă scoate!

17. Întristarea-mi şi amarul, Doamne, vezi-le, din stele,
Şi cu mila-Ţi şterge astăzi toate greşurile mele!

18. Vezi ce mulţi îmi sunt vrăjmaşii ce-mprejurul meu fac gură,
Şi cât e de-nverşunată ura lor fără măsură!

19. Sufletu-mi, păzeşte-l, Doamne, mântuit să Ţi-se-nchine,
Ca să nu cad în ruşine, c-am nădăjduit în Tine:

20. Neprihana şi dreptatea, fie mie veşnic scut,
Că nădăjduiesc în Tine şi mereu Te-am cunoscut!

21. Izbăveşte, Doamne Sfinte, din necazurile sale
Israilul ce-Ţi dă slavă şi urmează pe-a Ta cale!

Rugăciunea omului în nefericire şi care recunoaşte numai în Domnul ajutorul său. Psalm alfabetic.

PSALMUL 25

Un psalm al lui David

1. Fă-mi dreptate, Doamne Sfinte, că nevinovat eu sunt,
Am nădăjduit în Tine şi nu şovăi pe pământ!

2. Ispiteşte-mă, stăpâne, ori şi când, şi-n orice loc;
Inima mea şi rărunchii, lămureşte-mi-i prin foc!

3. Fiindcă mila Ta cea mare, ochii mei o au în faţă
Şi-adevărul Tău, Stăpâne, îmi dă pururea povaţă!

4. Cu cei mincinoşi, eu, Doamne, n-am şezut la sfat nicicând
Şi cu cei vicleni, tovarăşi, nu voi sta pe lume-n rând!

5. Mi-e urâtă adunarea celor făcători de rele
Şi cu cei fără de lege, n-oi uni zilele mele!

6. Întru nevinovăţie, mâinile-mi spăla-voi iar,
Ca să-nconjur, Doamne Sfinte, preacuratul Tău Altar,

7. Şi-astfel laudele Tale să le trâmbiţez mereu
Şi minunile-Ţi preasfinte, să le strige glasul meu!

8. Doamne, mult iubit-am casa unde ai lăcaşu-Ţi sfânt
Şi sălăşluieşte pururi slava Ta şi-al Tău cuvânt!

9. Sufletul meu, cu al celor făr-delege, nu mi-L strânge
Şi nici viaţa mea, cu viaţa celor vărsători de sânge,

10. Ale căror mâini sunt pline de-a nelegiuirii pită
Şi a căror mână dreaptă plină-i pururea de mită!

11. Eu în nevinovăţie merg pe calea mea umilă:
Mântuieşte-mă dar, Doamne, şi de mine fie-Ţi milă,

12. Că piciorul meu păşeşte pururea pe dreaptă cale;
Iar în adunări, eu laud, Doamne, harurile Tale!

Rugăciunea celui învinuit pe nedrept, care, mărturisindu-şi nevinovăţia, recurge la dreptatea divină. Vezi şi: „Parafraza acestor versuri, în formă de rugăciune pentru acei care au fericirea de a săvârşi adeseori Sfânta Liturghie". Timuş 1. 307, jos.



PSALMUL 26

Un psalm al lui David

1. Domnul este-a mea Lumină, şi Mântuitorul meu:
Au, de cine mă voi teme, când îl am pe Dumnezeu?

2. Domnul este-apărătorul vieţii mele pe pământ:
Au, de cine-mi va fi frică, dacă lângă Domnul sunt?

3. De s-ar năspusti asupra-mi toţi cei făcători de rele,
Toţi vrăjmaşii, să mănânce, cruzi, din cărnurile mele, –
Înşişi ei, orbiţi de Domnul şi nemaiputând să vadă,
S-or împiedica pe cale şi cu toţii au să cadă!

4. De-aş vedea că oaste mare împotriva-mi se ridică,
Inima-mi, de Domnul plină, nu va tremura de frică!

5. Împotriva mea, războaie de-ar veni să mă-mpresoare,
Dumnezeu rămâne veşnic, al nădejdei mele soare!

6. Una cer eu de la Domnul: ca păcatul meu să-l spele
Şi în casa Lui, să curgă ceasurile vieţii mele!

7. Să văd toată strălucirea, ce lăcaşu-I înveşmântă,
Să mă minuneze slava-I, în biserica Lui sfântă!

8. Căci la vreme de restrişte nesecată şi adâncă,
Cortul Său mă va ascunde şi mă va sui pe stâncă!

9. Înălţa-voi atunci capul şi voi face ochii roată,
Împrejuru-mi, peste toată a vrăjmaşilor mei gloată,
Şi, cu trâmbiţă de aur voi jertfi-n lăcaşu-I sfânt,
Numele Lui plin de slavă lăudând în al meu cânt!

10. Doamne, Tu, auzi-mi glasul, care strigă către Tine,
Şi cu mila Ta, ascultă-mi ruga plină de suspine!

11. Tu, prin inima mea glăsui: „Cată pururi a mea faţă"!
Faţa Ta, Prea milostive, voi căta-o-ntreaga viaţă!



12. Faţa Ta să nu-ntorci, Doamne, de la mine şi-a mea rugă,
Nici să lepezi în mânie pe-a Ta mult umilă slugă!

13. Tu-mi-eşti ajutorul, Doamne! De la mine să nu pleci;
Nu mă părăsi, Stăpâne, – Mântuirea mea de veci!

14. Părăsit fiind de maica şi de tatăl meu la fel,
Domnul s-a-ndurat de mine şi primitu-m-a la El!

15. Doamne, pururea mă-nvaţă legea Ta, pe-a vieţii cale,
Şi-ai mei paşi, să-i cheme, Doamne, căile dreptăţii Tale,
Ca să capăt de la Tine izbăvire de temei,
Să se ruşineze gloata neprietenilor mei!

16. Celor răi, nu mă da-n mână, că minciuni spun ei în faţă,
Şi asupra mea ei suflă duhul pierderii de viaţă!...

17. Cred şi rogu-Te, Stăpâne, cu-a Ta milă să mă-nvii,
Să văd toată bunătatea-Ţi, în pământul celor vii,
Şi de-aceea peste larma răilor cu suflet crud,
Glasul Tău, din slavă, Doamne, mi se pare că-L aud:

18. Tu aşteaptă de la Domnul ajutorul şi fii tare,
Fiindcă mila Lui cea mare pururea-i fără hotare!
Inima ţi-o-mbărbătează, ca să n-o cuprindă somnul:
Mila Domnului tu cheam-o şi nădăjduieşte-n Domnul!

Rugăciune de mângâiere a celor urgisiţi şi nefericiţi.

PSALMUL 27

Un psalm al lui David

1. Către Tine-am strigat, Doamne, – de puterea Ta pătruns...
Stânca mea, să nu-mi laşi ruga fără sfântul Tău răspuns!
Pentru ca, nu cumva, Doamne, neprimind al Tău cuvânt,
Să m-asemăn celor care se coboară în mormânt!

2. Doamne-ascultă a mea rugă, glasul meu când Ţie-Ţi cântă
Şi când mâinile-mi se-nalţă spre Biserica Ta sfântă!

3. Cu necredincioşii, Doamne, nici un fir să nu mă lege
Şi să nu mă pierzi în gloata oamenilor fără lege,

4. Care grăiesc celui aproape, de iubirea lor senină,
Pe când inima li-i neagră şi de răutate plină!

5. Dă-le, Doamne, după fapte, foc în piept şi plâns în gene,
După toată făr-delegea izvodirii lor viclene!

6. Dup-a mâinilor ispravă, Tu, Cerescul lumii Tată,
Dă-le, fără de zăbavă, cuvenita lor răsplată!

7. Fiindcă la a Tale lucruri, ei n-au vrut să ia aminte,
Nici la faptele-mplinite de-ale Tale mâini preasfinte!

8. Drept aceea, Tu doboară la pământ, smintita ceată
Şi-n picioare, a Ta dreaptă nu-i mai scoale niciodată!

9. Binecuvântat fii, Doamne, în cetatea Ta de stele,
Fiindcă-auzi în a Ta slavă glasul rugăciunii mele!

10. Dumnezeu e-a mea tărie şi de-a pururi, scutul meu:
Inima mea-n El se-ncrede, că m-a ajutat mereu!
De lumina Lui pătrunsă, toată inima mea cântă:
Preamărit să fie Domnul pe pământ şi-n slava-I sfântă!

11. Că poporul Său, în Domnul îşi încrede mersul, somnul
Şi cetate de scăpare pentru Unsul Său, e Domnul!

12. Mântuieşte, Doamne Sfinte, tot poporul Tău, cu milă
Şi-n veci binecuvântează moştenirea Ta umilă!
Fii Păstorul ei de-apururi, – nu-i lăsa nici un suspin
Şi o sprijineşte, Doamne-n vecii vecilor, – Amin!

Rugăciunea celor suferinzi, apăsaţi şi lipsiţi de orice ajutor omenesc.

PSALMUL 28
Un psalm al lui David

1. Înşivă cei de sub soare, voi, fiii lui Dumnezeu, –
Domnului daţi toată slava, toată cinstea daţi mereu!
2. Numelui Său, daţi-I Slavă! Toţi ruga-ţi-vă fierbinte,
Închinaţi-vă-naintea-I în bisericile-I sfinte!

3. Peste-ntinderile apei, glasul Domnului răsună:
Tună Domnul peste ape; Dumnezeul slavei, tună!

4. Glasul Lui este puternic: Te omoară şi te-nvie!
Glasul Domnului din slavă este plin de măreţie!

5. Glasul Lui sfărâmă cedri – ca viţeii sar sub cer,
6. Şi Libanul, şi Ermonul, sar ca pui de rinocer!

7. Glasul Domnului aruncă pară, – pară mare de foc viu!
8. Domnul zguduie cu glasu-I întreg Cadeşul pustiu!

9. Glasul Domnului dezleagă al cerboaicelor greu pântec!
Trăznetele din tărie, sunt al glasului Său cântec!
Glasul Lui, despoaie codrii, cu puterea Lui grozavă
Şi-n biserica Lui sfântă, graiurile strigă: „Slavă"!

10. Dumnezeu împărăţit-a, când a potopit pământul
Şi pe tronul Său, în veacuri, va împărăţi Preasfântul!

11. Ca să-şi apere poporul, Domnul pavăză se face
Şi el binecuvântează tot poporul Său cu pace!

Cântare de laudă la care profetul David cheamă pe toţi oamenii şi mai ales pe poporul său de a binecuvânta pe Domnul.



PSALMUL 29
Un psalm al lui David

1. Înălţa-Te-voi, o, Doamne, că m-ai ridicat sub stele
Şi n-ai bucurat vrăjmaşii-mi, de înfrângerile mele!

2. Doamne, din adâncul lumii, am strigat la Tine-n cer
Şi m-ai vindecat, Stăpâne, dându-mi câte-a fost să-Ţi cer!

3. Scos-ai, Doamne, al meu suflet din întunecatul iad
Ca să vieţuiesc departe de acei ce-n moarte cad!

4. Lăudaţi acum pe Domnul, voi, toţi cuvioşii Lui,
Şi sfinţenia slavăţi-i, că mai mare alta nu-i!

5. Căci mânia, doar o clipă se arată pe-a Lui faţă,
Pe când marea-I îndurare dăinuieşte cât o viaţă!
Seara, pe neaşteptate, oaspete veni-va plânsul,
Iar în faptul dimineţii, bucurii trimite Dânsul!

6. Fericit, am zis: „În veacuri nu mă voi clătina eu.
Că, prin buna Ta voinţă, s-a-ntărit muntele meu!"

7. Dar atuncea, Doamne sfinte, faţa sfântă Ţi-ai ascuns
Şi adâncă tulburare sufletul mi l-a pătruns!

8. Şi-am strigat iar către Tine, din ţărână, Doamne Sfinte,
Ca s-ajungă până-n slava-Ţi rugăciunea mea fierbinte:

9. „Ce voi folosi, Stăpâne, Dumnezeul meu cel Sfânt,
Dacă sângele-mi, vărsa-vei sau mă vei culca –n mormânt?
Au, mai poate ea, ţărâna, să-Ţi ridice osanale,
Sau mai poate să vestească, adevărurile Tale?

10. Doamne-auzi-mă din slava-Ţi! Miluieşte-mă mereu
Şi cu harul dreptei Tale, vino-n ajutorul meu!"

11. Prefăcut-ai atunci Doamne, plânsul meu în bucurie;
Lacrima-mi pieri din gene, ca şi roua din câmpie!

Sacul meu de jale-adâncă, de pe mine l-ai desprins
Şi cu largă veselie pe vecie m-ai încins!

12. De aceea al meu suflet Te va lăuda mereu...
Pururea mărire Ţie, Doamne-Dumnezeul meu!

Cântare de mulţumire pentru binefacerile ce omul credincios primeşte de la Domnul. Sfinţii Părinţi l-au aplicat la învierea lui Iisus Hristos.



PSALMUL 30

Un psalm al lui David

1. Doamne-n Tine mi-e nădejdea; nu mă ruşina în veac!
După-a Ta dreptate sfântă, fii durerii mele leac!

2. Pleacă, Doamne-a Ta ureche înspre mine şi mereu
Cu puterea dreptei Tale, vino-ntr-ajutorul meu!

3. Că puterea, Tu mi-eşti, Doamne, şi scăparea mea Tu eşti;
Pentru numele Tău, Doamne, veşnic să mă sfătuieşti!

4. Scoate-mă din cursa care pe ascuns mi s-a întins,
Că tăria mea doar Tu eşti şi cu ea nu voi fi-nvins!

5. Doamne-n mâinile-Ţi preasfinte îmi dau astăzi duhul meu;
Tu să mă răscumperi, Doamne, al credinţii Dumnezeu!

6. Cei ce se lipesc de idoli, pururea urâţi îmi sunt:
Eu nădăjduiesc în Domnul Dumnezeul meu Cel Sfânt!

7. Bucuratu-m-am de mila-Ţi, Dumnezeule temut,
Că privit-ai la-ntristarea-mi şi-al meu chin l-ai cunoscut!

8. Gloatele vrăjmaşe, pururi ajutatu-mi-ai să sparg
Şi picioarele-mi, Stăpâne, le-a scos mila Ta la larg!

9. Miluieşte-mă-n toţi vecii, că sunt strâmtorat eu foarte!
Ochii mi-au secat tristeţea, sufletul mi-e trist de moarte;

10. În dureri se scurge viaţa-mi, anii mei curg în suspine;
Istovită mi-e puterea: Se topesc oasele-n mine!

11. Cu vrăjmaşii pe-ai mei umeri, sunt vecinilor ocară,
Iar pentru ai mei prieteni, sunt o groază şi-o povară!

12. Cei ce m-ntâlnesc în cale, fug pe uliţă de mine:
Ca un mort sunt dat uitării: sunt un hârb între ruine!

13. Multora le-aud ocara şi ca sloiu-ngheţ de frică,
Când e-n sfat să mă ucidă toată gloata inamică!

14. Dar în Tine-mi pun nădejdea, Doamne, să mă izbăveşti,
Şi de-a pururi zic din suflet: Dumnezeul meu Tu eşti!

15. Soarta mea e-n a Ta mână; a Ta drepată mi-e temei;
Scapă-mă de toţi duşmanii şi prigonitorii mei!

16. Peste robul Tău, Stăpâne, strălucească sfânta-Ţi faţă
Şi cu mila Ta cea mare, mântuieşte a mea viaţă!

17. Ruşinat să nu fiu, Doamne, eu cel ce Te chem pe Tine,
Ci ei, toţi necredincioşii, cadă pururi în ruşine;
Ca pe-o pleavă vânturată, risipească-i vântul sorţii
Şi de veci să amuţească în lăcaşurile morţii!

18. Mute fie pe vecie, Doamne, buzele minciunii,
Ce-mpotriva neprihanei asmut furia furtunii!

19. Ce neţărmurită-i, Doamne, a Ta facere de bine,
Ce-o păstrezi şi-o dai cu milă celor ce se tem de Tine, –
Bunătăţi pe cari de-a pururi, în a oamenilor faţă,
Le dai celor care-n Tine au nădăjduit în viaţă!

20. Că-i acoperă pe dânşii adăpostul feţii Tale,
De vicleniele capcane, ce le pun cei răi în cale
Şi-ntinzi cortul Tău, Stăpâne, pe făptura lor, sub soare,
Ocrotindu-i de veninul limbilor clevetitoare!

21. Binecuvântat fii, Doamne milostive şi-ndurate,
Că m-a-mpresurat pe mine mila Ta ca o cetate!

22. Zis-am eu, înfrânt de chinuri şi de mult necazul meu:
„Lepădat sunt eu din faţa ochilor lui Dumnezeu!"

23. Dar Tu auzit-ai, Doamne, ruga-mi plină de suspine,
Când cu gură sângerată glăsuit-am către Tine!

24. Să iubiţi în veci pe Domnul, cei cu inima senină,
Fiindcă Domnul ocroteşte pe toţi cei ce I-se-nchină
Şi plăteşte celor mândri, cu asprime, pentru vină!

25. Fie tari şi-mbărbătate, pururi inimile voastre,
Ale celor cu nădejdea-n Domnul slăvilor albastre!

Rugăciunea credinciosului în nefericire. Pentru Biserică, Iisus Hristos pe cruce, este obiectul acestui psalm, de aceea se serveşte de el la Pavecerniţa cea mare. Timuş 1. 352.



PSALMUL 31

Un psalm al lui David

1. Fericit cel cărui fost-au făr-delegile iertate,
Şi i-au fost acoperite ale vieţii lui păcate!

2. Fericit cel ce-ntru Domnul, făr-delegea nu-l apasă
Şi-n al cărui suflet pururi vicleşugul n-are casă!

3. Cât m-a stăpânit tăcerea, măcinatu-s-au în mine
Oasele, de suferinţă, numa-n geamăt şi-n suspine!

4. Fiindcă, zi şi noapte, Doamne, mâna Ta-mi da spor durerii
Şi seca din mine vlaga, ca o apă-n focul verii!

5. Mi-am mărturisit păcatul, de credinţa Ta pătruns
Şi greşeala mea, de Tine, mai departe n-am ascuns:

6. Zis-am Ţie, Doamne Sfinte, în căinţa mea amară:
"Făr-delegea mea voi spune-o, că mă arde ca o pară!"
Şi mi-ai ridicat îndată a păcatelor povară!

7. De aceea, toată sluga credincioasă, se cuvine
Să se roage Ţie, Doamne, şi-n genunchi să Ţi-se-nchine,
Căci, dac-ar veni potopul cu clocotitoare ape,
Nu-l va potopi pe-acela, fiindcă Tu vei vrea să scape!

8. Tu, limanul meu eşti, Doamne, şi-n primejdii, izbăvire;
Glasul Tău în mine cântă cântece de mântuire:

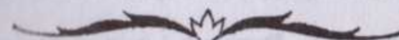
9. „Îţi voi da înţelepciune şi voi pune-n a ta faţă
Calea dreaptă întru care trebuie să mergi în viaţă!
Eu voi fi sfătuitorul, călăuza ta spre bine;
Şi-ai mei ochi, cu toată mila, Eu asupra ta voi ţine"!

10. Nu fiţi: calul şi catârul ce nu merg pe buna cale,
Dacă nu-i supui cu frâul şi nu-i sângeri din zăbale!

11. Multă este suferinţa ce pe păcătos doboară,
Iar pe cel cu frică-n Domnul, mila Lui îl înconjoară!

12. Bucuraţi-vă-ntru Domnul, voi, a drepţilor Săi ceată!
Toţi strigaţi de bucurie, cei cu inimă curată!

Al doilea psalm al *pocăinţei*. Se crede că a fost compus de David, când a săvârşit îndoitul său păcat: adulterul cu Bathşeba şi moartea lui Urie.



PSALMUL 32

Un psalm al lui David

1. Bucuraţi-vă voi drepţii, întru Dumnezeu Preasfântul!
Celor drepţi li se cuvine laude pe tot pământul!

2. Lăudaţi pe Domnu-n harpe! Toate tobele să sune!
Lăudaţi-L pretutindeni, cu psaltire-n zece strune!

3. Lui cântaţi cântare nouă! Fiecare, strige-I tare!
Cânte-I toţi cu bucurie, din lăute şi chitare,

4. Că e drept în veşnicie Sfântul Domnului cuvânt
Şi-mplinite de-a Lui dreaptă, toate zisele Lui sunt!

5. El iubeşte judecata şi dreptatea-n veci de veci
Şi de mila Lui sunt pline a pământului poteci!

6. Cerurile-ntemeiate prin cuvântul Lui au fost
Şi prin duhul gurii Sale, a lor oaste, pe de rost!

7. Apa mărilor, grămadă, El a strâns-o între maluri
Şi-a-nchis ca-ntr-o visterie ale-adâncurilor valuri!

8. Să se teamă-adânc de Domnul toată greutatea humii
Şi să tremure-nainte-I toţi locuitorii lumii!

9. Fiindcă Dumnezeu grăit-a şi-au luat fiinţă toate;
El a poruncit şi toate s-au zidit, cum El socoate!

10. Gândul neamurilor, Domnul, îl răstoarnă într-o clipă;
Ale neamurilor sfaturi, ca pe-un fum El le risipă!

11. Ale Sale planuri însă, merg cu veacurile-n rânduri
Şi, din neam în neam, trec, sfinte, ale inimii Lui gânduri!

12. Fericiţi cei ce din legea Domnului în veci nu ies
Şi poporul ce de Domnul, moştenire e ales!

13. El, din cerurile Sale, cată peste-ntreaga fire
Şi de-acolo vede Domnul pieritoarea omenire!

14. Dumnezeu priveşte pururi, din lăcaşul Său cel sfânt
Peste toţi locuitorii frământatului pământ!

15. El făcut-a cu-a Lui mână inimile tuturor
Şi priveşte, plin de grijă, la tot mersul faptei lor!

16. Nu cu oştile Lui multe, mântuieşte-se un rege,
Nici prin marea lui putere, cel viteaz nu se alege!

17. Cine crede în puterea calului, greşit socoate,
Căci a calului tărie, ca să-l mântuie nu poate;

18. Dumnezeu îşi ţine ochii înspre cei ce-L au în teamă
Şi-nspre cei ce cu nădejde, bunătatea Lui o cheamă,

19. Sufletele de la moarte, cu puterea-I să le scape,
Să-i hrănească-n vremea foamei, şi, la sete, să-i adape!

20. Sufletele noastre-n Domnul vor nădăjdui, sub stele
El e scutul nostru pururi! Ajutorul nostru, El e!

21. Inimile noastre veşnic veseli-vom întru Dânsul;
Vom nădăjdui-ntru Domnul şi nu vom cunoaşte plânsul!

22. Doamne, mila Ta cea mare, peste noi în veci Tu ţine,
Precum şi noi, cu credinţă, am nădăjduit în Tine!

Minunile puterii, înţelepciunii şi bunătăţii lui Dumnezeu. Stăruinţa sufletelor drepte de a recunoaşte şi a înălţa aceste puteri Dumnezeeşti. *Timuş 1.* 379.

PSALMUL 33

Un psalm al lui David

1. Eu pe Domnul preamări-voi, vreme fără de măsură;
Slava Domnului meu fi-va pururea în a mea gură.

2. Al meu suflet întru Domnul se va lăuda-n vecie;
Umiliţii să audă, să-i cuprindă veselie!

3. Preamăriţi-L toţi cu mine, şi pe soare, şi pe lună,
Şi-al Său nume, pe vecie să-L slăvim toţi împreună!

4. Când pe Dumnezeu îl cântă glasu-mi, El degrab aude,
Izbăvindu-mă de toate chinurile mele crude...

5. Lângă El veniţi cu toţii, să ne lumineze viaţa
Şi-n ruşine niciodată să nu vă ascundeţi faţa!

6. Dacă cel sărac îl strigă, îl aude-al lumii Tată
Şi din multele-i necazuri, mântuit el iese-ndată!

7. Al său înger stă-mprejurul celor ce se tem de Dânsul;
De necazuri El îi scapă şi le ostoieşte plânsul!

8. Bunătatea Lui gustaţi-o, să vedeţi că bun e Domnul;
Câţi nădăjduiţi în Dânsul, fericiţi gusta-veţi somnul!

9. Temeţi-vă-adânc de Domnul, Sfinţii toţi, în orice vreme,
Că nimica nu-i lipseşte celui ce de El se teme!

10. Sărăcit-au toţi bogaţii şi vor flămânzi mereu,
Şi tot binele gusta-vor cei ce-L vor pe Dumnezeu!

11. Fiilor, veniţi cu toţii, ascultaţi-mă pe mine:
Să vă-nvăţ cu frica-n Domnul, să vă fie pururi bine!

12. De vrea omul să trăiască şi să aibă viaţă bună,
13. Limba-i rău să nu grăiască şi nici buzele-i, minciună!

14. Pururea de rău să fugă; bine să se-nveţe-a face,
Pace caute-n tot ceasul şi să umble după pace!

15. Ochii Domnului se uită la cei drepţi şi ia aminte
Totdeauna Milostivul la rugarea lor fierbinte!

16. Spre cei răi, însă de-a pururi e-mpotrivă Cel Preasfânt,
Ca să şteargă pomenirea răilor de pe pământ!

17. Când la Dânsul strigă drepţii, El le-aude ruga toată
Şi din oricâte necazuri, pune dreapta Lui să-i scoată!

18. Celor cu smerite inimi, Dumnezeul le stă aproape
Şi nu-şi lasă umiliţii, suferinţa să-i îngroape:

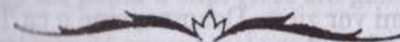
19. Multe chinuri drepţii-ndură, mulţi haini pe drepţi îi sapă,
Dar din toată suferinţa, vine Dumnezeu şi-i scapă!

20. Peste oasele lor, Doamne Milostive, fii de pază
Şi dintr-însele, nici unul nu lăsa zdrobit să cază!

21. Pe cel rău îl va ucide răutatea – drept osândă –
Şi greşesc cei ce cu ură, le stau drepţilor la pândă!

22. Domnul mântui-va pururi sufletul robilor Săi,
Şi cei cari îi cer scăpare, n-or pieri pe negre căi!

Un psalm alfabetic, compus pe vremea când David, persecutat de Saul, a fugit la Abimelech, regele Geth, unde se credea la adăpost, dar, văzând că se sfătuia contra lui şi că trebuia să fie arestat şi omorât, se prefăcu nebun, aşa că regele îl alungă şi astfel scapă de pericol. (Vezi Cap. 21 din Cartea I a Împăraţilor, unde Abimelech este numit Achis). „Este un psalm plin de sentiment şi instrucţiune pentru orice credincios". *Timuş 1.* 393.



PSALMUL 34
Al fiilor lui Core

1. Doamne, judecă pe-aceia ce-mi fac mie strâmbătate;
Bate-i Tu pe toţi aceia ce-n război vor a mă bate!

2. Prinde sabia şi scutul, Milostive Dumnezeu,
Şi cu sabia-Ţi de flăcări, vino-ntr-ajutorul meu!

3. Tinde-Ţi sabia şi taie drumul celor ce-mi dau goană,
Urmărindu-mă de-a pururi cu de moarte-a lor prigoană
Şi zi sufletului meu:
„Mântuirea ta sunt Eu"!

4. Ruşinaţi şi frânţi să fie cei ce mă gonesc şi vor,
Sub călcâiul lor să mor!
Cei ce răul îmi vor mie,
Ruşinaţi şi puşi pe fugă de puterea Ta să fie!

5. Fie toţi precum e pleava ce se spulberă la vânt
Şi-ai Tăi îngeri, Doamne Sfinte, să-i răstoarne la pământ!

6. Lunecoşi le fie paşii pe-a lor cale-ntunecată
Şi-ai Tăi îngeri, după urmă să-i gonească şi să-i bată!

7. Căci, fără să am vreo vină, curse mi-au întins şi sapă
Pentru sufletul meu groapă!

8. Vie peste ei pieirea, fără veste să-i cuprindă!
Laţul ce-au întins în cale-mi, întru veci pe ei să-i prindă,
Iar în locu-mi, toţi aceia cu-a lor inimă de fiară
Să se prăbuşească, Doamne, şi de-a pururea să piară!

9. Sufletul meu întru Domnul se va bucura, sub fire,
De-a Lui sfântă mântuire!

10. Atunci oasele-mi vor zice: „Doamne, cine e ca Tine,
Cel ce faci atâta bine?
Izbăvind întotdeauna pe cel bun, de cel mişel,
Pe cel slab, din mâna celui mult mai tare decât el,
Şi pe cel sărac şi pururi obidit, călcat în praf,
Îl ridici de sub genunchii celui gata întru jaf?

11. Mărturii nedrepte, Doamne, m-asupresc fără pricină,
Şi de tot ce nu făcut-am îmi găsesc vrăjmaşii vină!

12. Binele-mi plătesc cu răul; pentru dragoste, urgie;
Părăsit, sărmanu-mi suflet, geme-n cruntă pribegie!

13. Iar eu când zăcut-au dânşii, îmbrăcatu-m-am cu sac;
Sufletu-mi cu post smerit-am, rugă pentru ei să fac!

14. Parcă mi-ar fi fost prieten, frate parcă mi-ar fi fost,
Astfel le-am făcut eu bine, cu rugi calde şi cu post;

Am umblat aşa cu capul aplecat, – durerii vamă, –
Parc-aş fi jelit o mamă!

15. Dar acum, de-a mea cădere ei se bucură-mpreună;
Tot mai mulţi în toată clipa împrejurul meu s-adună;
Mă hulesc fără-ncetare, iar la ura lor, nici ei,
Pentru toată clevetirea nu găsesc nici un temei...

16. Cu toţi trântorii din ţară, şi cu toţi cei fără minţi,
Împotriva mea, cu ură adunaţi, scrâşnesc din dinţi!

17. Până când răbda-vei, Doamne, a lor gloate păcătoase?
Izbăveşte al meu suflet, de cuvinte mincinoase!
Izbăveşte-mă pe mine, Dumnezeule din cer,
Când vor leii să sfâşie trupul meu, fiind stingher!

18. Lăuda-Te-voi, Stăpâne, întru mare adunare;
Preamări-Te-voi pe Tine, între neamuri cu braţ tare!

19. Să nu biruie vrăjmaşii cei cu gurile viclene,
Cei cu ură, să nu poată a clipi şiret din gene!

20. Căci ei nu grăiesc de pace; binele meu ei nu-l vor,
Ci doar ura se dospeşte crunt în inimile lor!

21. Larg, asupra mea deschide gura ei, întreaga turmă
Şi zic tare: „Bine, bine, las-că vom vedea la urmă"!

22. Vezi-I şi Tu, Doamne Sfinte, nu-i răbda, când nu-mi vor bine;
Doamne pururea slăvite, nu Te depărta de mine!

23. Scoală, Doamne, şi-mi ajută: fă-Te scutul meu sub stele;
Dumnezeule, fii însuţi sprijinul dreptăţii mele!

24. După sfânta Ta dreptate, judecă-mi Tu Doamne, paşii,
Şi asupra mea, fă, Doamne, să nu biruie vrăjmaşii;

25. Nici să zică-n a lor inimi, de-a Ta lege pururi seci:
"S-a făcut pe vrerea noastră! Înghiţitu-l-am pe veci!"

26. Ci-n ruşine şi ocară fie-acoperiţi mereu
Toţi acei ce-n veselie saltă, de necazul meu;
Toţi acei ce se ridică împoriva mea, să piară,
Îmbăcaţi întru vecie cu ruşine şi ocară!

27. Iar acei cari îmi vor bine, să tresalte-n veselie
Şi necontenit să strige către ceruri cu tărie:
„Pururi slavă Ţie, Doamne, Cela-ce, din al Tău cer
Dăruit-ai, plin de milă, pace robului stingher!"

28. Atunci limba mea, Stăpâne, ridicând cu fală glasul,
Va vesti dreptatea-Ţi sfântă, cântând slava Ta-n tot ceasul!

Nefericirile pe care trebuia să le încerce Mesia pe pământ. *Timuş 1.* 410.



PSALMUL 35

Un psalm al lui David

1. Fapta celui făr-delege, tăvălit numai în rele,
A grăit inimei mele,
Că e rătăcit mereu
Şi că-n sufletul lui nu e temere de Dumnezeu!

2. Singur el se amăgeşte, când arată-se anume
Împotriva făr-delegii care l-a robit, pe lume...

3. Vicleşugul şi minciuna îi dau pururea povaţă,
Căci el nu mai înţelege, binele să-l facă-n viaţă!

4. El, în pat, nu chibzuieşte decât cum să facă rele
Şi, sub tainicele stele,
Umblă numai pe căi strâmbe, neguroase şi înguste,
Fără ca, vreodată, răul şi păcatul să-l dezguste...

5. Adevărul Tău, Stăpâne, se ridică pân-la nori;
Mila Ta neţărmurită, pân-la cer e, de-o măsori!

6. Mai înaltă decât munţii e dreptatea ce ne-arăţi;
Ca adâncul cel mai mare, sunt a Tale judecăţi!
Câte mii şi mii de oameni, câte dobitoace sunt,
Sunt, prin Tine, pe pământ,
Doamne Milostiv şi Sfânt!

7. Ce neţărmurită este bunătatea Ta, Părinte,
Că, de-a pururea, în umbra aripilor Tale sfinte,
Oamenii toţi: mic şi mare, înţelept, nebun şi prost, –
Când îi biciuie furtuna,
Caută întotdeauna
Milostivu-Ţi adăpost!

8. Din belşugul casei Tale îşi iau hrana vieţii lor
Şi-i adăpi din nesecatul fericirilor izvor!

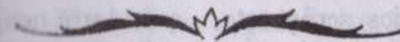
9. Că la Tine e izvorul vieţii din a noastră tină
Şi întru lumina-Ţi sfântă, vom vedea şi noi lumină!

10. Tinde mila Ta, Stăpâne, celor ce Te-au cunoscut,
Iar acelor drepţi la inimi, fă-le-a Ta dreptate scut!

11. Îngâmfatul, nu dea-n mine cu piciorul, ca-ntr-o slugă,
Nici cu mâna-i, păcătosul nu mă poată pune-n fugă,

12. Ci să cadă pe vecie cei ce făr'delegea fac;
Prăbuşească-se cu toţii, să nu se mai scoale-n veac!

Milostivirea lui Dumnezeu şi răutatea necredincioşilor. *Timuş 1.* 433.



PSALMUL 36

Un psalm al lui David

1. Nu râvni la bogăţia celui rău, chiar de-ar fi rege, –
Şi nu te uni la fapta oamenilor făr-delege!

2. Căci vor fi cosiţi ca iarba şi-n curând ei se vor pierde,
Şi s-or veşteji ca iarba care-a fost odată verde!

3. Bine fă şi-a ta nădejde pune-o-n Dumnezeu Cel Sfânt!
Cată numai adevărul, cât ţi-e viaţa pe pământ!

4. Doar în Domnul fericirea tu s-o ceri pe-a vieţii cale
Şi El iute împlini-va toate dorurile tale!

5. Domnului încredinţează întru totul a ta soartă;
Crede-n El, căci la izbândă El de-a pururea te poartă!

6. El, dreptatea-ţi, ca lumina ţi-o va face cu-a Lui rază
Şi-al tău drept, să lumineze ca şi soarele-n amiază!

7. Lui de-a pururi te supune! Şi nădejdea-n El ţi-o lasă;
Nu râvni la izbândirea celui cu vicleană plasă!

8. Dă mânia la o parte! Fugi de-al răzbunării dor!
Să nu faci cu răii răul! Pieri, dacă te-asemui lor!

9. Căci pieri-vor păcătoşii: pleava-n veci o suflă vântul!
Cei ce-şi pun nădejdea-n Domnul, toţi vor moşteni pământul!

10. Încă niţel timp, – şi răul va pieri din al său rost:
Vei căta să-i afli locul şi nu şti-vei unde-a fost!

11. Iar cei blânzi, sălăşlui-vor în pământul celor vii,
Desfătându-se în pace şi nespuse bucurii!

12. Cel necredincios, scrâşneşte, – având ură neagră-n piept, –
Uneltind cu răutate, împotriva celui drept;
Însă Domnul, de el râde, când cel rău în ura-i geme,
13. Fiindcă Domnul ştie bine, că soseşte şi-a lui vreme.

14. Cei necredincioşi, scot săbii şi-ncordează-şi arcu-n soare,
Ca, pe cel sărac şi pururi umilit, ei să-l doboare,
Sau înjunghie pe-acela cu de-a pururi suflet drept,
Ca să-i scoată pe vecie dreapta inimă din piept!

15. Săbiile lor intra-vor însă-n inimile seci
Ale lor, în timp ce arcul se va sfărâma pe veci!

16. Mai de preţ este puţinul celui drept şi cu bun nume,
Decât toată bogăţia păcătoşilor din lume!

17. Braţul celui fărdelege va cădea zdrobit, din piept,
Pe când Domnul întări-va veşnic braţul celui drept!

18. Căci cunoaşte Domnul viaţa celor buni, şi, ca răsplată,
Moştenirea Lui în ceruri, pentru veci le va fi dată!

19. Ruşinaţi ei n-au să fie în restrişte, nu vor geme,
Şi vor fi sătui de-a pururi în a foametelor vreme!

20. Cei nelegiuiţi, pieri-vor; toţi ai Domnului vrăjmaşi
S-or topi ca şi grăsimea mieilor, – oricât de graşi;
Vor pieri de pe pământ,
Precum piere fumu-n vânt!

21. Cel cu vicleşug în suflet, cu-mprumut pe toţi îi stoarce:
Împrumut el cere-ntr-una, dar de-ntors nu mai întoarce!
Nu asemeni este omul dăruit cu-al milei har;
La-mprumut el nici gândeşte, ci, cât poate, face dar!

22. Toţi cei blestemaţi, pieri-vor; îi va duce-n moarte vântul,
Iar cei miluiţi de Domnul, toţi vor moşteni pământul!

23. Domnul îndreptează paşii dreptului pe-acest pământ
Şi-a lui cale e plăcută înaintea Celui Sfânt!

24. De va poticni vreodată, el nu va cădea-n ţărână,
Fiindcă Dumnezeu din ceruri îi dă sprijin a Lui mână!

25. Tânăr am fost eu, dar iată că mergând pe-al vieţii drum,
Am îmbătrânit acum;
Însă n-am văzut, în viaţa-mi pe cel drept fără de pâine,
Nici urmaşii lui, s-o ducă din cerşit, de azi pe mâine!

26. Dreptul, miluieşte pururi, din cât poate, din cât are,
Iar urmaşii lui de-a pururi sunt în binecuvântare!

27. Fugi de rău, mereu fă bine, fii, cât poţi, durerii leac
Şi vei moşteni pământul în al veacurilor veac!

28. Căci dreptatea e plăcută Dumnezeului Cel Sfânt
Şi nicicând nu părăseşte pe cei dragi Lui pe pământ!
Pe aceştia îi păzeşte, cu a milei Sale pară,
Iar sămânţa fărdelelgii o zdrobeşte, ca să piară!

29. Cei cu inimile drepte, moşteni-vor toţi pământul
Şi-l vor locui în veacul-veacurilor, cum vrea Sfântul!

30. Gura dreptului într-una doar înţelepciuni cuvântă,
Şi-a lui limbă spune numai vorbe de dreptate sfântă.

31. Legea Domnului său, dreptul, în adâncul lui o poartă,
Şi-ai lui paşi nu şovăi-vor, oricum fir-ar a lui soartă!

32. Cel nelegiuit, pândeşte pe cel drept, vrând să-l omoare,
33. Însă Domnul nu lăsa-va pe vrăjmaşu-i să-l doboare,
Nici îngădui-va Domnul, Milostivul lumii Tată,
Ca să fie cuviosu-I osândit la judecată!

34. Tu nădăjduieşte-n Domnul şi-I ascultă-n veci cuvântul,
Că te va-nălţa odată ca să moşteneşti pământul
Şi-ai tăi ochi atunci putea-vor, de pe stânca lor, să vadă:
Cum sunt osândiţi să piară păcătoşii toţi grămadă!

35. Pe nelegiuit văzut-am cum se-nalţă cu trufie,
Ca un arbore ce cată să cuprindă o câmpie,
36. Dar când am trecut pe urmă, iată el era zburat:
Căutatu-i-am mult locul, însă nu l-am mai aflat!

37. Vezi pe cel fără prihană şi pe cel cu lege dreaptă,
Că e plin de pace sfântă viitorul ce-l aşteaptă!

38. Cei nelegiuţi, pieri-vor, de la cerşetor, la rege,
Căci pierirea-i viitorul sufletelor făr'delege!

39. Celor drepţi, li-i moştenire numai Sfântul Dumnezeu;
El, în vremuri de restrişte, e scăparea lor mereu!

40. Dumnezeu ajută pururi celor socotiţi ai Săi;
El în veci îi izbăveşte; El îi scapă de cei răi;
El le curmă suferinţa şi le ia din gene plânsul,
Pentru c-au crezut în Domnul şi-au nădăjduit în Dânsul!

Psalm alfabetic. Este un psalm de mângâiere pentru cei drepţi, arătându-le că bunurile celor răi sunt înşelătoare şi deci, nu trebuie dorită o asemenea fericire înşelătoare. *Timuş I*, 443.



PSALMUL 37

Un psalm al lui David

1. Nu mă dojeni-n mânia-Ţi, Dumnezeule-ndurate,
Şi-n urgia Ta grozavă, cu-a Ta palmă nu mă bate!

2. Că săgeţile-Ţi aprinse s-au înfipt adânc în mine
Şi a Ta mână mă apasă: frânt în pulbere mă ţine!

3. De mânia Ta, în trupu-mi, Doamne, nu e sănătate;
De păcatele-mi prea multe, oasele-mi sunt măcinate!

4. Covârşit îmi este capul de-ale mele fapte rele,
Care-apasă, grea povară, umerii ţărânii mele!

5. Nebuniei mele, plată, un puroi mi-e-ntregul trup,
Şi puroiul greu miroase şi eu nu pot să-l astup!

6. Istovit de grea-ntristare, toată ziua umblu frânt;
Am ajuns o arătare: sunt o umbră pe pământ!

7. De arsuri ucigătoare, Doamne, şalele-mi sunt pline
Şi nimic nu mai se află bun şi sănătos în mine!

8. Istovit sunt, Milostive, sunt zdrobit peste măsură,
Şi de-a inimei durere, numai răcnet am în gură!

9. Înaintea Ta sunt, Doamne, toate dorurile mele
Şi adâncile-mi suspine, Ţie nu le-ascund sub stele!

10. Inima-mi se zbate tare, – sunt un cal căzut în ham;
Şi de plânset, nici lumina ochilor eu n-o mai am!

11. Şi prietenii fugit-au de puroiul meu departe,
Iar cei mai aproape mie, s-au dat şi ei la o parte.

12. Iar vrăjmaşii ce-mi vor trupul şi tot sufletul pe rug,
'Mi-ntind curse, mă defaimă, uneltind în vicleşug!

13. Însă eu n-aud nimica, pe când ei arată-şi ura;
Sunt ca mutul ce priveşte, însă nu-şi deschide gura!

14. Sunt ca surdul ce n-aude şi pe buzele lui n-are,
Pentru toată făr-delegea, nici o vorbă de mustrare!

15. Dar la Tine, prin suspine, urc nădejdea mea mereu:
Tu-mi vei auzi strigarea, Doamne, Dumnezeul meu!

16. Şi-acum zic: „Asupra-mi, Doamne, să nu biruie vrăjmaşii,
Că trufaşi sunt ei, văzându-mi părăsiţi de Tine paşii"!

17. Sunt aproape de cădere, Dumnezeule Preasfinte
Şi durerea mea adâncă îmi stă pururi înainte!

18. Căci îmi ştiu fărădelegea: o grăiesc în gura mare
Şi de multele-mi păcate, simt căinţe mult amare!

19. Dar vrăjmaşii mei au viaţă şi-s mai tari ca mine-n umăr,
Iar acei ce-mi poartă ură, tot mai mult sporesc la număr!

20. Pentru binele meu, pururi ei îmi răsplătesc cu ură,
Fiindcă binele eu caut, sunt bârfit peste măsură!

21. Nu mă părăsi, Stăpâne, când Te strig printre suspine!
Dumnezeul milei mele, nu Te depărta de mine!

22. Dumnezeule din ceruri şi mântuitorul meu,
Dă-mi de grabă ajutoru-Ţi, Milostive Dumnezeu!..

Psalm de *pocăinţă*. Arată toate căinţele omului păcătos, viu atins fărădelegile sale. Compus tot în împrejurări în care a fost cel cu Nr. 31. *Timuş 1.* 4

PSALMUL 38

Un psalm al lui David

1. Zis-am, Doamne: „Priveghia-voi ale mele căi în viaţă,
Ca să nu păcătuiască limba mea cea vorbăreaţă!

2. Frâu voi pune gurii mele, cu nimic să nu mă lege,
Cât asupra mea, puternic, fi-va cel fărădelege...

3. Şi rămas-am mut eu, Doamne, nu grăit-am nici de bine,
Dar, lipsit de bucurie, a sporit durerea-n mine!

4. Inima îmi arde pieptul! Cugetul îmi este jar,
Şi pe limba-mi păcătoasă, a venit cuvântul iar:

5. „Spune-mi, Sfinte Dumnezeu,
Când va fi sfârşitul meu?
Cât ai hotărât, sub stele,
Numărul zilelor mele,
Ca să aflu de la Tine cel a-toate-ştiutor,
Cât sunt eu de trecător!"

6. Tu, lungimea unei palme, Doamne-ai dat zilelor mele, –
Însă pline de amaruri şi ne-nchipuit de grele, –
Iară veacul meu, Stăpâne, în a omenirii vale,
E ca o nimica toată, înaintea feţii Tale.

7. Cu adevărat, Stăpâne, gura-nţelepciunii spune
Că tot omul ce trăieşte, este o deşertăciune!
8. Omul trece ca o umbră şi-n zadar el, plin de trudă,
9. Grămădind comori într-una se frământă şi asudă,
Când nu ştie: al său aur de sub soare şi sub lună,
Pentru cine îl adună!

10. Şi-acum, ce-am s-aştept eu, Doamne, căci adevăratul bine,
Nu-l pot cere de la altul, decât numai de la Tine!

11. De păcatele-mi mă scapă, Dumnezeule Preasfinte,
Ca să nu fiu de ocara celui rătăcit la minte!

12. Mut sunt şi nu-mi deschid gura să grăiesc nici un cuvânt,
Că Tu faci acestea toate, Dumnezeul meu Cel sfânt!
13. De la mine, Milostive, loviturile-Ţi abate,
Că mă prăpădesc sub marea palmei Tale greutate!

14. Dacă pedepseşti Tu omul, cu mustrările ce-i spui, –
Ca de molii roasă, piere toată frumuseţea lui!

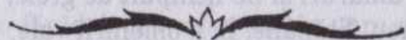
15. Cu adevărat, Stăpâne, gura-nţelepciunii spune
Că tot omul ce trăieşte, este o deşertăciune!

16. Rugăcinile-mi ascultă! Pleacă-al Tău auz spre ele
Şi nu trece cu vederea peste lacrimile mele!

17. Că sunt un străin în faţa-Ţi: n-am sub cer nici un temei
Şi nemernic sunt eu, Doamne, ca şi toţi părinţii mei!

18. Ochii-ntoarce-Ţi de la mine, să mă-nviorez ca viu,
Înainte de-a mă duce şi-ntre vii să nu mai fiu!

Deşertăciunea lucrurilor omeneşti, scurtimea vieţii pământeşti. Răbdarea pocăinţa aduc mântuirea, etc. *Timuş I.* 476.



PSALMUL 39
Un psalm al lui David

1. Eu nădăjduiesc în Domnul, L-am rugat cu-adânci suspine
Şi din cerurile Sale, Domnul a privit spre mine.

2. Auzit-a rugăciunea-mi şi cu dreapta Lui m-a scos
Din a morţii groapă rece, din noroiul mocirlos!

3. Sub picioarele-mi, de-a pururi a pus stâncă de temei
Şi-a-ntărit pe veşnicie, Milostivul, paşii mei!

4. Pus-a pe-ale mele buze, Dumnezeu, cântare nouă,
Pururea pe El să-L laud, să-L slăvesc cu ochii-n rouă!

5. Mulţi vedea-vor şi de Domnul Dumnezeu toţi se vor teme!
Vor nădăjdui în Dânsul şi pe Domnul au să-L cheme...
6. Fericit cel ce nădejdea ştie-n Domnul să şi-o pună
Şi n-aleargă niciodată la trufie şi minciună!

7. Multe-ai făcut, Doamne Sfinte! Cine-Ţi seamănă-n minuni
Şi-n purtarea Ta de grijă pentru robii Tăi cei buni?

8. Aş voi să strig acestea peste-al omenirii umăr,
Dar sunt cele ce făcut-ai, mai presus de orice număr!

9. N-ai vrut jertfe şi prinoase, Sfinte Doamne Savaot;
Jertfa de păcat n-ai vrut-o şi nici arderea de tot,
Dar urechile-mi deschis-ai, să-Ţi aud cuvântul tot!

10. „Iată, viu cu sulul cărţii unde scrie despre mine!",
Zis-am eu, – căci al meu suflet, de-a Ta lege, Doamne, plin e:
Vreau să fac vrerile Tale, întru totul cât mai bine!

11. Eu în mare adunare, am vestit a Ta dreptate;
N-am închis buzele mele; Tu ştii, Doamne Prea-ndurate!

12. Eu dreptatea-Ţi n-am ascuns-o în a inimii simţire,
Ci vestit-am adevăru-Ţi şi-a Ta sfântă mântuire.

13. Nu dosit-am de mulţimea păcătoasă şi umilă
Adevărul Tău, Stăpâne, nici nemăsurata-Ţi milă!

14. Doamne, nu lua de-asupra-mi sfânta milei Tale rază;
Bunătatea şi-adevăru-Ţi, pururea să-mi fie pază!

15. Că necazuri fără număr m-au împresurat grămadă,
Şi de multa-mi făr-delege, ochii-mi nu mai pot să vadă.

16. Perii capului meu, Doamne, mai puţini la număr sunt
Decât grelele păcate ce făcut-am pe pământ,
Şi m-a părăsit curajul, de mă simt în două frânt!

17. Izbăveşte-mă, Stăpâne, Milostive Dumnezeu;
Cât mai grabnic, cu-a Ta dreaptă vino-ntr-ajutorul meu!

18. Umiliţi în veci să fie şi-n de-a pururea ruşine
Toţi acei ce vor cu ură să ia sufletul din mine!

19. Toţi acei cari îmi vor răul, frânţi în veci de veci să piară
Şi să nu se mai ridice pe vecie din ocară.

20. În ruşine să se-mbrace, să rămână fără casă
Toţi acei care împotriva-mi zic pierzalnic: „Lasă-lasă"!

21. Iar acei care pe Tine, pururea-nsetaţi Te cată,
Să se bucure-ntru slava-Ţi, Milostivul lumii tată!
Şi toţi cei ce mântuirea-Ţi o doresc, cu suflet frânt,
Zică: „Slavă Ţie Doamne, cum în cer şi pe pământ!'

22. Eu sărac sunt, Preamărite, necăjit dorm în suspine:
Tuturora le porţi grijă: poartă grijă şi de mine!

23. Că doar Tu eşti ajutorul şi mântuitorul meu:
Să nu-ntârzii cu-a Ta milă, Preamărite Dumnezeu!

Sf Apostol Pavel citează 3 versuri din acest psalm (Evrei 10. 5), şi se refe[ră] după Sfinţii Părinţi ai Bisericii, la Iisus Hristos, care, după ce vesteşte mai în[tâi] dreptatea, adevărul, mântuirea şi milostivirea, rugându-se lui Dumnezeu pent[ru] noi, în timpul suferinţei Lui (vers. 14-15) şi-a terminat trecerea Sa pe acest pămâ[nt] suferind şi murind pentru neamul omenesc. *Timuş 1.* 487. Vezi şi psalmul 69.

PSALMUL 40

Un psalm al lui David

1. Fericit e cel ce poartă grijă omului sărman,
Căci la vreme de restrişte, Domnul îi va fi liman!

2. El va fi păzit de Domnul; zile multe dându-i dar;
Fericirea va gusta-o pe pământ, fără amar;

Şi nu-l va lăsa, Preasfântul ce călăuzi-va-i paşii,
Nici o clipă-n a lui viaţă ca să-l prindă-n mâini vrăjmaşii!

3. Ajutor îi va da Domnul, pe-al durerilor lui pat
Şi-n zăcere, aşternutu-i, de Cel sfânt va fi schimbat!

4. Zis-am: „Doamne, fie-Ţi milă de-al Tău rob care stă frânt:
Vindecă sărmanu-mi suflet, că greşit în faţă-Ţi sunt!

5. Ci vrăjmaşii mei, cu ură, zic, vorbindu-mă prin lume:
„Oare, când va fi să moară, ca să piară al său nume"?

6. Dacă vine câte unul să mă vadă, – totdeauna
Îmi grăieşte-n chip făţarnic: prinde-n inima-i minciuna,
Iar când iese de la mine, – cu nemăsurată ură, –
Tot minciună împotriva-mi spune păcătoasa-i gură!

7. Cei ce mă urăsc de-a pururi, împotriva-mi, zi şi noapte,
Fac nelegiuite planuri, între ei vorbind în şoapte:

8. „Vântul plin de duhuri rele, în zidirea lui să bată,
Şi căzând, să nu mai poată să se scoale niciodată!"

9. Chiar şi cel cu care-n pace vieţuiam de azi pe mâine,
Cel în care-aveam credinţă şi-mpreună mâncam pâine,
Ridicatu-şi-a călcâiul împotriva mea, hain,
Pentru că-ndrăsnit-am, Doamne, Ţie pururi să mă-nchin!

10. Însă Tu, Mărite Doamne, miluieşte-mă pe mine:
Scoală-mă – şi lor plăti-voi, după cum li-se cuvine!

11. Din aceasta voi cunoaşte că Tu mă iubeşti mereu,
Dac-aspura-mi biruinţă n-o avea vrăjmaşul meu;

12. De mă vei păzi în toată neprihana, pe-a mea cale
Şi-ntări-mă-vei de-a pururi înaintea feţii Tale!

13. Binecuvântat să fie Dumnezeu cărui mă-nchin,
Şi-n a vecilor vecie, slavă Lui, Amin! Amin!

Rugăciune pentru cei bine-credincioşi, *Timuş 1.* 501.

PSALMUL 41

Un psalm al lui David

1. Precum cerbul însetează de izvoare cu-ape line,
Astfel sufletul meu, Doamne, însetează după Tine!

2. Însetat e al meu suflet după Dumnezeu cel viu:
Când putea-voi, Doamne Sfinte, oare-n faţa Ta să viu?

3. Zi şi noapte, Doamne Sfinte, lacrimile-mi sorb mereu,
Când vrăjmaşii toţi mă-ntreabă: „Unde-i viu-ţi Dumnezeu?"

4. Sufletul mi se topeşte, când îmi amintesc cu dor,
Cum mergeam, în altă vreme, cu mulţime de popor,
5. Înspre casa Ta, Stăpâne, în cântări bucurătoare
Şi de mulţumită Ţie, cu norodu-n sărbătoare!

6. Pentru ce gemi în adâncu-mi şi te zbaţi, sufletul meu?
Tu nădăjduieşte pururi în Preasfântul Dumnezeu,
Că pe El slăvi-l-voi iarăşi, cu smerenie adâncă, –
El fiindu-mi Dumnezeul şi mântuitoare stâncă!

7. Sufletul tânjeşte-n mine, Dumnezeule Preasfinte,
Când, cu lacrimile-n gene, îmi aduc de Tine-aminte, –
Pe-a Iordanului pământuri, pe Ermon şi pe Miţar,
Unde mi-a căzut în suflet atât chin şi-atât amar!

8. Un adânc pe altul cheamă, în a Tale largi cascade:
Tot aşa şi peste mine, cataracta vieţii cade!
Toate valurile-Ţi, Doamne, şi talazurile-Ţi toate,
Peste capul meu trecură, – dar tot mâna Ta mă scoate!

9. Ziua, Domnul îmi arată pururi mila Lui cea sfântă,
Pe când gura mea, şi noaptea, slava Domnului o cântă;
Voi îngenunchia şi noaptea, ridicând privirea-n stele,
Ţie înălţându-Ţi rugă, Dumnezeul vieţii mele!

10. Cu adâncă suspinare, cu smerenie adâncă,
Către Dumnezeu voi zice, fiindcă El îmi este stâncă:
„Pentru ce mă uiţi, Stăpâne, şi, adânc mâhnit, Tu vrei
Ca să merg sub asuprirea neprietenilor mei?"

11. Parcă mi se frânge trupul, când vrăjmaşii-mi zic mereu,
Ocărându-mă-n tot ceasul: „Unde-i Sfântul Dumnezeu?"
Pentru ce gemi în adâncu-mi şi te zbaţi, sufletul meu?
Tu nădăjduieşte pururi în Preasfântul Dumnezeu,
12. Că pe El slăvi-l-voi iarăşi, cu smerenie adâncă, –
El fiindu-mi Dumnezeul şi mântuitoare stâncă!

Părinţii Bisericii au văzut în acest psalm, patria cerească. Vezi şi psalmul 83. Poate că David l-a compus când fugea de Avesalom şi când a trecut Iordanul. (Cartea 2 Reg. 17, 22).

PSALMUL 42

Un psalm al lui David

1. Judecă-mă, Doamne Sfinte; fii dreptăţii mele pază,
Contra neamului ce-n Tine n-a vrut şi nu vrea să crează!
Ca să nu mă calce-n viaţă cel viclean şi cel nedrept,
De la Tine, Milostive, izbăvirea mi-o aştept!

2. Că tăria mea, doar Tu eşti! Pentru ce mă laşi mereu,
Frânt să umblu sub urgia neprietenului meu?

3. Ci trimite-mi iar lumina şi-adevăru-Ţi, pe pământ,
Să mă ducă-n al Tău munte şi-n lăcaşul Tău preasfânt!

4. La jertfelnicul Tău, Doamne, ca s-ajung, deschide-mi cale,
Să sorb toată bucuria din lumina feţii Tale!
Doamne, – bucurie sfântă, – să Te pot vedea, mi-ajută, –
Laude pe veşnicie să-Ţi aduc din alăută!

5. Suflete, de ce te nărui în mâhnirea ta adâncă?
Pune-ţi iar nădejdea-n Domnul, că doar El e, ţie, stâncă!
Nu te tulbura, ci slavă să-I aducem Lui mereu,
El fiind Mântuitoru-mi şi de-a pururi Dumnezeu!

Se vede că acest psalm este o prescurtare sau o urmare a psalmului 41, din cauza versurilor care sunt asemănătoare. Este tot o rugăciune, la vreme de necaz. [illegible] I, 519.

PSALMUL 43

Al fiilor lui Core

1. Doamne, cu auzul nostru auzit-am, căci părinţii
Povestitu-ne-au din vremuri, ca să scrim în cartea minţii

2. Lucrurile minunate
Ce-ai făcut în vremea lor
Şi rămas-au neuitate
Întru vecii-vecilor:

3. Cum că Tu gonit-ai neamuri, ai bătut pe veci popoare,
Să-i sădeşti pe ei de-a pururi via Ta cea roditoare!

4. Că ei n-au dobândit ţara, cu-a lor sabie şi nici
Cu-al lor braţ nu biruit-au gloatele de inamici,

5. Ci doar dreapta Ta, Stăpâne, braţul Tău le-a fost temei
Şi lumina feţii Tale, că I-ai fost iubit pe ei!

6. Dumnezeul milei mele din tăriile cereşti,
Împăratul meu din ceruri, Tu, acelaşi veşnic eşti:
Izbăveşte şi pe Iacov, dacă vrei să-l izbăveşti!

7. Căci cu Tine, răsturna-vom toţi vrăjmaşii de sub soare,
Şi cu numele Tău, Doamne, noi călca-vom în picioare
Pe toţi cei ce se ridică, doritori să ne omoare!

8. Fiindcă nu mă bizui, Doamne, pe-al meu arc, în ai mei paşi,
Nici pe sabia din mâna-mi, să mă scape de vrăjmaşi,

9. Ci prin Tine dobori-vom pe duşmanii toţi din ţară,
Şi pe cei potrivnici nouă, îi vei face de ocară!

10. Noi cu Dumnezeul lumii, lăudămu-ne pe lume
Şi în veacurile toate preamări-vom al Său nume!

11. Dar ne-ai lepădat acuma; drept gunoi vrei să ne mături,
Şi cu oştile lui Iacov n-ai mai vrut să stai alături!

12. Fugăriţi de toţi vrăjmaşii, ne-ai lăsat să dăm grămadă:
Celor ce ne poartă ură, să cădem cu toţii pradă!

13. Hrană leilor, Tu, Doamne, ne-ai lăsat ca pe mioare
Şi de vânturile Tale risipiţi printre popoare.

14. Ţi-ai vândut poporul, Doamne, pe nimic şi nu mai pui
Preţul fără de pereche pe credincioşia lui!

15. Pentru toţi vecinii noştri Tu adusu-ne-ai ocară;
Râs, batjocură ajuns-am, celor care ne-mpresoară.

16. De poveste suntem, Doamne, între neamurile toate;
Clatină din cap străinii, când ocara ne socoate!

17. Zilnic întâlnesc ocară ori şi unde-mi îndrept paşii
18. Şi ruşinea-mi arde faţa, când îmi întâlnesc vrăjmaşii

19. Toate-acestea, Doamne Sfinte, au venit ca să ne lege,
Dar noi n-am uitat de Tine, nici călcat-am a Ta lege!

20. Nu s-a-ntors inima noastră înapoi, de-atâta jale
Şi nici paşii noştri, Doamne, n-au ieşit din a Ta cale,

21. Când între şacalii lumii ne-ai lăsat în voia sorţii
Şi, zdrobiţi, am fost de Tine coperiţi cu umbra morţii!

22. De Ţi-am fi uitat de nume, Dumnezeu Cel necuprins,
Şi-altor dumnezei, la idoli, mâinile ne-am fi întins, –
23. Oare n-ai fi văzut, Doamne Preamărit, cu sfinte oşti,
Cel ce până şi gândirea inimilor o cunoşti?

24. Pentru Tine însă, Doamne, suferim înjunghiere,
Socotiţi fiind asemeni oilor pentru tăiere!

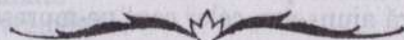
25. Scoală, Doamne Preamărite! De ce dormi, uitând minciuna?
Nu ne lepăda, Slăvite, între răi pe totdeauna!

26. Pentru ce-Ţi ascunzi Tu faţa, Dumnezeul nostru sfânt,
Şi nu vrei să vezi durerea şi-mpilarea ce ne-a frânt?

27. Că-n ţărână-al nostru suflet aruncat e de-a Ta mână
Şi, ţărână, trupul nostru se amestecă-n ţărână!

28. Scoală, Doamne Preamărite! Fii poporului Tău stâncă:
Izbăveşte-ne din ape, după mila Ta adâncă!

Rugăciune pentru credincioşi, care în timp de prigonire, îşi amintesc de binefacerile lui Dumnezeu, rugându-se în răbdare, stăruinţă şi supunere deplină la voia Lui. *Timuş 1.* 524.



PSALMUL 44

Al fiilor lui Core

1. Inima mea clocoteşte de cuvinte minunate,
Iar lucrarea ce voi face-o, pentru mare Împărat e!

2. Fie limba mea ca pana unui scriitor isteţ
Şi-Împăratului grăi-voi adevăr de mare preţ:

3. „Eşti frumos ca nimeni altul între oameni pe pământ
Şi din graiul gurii Tale, se revarsă harul sfânt;
De aceea, pe vecie, binecuvântat Tu eşti
De-a lui Dumnezeu cuvinte, zise-n slăvile cereşti!

4. Tu, Puternice, încinge pururi sabia Ta sfântă;
Frumuseţea Ta măreaţă şi mărirea Ta ne-nfrântă!

5. Mergi şi-nalţă-Ţi măreţia pururea fără păcate,
Întru adevăr Tu luptă, cu blândeţe şi dreptate,
Şi-a Ta dreaptă împlini-va lucruri mari şi minunate!

6. Tu, săgeţi mult ascuţite ai, Puternice; sub Tine
Vor cădea popoare multe, gloate mari, de ură pline,
Străpungând la toţi vrăjmaşii-Ţi inimile lor haine!

7. Dumnezeu eşti! Al Tău scaun veşnicia nu-L prăvale,
Şi-al dreptăţii sceptru-i veşnic sceptru-Împărăţiei Tale!

8. Tu iubeşti dreptatea sfântă, Dumnezeule ce eşti:
Şi-n fărădelegi, de-a pururi cu mânia Ta loveşti.
Pentru asta, Dumnezeu-Ţi Cel din slăvile cereşti
Peste trupul Tău turnat-a – de iubire Ţie semn, –
Mult mai mult ca pe toţi regii, al măririi untdelemn!

9. Mirul, Smirna şi aloea, cu mireasma lor de taine,
Au îmbălsămat de-a pururi ale trupului Tău haine
10. Şi-n palatele-Ţi de fildeş, unde porţi pe cap cunună,
Cânt de harpe şi de lire pretutindenea răsună!

11. Fiicele regeşti, – ce nu ştiu către inima Ta cale,-
Se găsesc şi ele-alături de prietenele Tale,
Iar mărita-Împărăteasă, cu pe frunte sfântul Mir,
Stă la dreapta-Ţi îmbrăcată-n strălucire de Ofir!

12. Pleacă, fiică, a ta ureche, vezi şi-ascultă, cea aleasă:
Pe poporul Tău îl uită şi-a părintelui Tău casă,
13. Că plăcut-a Împăratul frumuseţea ta senină;
El e Domnul tău de-a pururi! Înaintea Lui te-nchină!

14. Fiica Tirului veni-va să-ţi aducă scumpe daruri,
Iar bogaţii-ngenuchia-vor la a feţii Tale haruri!

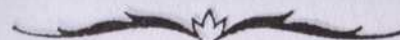
15. În palat îşi are fiica Împăratului, tezaur,
Iar veşmântul său ţesut e, tot în tot, numai din aur!

16. Se va duce la-Împăratul, pururea strălucitoare,
Iar, deaproape ei, veni-vor alte vesele fecioare!

17. Vor veni cu veselie, bucuroase, rând pe rând
Şi intra-vor în palatul Împăratului, cântând!

18. Neam de neam, toţi preamări-vor cu iubire al Tău nume,
Iar popoarele, în veacuri lăuda-Te-vor pe lume!

Calmet dă două înţelesuri acestui psalm: unul în legătură cu nunta lui Solomon cu fiica regelui din Egipt, altul, mai sublim, la alianţa Mesiei cu Biserica, *Timuş 1.* 538.



PSALMUL 45

Un psalm al lui David

1. Dumnezeu ne e scăparea, şi puterea, şi-ajutorul
Ce ne mântuie, când răul înspre noi îşi dă zăporul!

2. De aceea, nu ne-om teme, de s-ar răsturna pământul,
Dacă-n mări ar fi ca, munţii să-şi strămute-aşezământul!

3. De-ar mugi apele mării şi-ar ieşi, spumând, din maluri,
De s-ar descheia toţi munţii şi s-ar prăbuşi sub valuri, –
4. E o apă care curge fără valuri, fără salt,
Veselind adânc cetatea, cortul Celui Preaînalt!

5. În mijlocul ei stă Domnul şi de-aceea-i fără ceaţă,
Fiindcă-n ajutor îi vine Domnul, dis-de-dimineaţă!

6. Se cutremură popoare şi împărăţii cu faimă;
Glasul Lui când se-aude, – tot pământul cade-n spaimă!

7. Domnul oştilor, cu noi e; Slavă Lui să dăm mereu,
Că sprijinitorul nostru, este Sfântul Dumenzeu!

8. Vadă ochii tuturora faptele pe care Sfântul,
În iubirea Lui de oameni, Le-a făcut pe tot pământul:

9. El războaiele curmat-a, pân-la marginile lumii;
Arcul, lancea şi săgeata le-a zdrobit în ţărna humii;
Pavăza de fier şi coiful, nimicitu-le-a curând,
Carul de război zdrobit-a şi l-a ars cu foc, zicând:

10. „Vă opriţi acum, noroade, şi-auziţi-Mi toţi cuvântul:
Eu sunt Dumnezeu, pe care îl slăveşte tot pământul!"

11. Domnul oştilor, cu noi e: Slavă Lui să dăm mereu,
Că sprijinitorul nostru, este Sfântul Dumnezeu!

Imn de mulţumire pentru o mare izbândă, este poate vorba de sprijinul de lui David în necazurile sale, sau mai adevărat, Profetul a avut în vedere binefacerile Domnului către poporul Său, sau către Biserică, după tulburări mari şi grozave prigoniri.

PSALMUL 46

Un psalm al lui David

1. Toate neamurile lumii, slavă înălţaţi mereu:
Strigăte de bucurie înălţaţi lui Dumnezeu!

2. Că înfricoşat, deasupra, este Dumnezeu Preasfântul
Şi-Împărat fără pereche El e peste tot pământul!

3. Fiindcă El destule neamuri a pus nouă sub picioare
Şi sub noi a pus atâtea din păgânele popoare!

4. Moştenire-aleasă nouă, hărăzit-a Dumnezeu
Frumuseţile lui Iacob, cel iubit de cer mereu!

5. În cântări de biruinţă suie Domnul scară sfântă;
Glas de trâmbiţe de-aramă slava Lui pe veci o cântă!

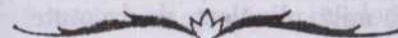
6. Domnului Preaînalt cântaţi-I, Lui çantaţi neîncetat,
Cântaţi Celui ce ne ţine şi ne este Împărat,

7. Fiindcă Dumnezeu cel veşnic, e-Împărat pe tot pământul
Deci cântaţi-I osanale toţi cei care aveţi cuvântul!

8. Dumnezeu împărăţeşte peste neamuri pe pământ!
Cu mărire şade Domnul sus în Tronul Său cel sfânt!

9. Capii multelor popoare adunatu-s-au în hram,
La poporul ce-L iubeşte Dumnezeul lui Avram!
Că puternicii din lume, ai lui Dumnezeu toţi sunt:
Dumnezeu domneşte-n ceruri, peste cei de pe pământ!

Cântare cu veselie şi recunoştinţă a gloriei lui Iisus Hristos, asupra idolatriei şi a inamicilor mântuirii. Timuş 1.566.



PSALMUL 47

– Al fiilor lui Core

1. Mare-i Dumnezeul nostru! Lăudat e pe pământ,
În cetatea Lui măreaţă şi în muntele lui sfânt!

2. A Sionului colină e-nălţime minunată,
Şi sub ramurile sale, tot pământul se desfată
3. Căci pe coasta lui din crivăţ, unde vântul suflă tare, –
Pe vecie, stă cetatea Împăratului Cel mare!

4. Şi-n palatele ei sfinte, Dumnezeu e cunoscut
Celor care îl cred pe Dânsul ca un fără seamăn Scut!

5. Fiindcă, iară, împăraţii cei ce-şi pun pe frunţi cunună,
Adunatu-s-au cu toţii, sfat să ţină împreună;

6. Dar când îi văzură faţa, îngrozitu-s-au toţi foarte
Şi-au luat-o-n fuga mare, prinşi de frică grea de moarte;
Acolo, cutremur mare i-a cuprins cu-adânc temei
Şi durerile femeii care naşte pruncul ei!

8. Şi-au pierit ca duşi de vântul din al mărilor abis,
Ce corăbiile-n ţăndări le preface în Tharsis!

9. Tot ce-am auzit în vorbe, ochii mei văzut-au tot,
În cetatea unde şade Dumnezeul Savaot;
În cetatea-n care Domnul, calea drepţilor socoate, –
Dumnezeu s-o întărească în veciile Lui toate!

10. Dumnezeule, la mila-Ţi, gândul nostru află cale,
În biserica Ta sfântă, în mijlocul casei Tale!

11. Ca şi numele Tău, Doamne, – lauda Ta-n largul lumii,
Auie din gură-n gură, pân-la marginile humii,
Fiindcă dreapta Ta cea sfântă, Dumnezeule-ndurate,
Plină e de largă milă, plină este de dreptate!

12. Să se bucure Sionul; să se bucure fierbinte
Toate fiicele lui Iuda, de-ale Tale graiuri sfinte!

13. Ci, cutreieraţi Sionul, faceţi-vă iute cale,
Ocolindu-i ca o streajă toate zidurile sale;
Turnurile număraţi-i; întăriţi a lui cetate
Şi priviţi-i cu nesaţiu minunatele-i palate,
14. Ca să spuneţi altor neamuri, cu nestăvilit cuvânt,
Că Acesta e de-a pururi Dumnezeul nostru sfânt
Şi că-n veacurile toate, El iubind Sionul foarte,
Va fi nouă călăuză până dincolo de moarte!

Imn de mulţumire pentru zidirea sau rezidirea Ierusalimului privind, într-un chip mai înalt, stabilirea Bisericii, sau zidirea Ierusalimului ceresc, care s-a numit cetatea lui Dumnezeu în Epistola Sf. Ap. Pavel către Evrei şi în Apocalips. Timuş I, 572.

12) Fiicele lui Iuda = oraşele Iudeei.

PSALMUL 48

Un psalm al lui David pentru fii lui Core

1. E vremea s-ascultaţi acestea, voi, toate multele popoare;
E vremea să luaţi aminte, toţi cei ce vieţuiţi sub soare:

2. Toţi cei de rând şi cei de frunte, cu suflet rece sau fierbinte,
Voi, toţi bogaţii şi săracii, e vremea să luaţi aminte:
3. Că gura mea, înţelepciune să vă grăiască-acum începe,
Iar inima-mi, cu al ei cuget, adânc pe toate le pricepe!

4. La pilde voi pleca urechea şi, pân-oi adormi-n sicriu,
Prin cânturile harfei mele, voi spune toate câte ştiu...

5. De ce m-aş teme, în restrişte? De ce, în suflet să mă doară,
Când, fără margini, răutatea vrăjmaşilor mă împresoară?..

6. Ei, numai pe a lor putere se bizuie, încrezători,
Şi fală-şi fac întotdeauna, pe lume, cu-ale lor comori;

7. Dar nu e nimeni, – oricât aur ar fi, comorile-i să poarte, –
Răscumpărarea lui, cu aur, s-o poată face, de la moarte!

8. Nici preţul de răscumpărare, – cu aur orişicât de greu, –
Bogaţii-aceştia din lume nu-l pot plăti lui Dumnezeu!

9. Prea scumpă e răscumpărarea şi niciodată, nici un viu
Nu poate să rămână pururi făr-al pământului sicriu!

10. Ci ei vedea-vor că-nţelepţii, ca şi nebunii veşnic mor,
Şi lasă altora pe lume, întreagă bogăţia lor!

11. Cu mult neroadă socotinţă, ca pentru veci durează-şi vatră
De piatră-n zidurile toate, cu temelii adânci de piatră;

12. Botează-şi ţarinile-adesea cu prea trufaşele lor nume,
Ca: ţarinile să li-l poarte atât cât lumea va fi lume!

13. Şi nu-nţeleg, sărmanii oameni că, împăraţi fiind sub soare,
La fel cu orice dobitoace, sunt: dobitoace pieritoare!

14. Aceasta-i calea lor, de-a pururi, aici pe-a omenirii vale
Şi-aceasta-i soarta tuturora, a celora cu ei pe-o cale!

15. Ca turma oilor ce-n sete aleargă către al apei vad, –
Păstor fiindu-le doar moartea, – intra-va turma lor în iad!

16. A doua zi, cei drepţi la suflet, la toate-n viaţă, cei din urmă,
Călca-vor peste toată gloata trufaşilor, – neroadă turmă, –
Topindu-se puterea care le-a fost lor sprijin toată viaţa
Aşa, precum, neputincioasă, sub soare se topeşte gheaţa!

17. Dar izbăvire, al meu suflet îi cere doar lui Dumnezeu:
Doar El din iad răscumpăra-va viaţa sufletului meu!

18. Deci nu te teme dacă omul adună-n preajma lui comori
Şi slava casei Lui se pare că trece dincolo de nori;

19. Că, în mormânt când se va duce, bogatul, cel de-atâţia plâns
Din tot belşugul strâns o viaţă, nimic nu va lua cu dânsul!

20. Măcar că viaţa lui întreagă, de fericire va fi plină, –

21. El tot îşi va urma părinţii ce nu vor mai vedea lumină!

22. Deci nu-nţeleg, ei, păcătoşii, că, – Împăraţi fiind sub soare,
La fel cu orice dobitoace, sunt: dobitoace pieritoare!

Acest psalm arată mai cu seamă, deşertăciunile bunurilor pământeşti.
[illegible] I, 581



PSALMUL 49
Un psalm al lui Asaf

1. Dumnezeu, Cel preaputernic, între dumnezei, Preasfântul,
Va grăi, chemând în faţă-I lumea de pe tot pământul;
Domnul va chema pe oameni, din adâncul Său de sus:
De la soarele-răsare, până-n soarele apus:

2. Din Sionu-I, – frumuseţea pururea strălucitoare, –
Dumnezeu Cel plin de slavă, Se va arăta sub soare;
Va veni Străluminatul Dumnezeu, dar nu tăcând, –
Sub cuvântul Lui, pământul din rărunchi cutremurând!

3. Înaintea Lui va merge foc mistuitor şi pară;
Împrejuru-I va fi vifor mugitor, fără hotară;

4. Cerurile şi pământul vor chema Judecătorul,
Cu dreptate fără seamăn ca să-şi judece poporul:

5. „Adunaţi-Mi credincioşii câţi trăit-au pe pământ
Şi prin jertfă grea, cu Mine încheiat-au legământ!"

6. Atunci cerurile toate, de dreptatea-I vor da veste,
Căci judecătorul lumii, Dumnezeul lumii este!

7. „Tu, poporul Meu, ascultă la grăitele-Mi cuvinte;
Împotriva ta grăi-voi, Israile: ia aminte!

8. Eu sunt Dumnezeul lumii; Dumnezeul tău, eu sunt!
Pentru-a tale jertfe grele, nu voi ridica cuvânt;
Înaintea Mea stă pururi şi de-a pururea socot
A ta ardere de tot!

9. Dar, drept jertfe scumpe mie, Eu nu voi găsi cu cale,
Să iau tauri din ocolu-ţi, ţapi din staulele tale,
10. Fiindcă fiarele pădurii, dobitoacele din munte,
Toate-n veci sunt ale Mele, de la mari, pân-la mărunte;

11. Toate miile de pasări, Mie cunoscute-Mi sunt,
Câte spintecă văzduhul, câte umblă pe pământ;

12. De Mi-ar fi vreodată foame, – ţie ţi-aş cere din ele,
Când de veacuri, câte-n lume vieţuiesc, sunt ale Mele?

13. Am cerut Eu de la tine, – de pedeapsa ta să scapi, –
Carnea taurilor jertfă? beau Eu sângele de ţapi?

14. Jerfa laudei tu adă Dumnezeului tău Sfânt
Şi-mplineşte către Domnul, juruitul tău cuvânt!

15. La necazul tău, Mă cheamă: te voi auzi mereu,
Te voi izbăvi de-a pururi, să slăveşti pe Dumnezeu!"

16. Dumnezeu apoi grăieşte celui rău şi plin de ură:
„De ce duci a Mea poruncă şi-a Mea lege porţi în gură,
17. Când urăşti învăţătura-Mi, iar grăitele-Mi cuvinte,
Niciodată-n a ta viaţă nu vrei să le iei aminte?

18. Dacă vezi pe cel ce fură, tu cu el te şi faci frate,
Şi mereu te au tovarăş cei cu pofte desfrânate!

19. Gura ta când se deschide, clevetiri spui din belşug
Şi-a ta limbă-n toată clipa împleteşte vicleşug!...

20. Fratelui tău, tu cu ură, îi întinzi capcane-n cale,
Şi bârfeşti, în făr-delege, chiar pe fiul maicii tale!

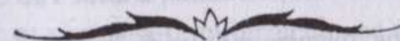
21. Toate-acestea tu făcut-ai, iar Eu am tăcut mereu
Şi de-aceea, tot ca tine ai crezut că sunt şi Eu!

Drept aceea, cu pedeapsă te voi încărca pe tine,
Iar păcatele din viaţă, înainte-ţi le voi ţine!

22. Prinde-ţi dar înţelepciune, cei fărădelegi mereu,
Care în viaţa pământească aţi uitat de Dumnezeu, –
Ca să nu vă potopească a mâniei Mele ape
Şi să nu mai aibă cine, din pierzare să vă scape!

23. Cela ce-Mi aduce Mie jertfa laudei pe lume,
El pe Dumnezeu cinsteşte şi-I înalţă Sfântul nume,
24. Iar acela ce ia seama pe-ale vieţii lui poteci,
Va putea să vadă-n ceruri mântuirea Mea pe veci!

Călăuzire spre Legea lui Dumnezeu, care voieşte să fie servit cu *Duhul* şi cu *adevărul*, nu numai prin semne pământeşti. Sunt în acest psalm trăsături care arată cele două veniri ale lui Iisus Hristos, una în timpul întrupării şi predicării Sale, alta la finele secolelor. *Timuş*. 1. 593. Vezi şi psalmul 72.



PSALMUL 50
Un psalm al lui David

1. Miluieşte-mă, Tu, Doamne, după mila Ta cea mare;
Şterge-a mea fărădelege, după marea-Ţi îndurare!

2. De tot spală-mi făr-delegea, să scap, Doamne de-a Ta ceartă,
De păcat mă curăţeşte şi de-a pururea mă iartă!

3. Căci a mea fărădelege, mi-o cunosc eu, Doamne Sfinte
Şi păcatul meu de-a pururi mustrător îmi stă-nainte!

4. Ţie unuia greşit-am, Dumnezeule temut,
Că-naintea feţii Tale, – ce e rău eu am făcut!

5. Tu eşti drept în hotărârea-Ţi, Milostivul lumii Tată,
Şi de tot curat eşti, Doamne, în preasfânta-Ţi judecată!

6. Că-ntru făr-delegi eu fost-am zămislit, – fără de scut, –
Şi-n păcate neiertate a mea maică m-a născut!

7. Dar Tu, Cel ce adevărul îl iubeşti în a Ta cale,
Dumnezeule, arată-mi taina-nţelepciunii Tale!

8. Cu isop Tu mă stropeşte şi curată-mi va fi viaţa;
Spală-mă, şi ca zăpada îmi va fi mai albă faţa!

9. Dă-mi cuvânt de veselie şi de bucurii frumoase,
Şi s-or bucura-n adâncu-mi bietele zdrobite oase!

10. A Ta faţă-ntoarce-o, Doamne, de păcatul meu, sub stele,
Şi de-a pururi şterge toată făr-delegea vieţii mele!

11. Inimă curată-n mine pune, Sfinte Dumnezeu,
Şi cu duh neşovăielnic să-noieşti lăuntrul meu!

12. Nu mă lepăda pe mine de la faţa Ta, înfrânt,
Şi să nu iei de la mine, Doamne, Duhul Tău cel Sfânt!

13. Dă-mi, Stăpâne, bucuria mântuirii Tale iarăş;
Duh stăpânitor să-mi dărui, întru veci să-l am tovarăş!

14. Învăţa-voi pe cei pururi făr-delegi, vrerile Tale
Şi necredincioşii lumii s-or întoarce pe-a Ta cale!

15. De a sângelui vărsare, izbăveşte-mă sub stele,
Dumnezeule-ndurate, Doamne-al mântuirii mele
Şi-a mea limbă, înfrăţită cu-a mea inimă umilă,
Lăuda-va bunătatea şi nemăsurata-Ţi milă!

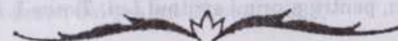
16. Buzele-mi deschide, Doamne, pururea pe-a vieţii cale
Şi cu gura mea vesti-voi toate laudele Tale...

17. Că dac-ai fi vrut Tu jertfă, Sfinte Doamne Savaot,
Ţi-aş fi dat, dar nu vrei, Doamne, jertfa arderii de tot;
18. Că plăcută jertfă-Ţi-este: duhul umilit mereu;
Inima smerită, frântă, – n-o mai frânge Dumnezeu!

19. După bunătatea-Ţi, Doamne, fă Sionului Tău bine:
Zidurile lui zideşte, să Te preamărim pe Tine!

20. Atunci, mult bine plăcute Ţi-or fi, Doamne Savaot:
Al dreptăţii rug, prinosul, ca şi arderea de tot;
Atunci cei ce Ţi-se-nchină şi-ntru Tine au temei,
Vor veni smeriţi, să pună pe altarul Tău viţei!

Psalm de *pocăinţă*. Arată toate simţirile unei inimi atinse de păcatele săvârşite şi împovărată de mustrarea cugetului. A fost compus de David în împrejurarea arătată la psalmul 31. Este foarte des întrebuinţat în slujbele Bisericii. Zmeu I, 607.



PSALMUL 51
Un psalm al lui David

1. Ce te făleşti cu răutatea-ţi, puternicule, pe pământ?
Că pururea-i cu mine mila lui Dumnezeu Cel bun şi Sfânt!

2. Cu limba ta cea veninoasă, tu numai răutăţi urzeşti
Şi ca un brici de ascuţită e limba ta, viclean ce eşti!

3. Mai mult ca binele, tu, răul iubitu-l-ai întotdeauna
Şi mult mai mult ca adevărul, de-a pururi ai iubit minciuna!

4. O, limbă pururea vicleană, ce iadul te-o primi-n vâlvoare, –
Tu ai iubit întotdeauna cuvinte numai pierzătoare!

5. De-aceea Dumnezeu Preasfântul te va stârpi pe totdeauna:
El te va smulge din sălaşul în care făureşti minciuna;
Din cortul tău, în care, zilnic, veninul doar îţi este cina,
Şi din pământul celor vii, pe veci ţi-o smulge rădăcina!

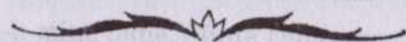
6. Vedea-vor drepţii şi s-or teme, şi zice-vor, râzând de dânsul
(De cel cu limba lui vicleană, pe care zgudui-l-va plânsul):

7. „Priviţi pe-acel care nădejdea nu şi-o punea în Dumnezeu,
Ci-n bogăţii şi răutate se bizuia mereu, mereu!"

8. Iar eu sunt ca măsliul verde în casa Domnului meu Sfânt
Şi-n mila Lui nădăjdui-voi, – în ceruri, cum şi pe pământ!

9. Fii binecuvântat de-a pururi, de toate ce-ai făcut Tu, Sfântul
Că-n veci nădăjduiesc în Tine smeriţii Tăi şi-ntreg pământul

David a compus acest psalm pentru a învinui pe Doeg de răutatea lui, că prin neadevărurile ce a spus lui Saul, contra lui David, din ordinul regelui Achimelech, toţi preoţii şi toţi locuitorii cetăţii Nobé, au fost daţi morţii. David ne arată cât de mare este orbirea acelor care bârfesc şi împilează pe oamenii buni; ce folos trebuie să tragă aceştia din necazurile lor şi cu câtă încredere trebuie să se adreseze lui Dumnezeu, pentru a primi spijinul Lui. *Timuş* 1. 626.



PSALMUL 52
Un psalm al lui David

1. Zis-a cel nebun, în sine: „Nu e nici un Dumnezeu!"

2. Oamenii, prin a lor fapte, cad mereu mai jos, mereu!
Între ei nu e nici unul, care binele să facă,
Nu-i nici unul plin de milă, ca lui Dumnezeu să-I placă!

3. Dumnezeu din cer priveşte pe pământ, mereu, mereu,
Ca să vadă dacă vreunul caută pe Dumnezeu!

4. O, dar iată că păcatul pe pământ e-o largă baltă
Şi-n ea, plini de stricăciune, toţi înoată laolaltă;
Nu-i nici unul între dânşii poleit de-al milei har;
Binele ca să-l mai facă, – unul nu mai e măcar!

5. Oare mintea şi-au pierdut-o, în nelegiuire-adâncă,
Cei ce azi, ca pe o pâine pe poporul Meu mănâncă?
În a lor fărădelege, nu mai au ei nici o teamă?
Şi pe Dumnezeu din ceruri, să-i îndrepte, nu-L mai cheamă?

6. Atunci gloata păcătoasă va încremeni de frică, –
Deşi n-ar avea pricină nici de frica cea mai mică, –
Fiindcă risipi-va Domnul, ca pe o cenuşă-n vânt,
Oasele celor ce-asupra-ţi năvăli-vor pe pământ!

7. Ruşina-se-va atuncea toată ceata lor înfrântă,
Că l-a lepădat pe dânşii Dumnezeu, de slava-I sfântă!

8. Cine va veni cu milă, din Sion, s-aducă oare
Pace ţie, Israile, mântuirea ta sub soare?
Dumnezeu, când va întoarce din robie-al Său popor!
Iacov şi tot Israilul, vor slăvi pe Domnu-n cor!

Acest psalm seamănă cu al 13-lea, cu mici deosebiri. Motivul pentru care David l-a făcut la fel, este greu de cunoscut. Poate că a voit să se ridice de două ori contra acelora care vieţuiesc ca şi cum n-ar fi Dumnezeu. Despre aceasta se vorbeşte de altfel în aceşti doi psalmi. *Timuş* 1. 633.



PSALMUL 53
Un psalm al lui David

1. Întru numele Tău, Doamne, mântuieşte-mă, când pier
Şi dreptate fă-mi, Stăpâne, cu puterea Ta din cer!

2. Doamne-ascultă rugăciunea ce trimit la Tine-n stele
Şi aminte ia, cu milă, la grăirea gurii mele!

3. Că s-au năspustit vrăjmaşii care vor sufletul meu
Şi-naintea lor, aceştia n-au nicicând pe Dumnezeu

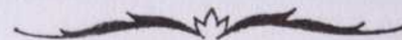
4. Iată însă că Tu, Doamne, ajutorul meu sfânt eşti
Şi-al meu suflet ce te cheamă, cu a Ta dreaptă-l sprijineşti

5. Să se-ntoarcă, Doamne, răul peste toţi vrăjmaşii mei
Şi-n credinciosia-Ţi sfântă, nimiceşte-i azi pe ei!

6. Jertfe mari îţi voi aduce, cât voi sta pe-acest pământ
Şi voi preamări de-a pururi numele Tău bun şi Sfânt!

7. Că din toată-a mea restrişte, să mă izbăveşti Tu vrei
Şi-ai mei ochi, fără de teamă, cată la vrăjmaşii mei!

Rugăciune potrivită cu toate împrejurările primejdioase în care se pot găsi cei drepţi. *Timuş* 1.639.



PSALMUL 54

Un psalm al lui David

1. Dumnezeule, ascultă rugăciunea mea fierbinte
Şi nu trece cu vederea peste bietele-mi cuvinte!

2. Ia aminte şi m-ascultă,
Că mâhnirea mea e multă!

3. Bietul suflet mi se sfarmă,
De-a vrăjmaşilor mei larmă
Şi-aplecat sunt până jos,
Sub haină apăsarea celui pururi păcătos!

4. Căci în ura lor, vrăjmaşii nedreptate-mi află mie
Şi mă prigonesc într-una pe nedrept, cu-a lor mânie!

5. Inima se zbate-n mine, sub năprăsnicia sorţii
Şi căzut-a pe-al meu suflet, ne-ndurată, spaima morţii!

6. Frică şi adânc cutremur mă-nfioară şi-mi iau glasul,
De cu zori şi până-n noapte, fără milă şi-n tot pasul!

7. Zis-am: „Cine-mi va da aripi ca hulubului, să zbor,
Ca să pot găsi, departe, un sălaş odihnitor?

8. Aş fugi fără-ncetare, de-a vrăjmaşilor urgie
Şi-aş sălăşlui-n pustie...

9. Aş fugi cum fuge vântul, – şi pe soare, şi pe lună, –
Şi-aş scăpa sărmanu-mi suflet de-atât vifor şi furtună!

10. Risipeşte-i Doamne Sfinte! Limbile lor le dezbină, –
Nu lăsa să cadă grâul sub netrebnica neghină;
Risipeşte-i, Doamne Sfinte, ca pe fumuri, ca pe-o pleavă,
Că-n cetate nu se vede decât chinuri şi gâlceavă!

11. Zi şi noapte umblă streajă pe-al cetăţii zid de piatră,
Dar obida şi păcatul sunt mereu în a ei vatră!

12. În mijlocul ei aleargă ticăloşii-ntotdeauna,
Iar din uliţi nu-i lipseşte mişelia şi minciuna!

13. Dacă m-ar scuipa vrăjmaşul, aş răbda oricât, oriunde;
De m-ar urmări cu moartea cel trufaş, eu m-aş ascunde,

14. Dar tu, fostul meu prieten, sfetnicu-mi atât de drag
Cu care-am păşit alături Sfântul Domnului meu prag;

15. Tu, cel de-o potrivă mie socotit în gândul meu,
Şi de-al cărui glas alături, am slăvit pe Dumnezeu!...

16. Vie dar, fără de veste, peste ei al morţii vad,
Să-i adune ca pe-o turmă şi de vii să-i ducă-n iad,
Căci în inima lor neagră, răutatea-i din beşug,
Şi-ale lor sălaşuri toate pline sunt de vicleşug!

17. Eu striga-voi cu-a mea gură către Dumnezeu din cer,
Mă va auzi Preasfântul şi nu m-o lăsa să pier!

18. Voi striga în orice seară, ca şi-n zori, şi la amiază, –
Glasul meu ca să-l auză şi plânsoarea mea s-o vază!

19. Şi va izbăvi Prea bunul Dumnezeu sufletul meu,
De toţi cei ce-mi dau prigoană, că de-aceştia mulţi am eu!

20. Auzi-va Milostivul, Cel ce-i vecilor temei;
Mă va milui pe mine şi-i va umili pe ei!
Că aceştia nu se schimbă, ei pe Dumnzeu nu-L cheamă
Şi de Dânsul nu au teamă!

21. Pe prietenii lor înşişi, îi lovesc fără ruşine
Şi-astfel calcă legământul ce-au făcut cu ei spre bine!

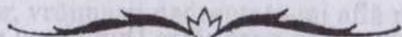
22. Linguşirea lor e dulce ca şi mierea de albine,
Însă de veninul urii le sunt inimile pline!
Limbile lor, ca uleiul sunt de moi şi par amice,
Dar sunt pururea tăioase, cum sunt limbile de brice!

23. Lasă soarta ta în seama Dumnezeului cel Sfânt
Şi va fi de-a pururi sprijin vieţii tale pe pământ;

Legea Lui tu poart-o-n suflet; fie-ţi candelă în piept
Şi în veac, El zdruncinare n-o s-aducă celui drept!

24. Iar Tu Doamne, prăbuşeşte-i în prăpastia pieirii,
Ochii lor să nu mai vadă soarele, deasupra firii!
Pe toţi cei ce varsă sânge, cu mânia Ta îi bate, –
Ca să nu-şi trăiască viaţa nici măcar pe jumătate!
Iar eu, Doamne milostive, voi nădăjdui în Tine, –
Al meu suflet, pe vecie întru slava-Ţi să se-nchine!

Rugăciunea tuturor drepţilor prigoniţi. Compus de David, cu ocazia persecuţiei ce i-a făcut-o Saul? Doeg? sau Avesalom şi Achitopel? Sfinţii Părinţi au atribuit lui Iisus Hristos suferind, cea mai mare parte din acest psalm. *Timuş* 1. 643.



PSALMUL 55

Un psalm al lui David

1. Miluieşte-mă Tu, Doamne, după mila Ta slăvită,
Fiindcă omul, plin de ură, vrea-n tot ceasul să mă-nghită!
Toată vremea, ei mă calcă! Viaţa mea, cu ei, un chin e
Şi mereu, asupritorii, ţin aici război cu mine!

2. Ei necontenit se luptă, că sunt mulţi şi, fără frică,
Dumnezeule Preasfinte, împotriva-mi se ridică!

3. Dar, în ziua când ei urlă şi de gloata lor mă tem,
Eu în Tine-mi pun nădejdea şi pe Tine doar Te chem!

4. Mă voi lăuda cu Tine şi cu sfântul Tău cuvânt;
Cât nădăjduiesc în Tine, nu m-oi teme pe pământ!
Moştenirea-mi, vor s-o-nghită moştenirea lor săracă,
Dar când sprijin am pe Domnul, ce pot oamenii să-mi facă?

5. Să mă piardă, pe-ntrecute, fiecare-şi face rândul
Şi, doar cum să-mi facă răul, îşi trudesc ei pururi gândul!

6. Adunaţi, mă spionează, paşii mei pândesc mereu,
Căci ei vor, din trup să-mi smulgă crinul sufletului meu!

7. Dar de-a lor nelegiuire, pot nepedepsiţi sta oare?
Doamne, pune-a Ta mânie, gloatele să le doboare!

8. Paşii pribegiei mele număraţi au fost de Tine...
Strânge, Doamne-a mele lacrimi şi-n potirul Tău le ţine!
De această bucurie, Dumnezeul meu, fă-mi parte:
Oare lacrimile mele nu sunt scrise-n a Ta carte?

9. Biruiţi îmi sunt vrăjmaşii, când Te strigă glasul meu:
Din aceasta înţeles-am că-i cu mine Dumnezeu!

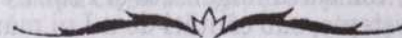
10. Mă voi lăuda cu Domnul, şi cu legământu-I sfânt...
Mă voi lăuda cu Domnul, şi cu sfântu-i legământ!

11. Voi nădăjdui în Domnul, fără să mă tem de ei:
Ce pot oamenii să-mi facă? Ce mai pot vrăjmaşii mei?

12. Dumnezeule, dator sunt să-mplinesc zisele mele:
Întru lauda Ta, Doamne, voi aduce jertfe grele!

13. Slavă Ţie pe vecie, Milostive Dumnezeu,
Că Tu, Doamne, de la moarte ai scăpat sufletul meu!
Ochii mi-ai scăpat de lacrimi, – după-atâta plâns sub soare
Şi-ai scăpat de-alunecare, mult slăbitele-mi picioare;
14. Ca să merg apoi, în faţa Domnului, pe veşnicii,
Şi să-I laud măreţia, în lumina celor vii!

Profetul, în primejdia în care se găsea la regele Achis sau aiurea, (căci nu se vorbeşte de curtea lui Achis în psalm), se adresează lui Dumnezeu şi cere ajutorul Său. Credinciosul persecutat sau suferind, poate să găsească alinare în acest psalm, în care Sfinţii Părinţi au văzut pe Iisus Hristos în timpul pătimirii Sale. *Timuş* 1. 659.



PSALMUL 56

Un psalm al lui David

1. Miluieşte-mă, Tu, Doamne, miluieşte-mă mereu,
Că nădejduieşte-n Tine pururea sufletul meu!

2. Umbra aripilor Tale fie-mi scut în lumea asta,
Până ce va fi să treacă de pe capul meu năpasta!

3. Către Dumnezeu Preaînaltul, voi striga-n adânci suspine,
Către Dumnezeu Preasfântul, Cel ce-mi face numai bine,
4. Şi El va trimite mie mântuirea Lui din cer,
Risipind în grea ruşine pe cei care vor să pier!

5. Dumnezeule, trimite-mi toată mila Ta, de vrei
Să scapi sufletu-mi din gura miilor şi mii de lei!

6. Că eu zac în gloata celor care varsă numai foc, –
Fiii oamenilor, însă oameni nefiind deloc,
Fiindcă dinţii lor, săgeţi sunt, lănci muiate în otravă
Şi-a lor limbă e ca spada ascuţită şi grozavă!

7. Nalţă-Te mai sus de ceruri, Dumnezeul meu Preasfânt, –
Slava Ta să strălucească peste tot acest pământ!

8. Laţuri au întins duşmanii în al paşilor mei drum
Şi-mpilat-au al meu suflet, Doamne, până la sugrum!

9. Înaintea mea, săpat-au groapă, cu a urii sapă,
Dar, prin vrerea Ta, Stăpâne, ei căzură-n acea groapă!

10. Gata inima mi-e Doamne, gata-i inima-mi: fierbinte
Să Te laude pe Tine şi-ale Tale lucruri sfinte!

11. Deşteptaţi-vă, voi: slava-mi, alăută şi Psaltire, –
Zorile să se deştepte, sub cântări de-a Lui mărire!

12. Te-o slăvi printre popoare, Doamne, – sufletu-mi, cât poate
Şi cânta-voi a Ta slavă între neamurile toate!

13. Că dreptatea Ta înaltă, pe toţi norii îi despică
Şi neţărmurita-Ţi milă, pân-la ceruri se ridică!

14. Nalţă-Te mai sus de ceruri, Dumnezeule Preasfânt, –
Slava Ta să strălucească peste tot acest pământ!

Rugăciune de mângâiere pentru sufletele necăjite. Compus de David, când urmărea pe Saul, care se retrăsese într-o peşteră la Engaddi. *Timuş* 1. 669, Vezi şi psalmul 107 vers. 1-6.



PSALMUL 57

Un psalm al lui David

1. Fiii oamenilor, – oare, pe vreun semen judecându-l, –
Daţi voi dreaptă hotărâre? Drept mereu vă este gândul?

2. Dimpotrivă, nedreptatea naşte-n inimă la voi
Iar a voastră mână-mparte silnicie şi nevoi!

3. Cum se nasc, nelegiuiţii iau alt drum întotdeauna:
Chiar din pântecele mamei, rătăcesc cei cu minciuna!

4. Ca veninul cel de şarpe, e veninul ce-n ei zburdă!
Ca veninul de aspidă, de năpârcă ce stă surdă,
Cu urechile-astupate, sub încolăcitu-i pântec,
5. Să n-audă glasul celui ce-ar vrăji-o prin descântec!

6. Doamne, sfarmă-le lor dinţii, că Tu bine nu le vrei;
Smulge fălcile din gura puilor flămânzi de lei!

7. Risipească-se ca apa ce se scurge, şi să piară!

8. Când îşi vor întinde arcul, să le fie arcul ceară!
Piară precum piere melcul ce topeşte-se-n poteci
Şi, la fel cu stârpitura, să nu vadă soare-n veci!

9. Precum mistuie-se spinii în a focurilor pară, –
Pe nelegiuiţi să-i ardă vâlvătaia şi să piară!

10. Atunci drepţii vor fi veseli, – când cei păcătoşi vor plânge,
Şi-a lor tălpi scălda-şi-or drepţii, în nelegiuitul sânge!

11. Atunci oamenii vor zice, – fie prost, fie-nţelept:
„Cu adevărat că-n ceruri este plată pentru drept!
Cu adevărat că-n ceruri este Dumnezeu Preasfântul,
Care vede tot ce-n lume-i şi El judecă pământul!"

Pslam compus contra bârfitorilor, care răspândeau cuvinte nelegiuite împotriva lui David. Profetul ceartă pe toţi acei care îşi bârfesc aproapele. *Timuş* 1.677.



PSALMUL 58
Un psalm al lui David

1. Izbăveşte-mă, Stăpâne, de puterea inamică
Şi mă apără de-aceia ce-mpotriva-mi se ridică!

2. Mântuieşte-mă, din ceruri, de toţi răii ce mă sapă
Şi de cei ce varsă sânge, Dumnezeule, mă scapă!

3. Că vrăjmaşii-mi, iată-i, Doamne, sufletu-mi pândesc pe-afară
Şi se năpustesc asupra-mi cei puternici, ca o fiară!

4. Ei se strâng şi se-narmează împotriva-mi ne-ncetat,
Fără să fiu lor greşitul, fără să fiu vinovat!

5. Doamne, Dumnezeul milei, a Ta milă o implor:
Scoală-Te din a Ta slavă şi dă-mi grabnic ajutor!

6. Neamurile cercetează: cele bune, le alege
Şi să n-ai nici o-ndurare, pentru cei fără de lege!

7. Ei, urlând cum urlă câinii, vin în fiecare seară,
Ocolind mereu cetatea şi-năuntru-i vrând să sară!

8. Gura lor e numai hulă; săbii, buzele lor crude,
Care spumegă de ură, căci ei zic: „Cine aude?"

9. Dar Tu, Doamne, râzi de dânşii şi dispreţuieşti, Stăpâne,
Toate gloatele acestea păcătoase şi păgâne!

10. Tari sunt ei, dar eu în Tine voi nădăjdui mereu,
Că Tu, Doamne Milostive, eşti apărătorul meu!

11. Dumnezeu ieşi-va-n cale-mi cu-a Lui milă de temei,
Să privesc fără de teamă cum se frâng vrăjmaşii mei!

12. Dar nu-i nimici cu totul, Dumnezeul meu Cel Sfânt,
Ca, poporu-mi să nu uite legea Ta şi-al Tău cuvânt,
Ci împrăştie-i pe dânşii, cum împrăştii pleava-n vânt;
Cu puterea Ta, doboară-i, curmă făr-delegea lor,
Dumnezeule ce pururi vrei să-mi fii apărător!

13. Făr-delegea-n a lor gură spumegă întotdeuna:
Piară toţi cei cu mândria, cu blestemul şi minciuna!

14. Risipeşte-i cu mânia-Ţi! Pierde-i , ca să nu mai fie;
Pân-la marginile lumii, neamurile-n veci să ştie,
Că domneşte peste Iacov, Dumnezeu Cel drept şi Sfânt,
Care poate să le piardă c-o privire, c-un cuvânt!

15. Las-să vină-n toată seara, urle turma cea flămândă,
Ocolind mereu cetatea, fără de nici o izbândă!

16. Umble să găsească pradă pentru gura lor de fiară,
Ocolească toată noaptea, flămânzind mereu pe-afară!

17. Eu voi lăuda puterea-Ţi, Milostive, dimineaţa,
Şi-ndurarea Ta cea mare preamări-voi, toată viaţa;
18. Că, la vreme de restrişte, Doamne, m-ai scăpat mereu
Şi-ai fost pururea din ceruri, Sfânt, apărătorul meu!

19. Stânca mea, Tu eşti de-a pururi! Dumnezeul meu Tu eşti!
Lăuda-Te-voi în veacuri, că doar Tu mă miluieşti!

Rugăciune în care toţi cei întristaţi pot găsi o mângâiere pentru sufletele lor. Se crede că a fost compus în vremea când Saul a trimis iscoade pentru a opri pe David să nu iasă din casa lui, dar Michel, femeia lui, îl scapă pe o fereastră. Sfinţii Părinţi văd în acest psalm învierea lui Iisus Hristos, predicarea Apostolilor, reprobarea Iudeilor necredincioşi. *Timuş* 1.688.



PSALMUL 59
Un psalm al lui David

1. Lepădatu-ne-ai Tu, Doamne, şi ne-ai risipit pe noi;
Plin eşti de mânia-Ţi sfântă, dar întoarce-Te-napoi!

2. Tu ai clătinat pământul şi l-ai zguduit din greu;
Vindecă-i zdruncinătura, că se clatină mereu!

3. După vrerea Ta, poporu-Ţi, cupa chinurilor soarbe
Şi ne-ai dat să bem cu sete vinul nebuniei oarbe...

4. Dăruie un semn, acelor ce se tem adânc de Tine, –
Să-i înalţe-n apărarea adevărului, spre bine...

5. Pentru mântuirea celor ce ţin legea Ta-nţeleaptă:
Doamne-auzi-mă, din ceruri şi mă scapă cu-a Ta dreaptă!

6. În lăcaşul Său cel sfânt,
Zis-a Dumnezeu, cuvânt:
„Birui-voi tot Sichemul şi-l voi împărţi pe tot;
Şi voi măsura pe urmă toată valea lui Suhot;

7. Al Meu este Galaadul şi Manase este-al Meu;
Efraim îmi este coiful; Iuda-mi-este sceptru greu!

8. Filisteni, ieşiţi în cale-Mi şi strigaţi cu toată gura,
Strigăte de bucurie; toţi să-Mi strige Mie „Ura!"

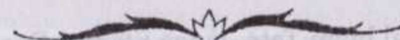
9. În cetatea întărită, oare cum ajunge-vom?
Cine fi-va călăuză mie până la Edom?

10. Nu vei fi Tu, Doamne Sfinte, Cel ce ne-ai zvârlit pe noi?
Nu vei fi Tu cu-ale noastre oşti alături, în război?

11. Dă-ne, Doamne, la restrişte, cu-a Ta dreaptă, ajutor,
Fiindcă pururi ajutorul omenesc e-amăgitor!

12. Noi, cu Dumnezeu în frunte, fi-vom oşti biruitoare,
Că El însuşi, inamicii va căta să ni-i doboare!

O învăţătură pentru toţi credincioşii, care îşi simt nefericirile şi aleargă la Dumnezeu pentru a obţine mântuire. Scris de David după biruinţele sale asupra Sirienilor din Mesopotamia (Aram, Aram Tsobach), asupra celor din Sobal sau Soba şi asupra Idumeilor, lângă lacul Asplatid. Luat în totalitatea sa, Psalmul acesta nu este un imn de biruinţă; profetul arată lui Dumnezeu necazurile şi greutăţile sale, cerându-I sprijinul; spre sfârşit capătă nădejdi mari şi făgăduieşte, cu ajutorul lui Dumnezeu, biruinţă asupra inamicilor. *Timuş* 1.696. Vezi şi psalmul 107, vers. 7-14.



PSALMUL 60
Un psalm al lui David

1. Doamne-auzi a mea strigare şi din slava-Ţi ia aminte,
Când spre Tine, din ţărână, suie ruga mea fierbinte!

2. De la marginile tinei, eu strig Doamne, către Tine,
Cu mâhnire-adâncă-n suflet şi cu inima-n suspine:
Urcă-mă pe stânca-naltă, unde Sfinţii Tăi îi pui
Şi-unde, fără-a Ta putere, singur nu pot să mă sui!

3. Căci limanul meu, de-a pururi, nu e decât Dumnezeu
Şi turn tare e-mpotriva neprietenului meu!

4. În lăcaşul Tău, de-a pururi, fă să locuiesc, Părinte, –
Să m-adăpostesc în umbra aripilor Tale sfinte;

5. Că Tu, Doamne, juruinţa, auzitu-mi-ai prea bine, –
Dăruindu-mi moştenirea celor ce se tem de Tine!

6. Zile peste zile, Doamne, fă-împăratului adaos, –
Anii vieţii lui să curgă pururea fără repaos!

7. Veşnic împărat rămâie-n faţa Domnului din cer;
Mila Lui şi adevăru-I, fie-i platoşă de fier!

8. Eu atuncea lăuda-voi veşnic numele Tău sfânt
Şi-mplini-voi în tot ceasul juruinţa-mi, pe pământ!

Rugăciunea omului care geme sub greutatea acestei vieţi şi suspină după fericirea cerească. Psalmul a fost compus poate când David era prigonit de Saul sau fugea de Avesalom. *Timuş* 1. 708.



PSALMUL 61
Un psalm al lui David

1. Numai lângă-al lumii Tată, lângă Sfântul Dumnezeu,
Nu se teme şi e pururi liniştit sufletul meu!

2. Numai El mi-e stânca-naltă, e limanul meu sub stele
Şi nu m-oi clinti, cât Domnul sprijin dă ţărânii mele...

3. Până când, deci, tăbărî-veţi pe un om, – fără cuvânt, –
4. Ca pe-un zid în povârnire, să-l abateţi la pământ?

5. Pe cel drept, al cărui cuget e un luminiş de soare,
Sfătuitu-s-au vrăjmaşii din-nălţimea-i să-l doboare;
De aceea, la minciună, alergat-au fără teamă:
Gura binecuvântează, pe când inima blesteamă!

6. Suflete al meu, în Domnul cată-ţi pacea ta adâncă:
În El pune-ţi tu nădejdea! El ţi-e sprijin! El ţi-e stâncă!

7. Dumnezeu e mântuirea, slava, ajutorul meu
Şi nădejdea mea întreagă nu-i decât în Dumnezeu!

8. Puneţi-vă-n El nădejdea, oameni, voi, cu mic, cu mare,
Şi cu inima deschisă cereţi de la El scăpare!

9. Fiii oamenilor, – veşnic doritori de cele bune, –
Toţi sunt numai o minciună, numai o deşertăciune!
Dacă-n cumpănă le-ai pune întreg lanul cu gol spicul –
Ai vedea că toţi sunt astăzi mai uşori decât nimicul!

10. Nu vă bizuiţi pe pradă, – fie prada cât de grea, –
Cât de mare bogăţia, nu vă faceţi robi la ea!

11. Domnul a grăit odată, însă două-am, aflat eu:
Că putere fără margini are numai Dumnezeu!
Şi că bunătatea, Doamne, Tu o ai, în nalta-Ţi slavă, –
Răsplătind pe fiecare după faptă sau ispravă!

Încrederea ce trebuie să aibă cineva în Dumnezeu, la necazuri şi dispreţuirea bogăţiilor. Timuş 1. 715.



PSALMUL 62
Un psalm al lui David

1. Dumnezeul meu din slavă, – Soare neascuns de ceaţă, –
Sufletu-mi spre Tine-aleargă în oricare dimineaţă.

2. După Tine, al meu suflet însetează-n a mea tină,
Trupul meu doar după Tine, Doamne, pururea suspină:
Inima mea, din lumina-Ţi vrea mereu să se adape,
Ca pustiul fără iarbă şi de veacuri fără ape,
3. Ca să pot vedea, Stăpâne, ce nemărginite sunt:
Slava Ta şi-a Ta putere, în lăcaşul Tău cel sfânt!

4. Că mai bună este mila-Ţi şi mai scumpă-Ţi este faţa,
Decât toată fericirea pe pământ şi toată viaţa!

5. Preamări-Te voi pe Tine, pururea cu ochii-n stele,
Şi în numele Tău, Doamne, eu ridic mâinile mele!

5. Că Tu, Doamne, juruința, auzitu-mi-ai prea bine, –
Dăruindu-mi moștenirea celor ce se tem de Tine!

6. Zile peste zile, Doamne, fă-împăratului adaos, –
Anii vieții lui să curgă pururea fără repaos!

7. Veșnic împărat rămâie-n fața Domnului din cer;
Mila Lui și adevăru-I, fie-i platoșă de fier!

8. Eu atuncea lăuda-voi veșnic numele Tău sfânt
Și-mplini-voi în tot ceasul juruința-mi, pe pământ!

Rugăciunea omului care geme sub greutatea acestei vieți și suspină după fericirea cerească. Psalmul a fost compus poate când David era prigonit de Saul sau fugea de Avesalom. *Timuș* 1. 708.

PSALMUL 61

Un psalm al lui David

1. Numai lângă-al lumii Tată, lângă Sfântul Dumnezeu,
Nu se teme și e pururi liniștit sufletul meu!

2. Numai El mi-e stânca-naltă, e limanul meu sub stele
Și nu m-oi clinti, cât Domnul sprijin dă țărânii mele...

3. Până când, deci, tăbărî-veți pe un om, – fără cuvânt, –
4. Ca pe-un zid în povârnire, să-l abateți la pământ?

5. Pe cel drept, al cărui cuget e un luminiș de soare,
Sfătuitu-s-au vrăjmașii din-nălțimea-i să-l doboare;
De aceea, la minciună, alergat-au fără teamă:
Gura binecuvântează, pe când inima blestează!

6. Suflete al meu, în Domnul cată-ți pacea ta adâncă:
În El pune-ți tu nădejdea! El ți-e sprijin! El ți-e stâncă!

7. Dumnezeu e mântuirea, slava, ajutorul meu
Și nădejdea mea întreagă nu-i decât în Dumnezeu!

8. Puneți-vă-n El nădejdea, oameni, voi, cu mic, cu mare,
Și cu inima deschisă cereți de la El scăpare!

9. Fiii oamenilor, – veșnic doritori de cele bune, –
Toți sunt numai o minciună, numai o deșertăciune!
Dacă-n cumpănă le-ai pune întreg lanul cu gol spicul –
Ai vedea că toți sunt astăzi mai ușori decât nimicul!

10. Nu vă bizuiți pe pradă, – fie prada cât de grea, –
Cât de mare bogăția, nu vă faceți robi la ea!

11. Domnul a grăit odată, însă două-am, aflat eu:
Că putere fără margini are numai Dumnezeu!
Și că bunătatea, Doamne, Tu o ai, în nalta-Ți slavă, –
Răsplătind pe fiecare după faptă sau ispravă!

Încrederea ce trebuie să aibă cineva în Dumnezeu, la necazuri și disprețuirea bogățiilor. Timuș 1. 715.

PSALMUL 62

Un psalm al lui David

1. Dumnezeul meu din slavă, – Soare neascuns de ceață, –
Sufletu-mi spre Tine-aleargă în oricare dimineață.

2. După Tine, al meu suflet însetează-n a mea tină,
Trupul meu doar după Tine, Doamne, pururea suspină:
Inima mea, din lumina-Ți vrea mereu să se adape,
Ca pustiul fără iarbă și de veacuri fără ape,
3. Ca să pot vedea, Stăpâne, ce nemărginite sunt:
Slava Ta și-a Ta putere, în lăcașul Tău cel sfânt!

4. Că mai bună este mila-Ți și mai scumpă-Ți este fața,
Decât toată fericirea pe pământ și toată viața!

5. Preamări-Te voi pe Tine, pururea cu ochii-n stele,
Și în numele Tău, Doamne, eu ridic mâinile mele!

6. Sătura-voi al meu suflet ca de-un scump ospăţ sub soare,
Când de laude spre Domnul va fi limba-mi grăitoare!

7. Până şi în aşternutu-mi, când e noapte, Doamne Sfinte,
Cu adâncă bucurie îmi aduc de Tine-aminte!

8. Fiindcă Tu mi-eşti ajutorul, Tu mă porţi pe a Ta cale,
Şi mă bucur că mă-mbracă umbra aripilor Tale!

9. Sufletul meu, Doamne Sfinte, s-a lipit pe veci de Tine,
Fiindcă dreapta-Ţi milostivă, la tot pasul mă susţine!

10. În zadar vrăjmaşii, Doamne, îmi vor sufletul meu frânt:
Pogorâ-vor ei în cele mai de jos de pe pământ!

11. Sabia să mi-i despice şi ca spicele să cadă,
Iar netrebnica lor carne, vulpilor să fie pradă!

12. Şi-împăratul, întru Domnul se va bucura odată,
Cu toţi cei care se jură pentru Milostivul Tată;
Şi se va făli sub slava cu lumină pururi vie,
Fiindcă gura mincinoasă se va-nchide pe vecie!

Rugăciune în care David plânge nefericirile surghiunului său, fie în timpul şederii în deşert, fie în timpul lui Saul, sau fugând de Avesalom. Este o fierbinte rugăciune pentru orice suflet drept. Timuş 1. 725.



PSALMUL 63
Un psalm al lui David

1. Doamne, Tu auzi-mi glasul, când mă rog şi când Te chem:
Viaţa apără-mi-o, Doamne, de vrăjmaşii-mi când mă tem!

2. Mă adăposteşte, Doamne, cu-aripile Tale grele,
Împotriva-ntregii turme-a făcătorilor de rele!

3. Ca pe săbii ascuţit-au limba lor cea fără oase,
Ca nişte săgeţi mi-aruncă a lor vorbe veninoase!

4. Pe ascuns ca să lovească-n cel nevinovat sub soare,
Fără veste, fără teamă, trag asupra-i, să-l doboare!

5. Întăriţi ca-ntr-o cetate, ei, în gândurile rele,
6. Pun la cale făr-delegea, întinzând curse mişele!

7. „Planul e-ntocmit, – zic răii, – cum la fel n-a mai fost încă!"
Şi-n adâncul fiecărui, e-o prăpastie adâncă!

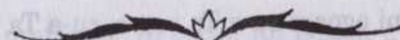
8. Dumnezeu din ceruri însă, ocrotind pe cel cu drept,
Îi va săgeta din slavă, sângerând mişeii-n piept!

9. Căci prin însăşi a lor limbă vor cădea acei mişei
Şi toţi cei care-o să-i vadă, se vor depărta de ei!

10. Teme-se-vor toţi atuncea şi vor trâmbiţa mereu:
Celor ticăloşi în fapte, cum plăteşte Dumnezeu!

11. Bucura-se-vor drepţii, cu nădejdea-n Sfântul Tată
Şi vor fi suiţi în slavă cei cu inima curată!

În acest psalm este vorba de prigoniri şi încercări, ceea ce se potriveşte lui David, lui Iisus Hristos, şi tuturor drepţilor. Psalmul acesta înarmează cu multă tărie pe credincios sub necazurile numeroase ale vieţii pământeşti. *Timuş* 1. 732.



PSALMUL 64
Un psalm al lui David

1. Se cuvine, Doamne Sfinte, în Sion să Te slăvim,
Să-nălţăm spre Tine rugă în al Tău Ierusalim.

2. Către Tine alerga-va omul, umilită slugă,
Fiindcă numai Tu, Stăpâne, stai s-asculţi a lumii rugă!

3. Ne doboară, Doamne Sfinte, ale noastre vechi păcate,
Dar prin mila Ta cea mare, toate ne vor fi iertate!

4. Fericit e-n veci acela căruia Tu i-ai dat cale
Şi primitu-i-ai sălaşul, în lăuntrul curţii Tale!

5. Dă dulceaţa casei Tale, inimilor noastre frânte,
Ca-n biserica Ta sfântă, slava Ta pe veci s-o cânte!

6. Tu, Judecătorul lumii în a vecilor vecie,
Cu putere-ncins şi care ai dat munţilor tărie;
7. Cel ce mugetele mării potoleşti cu-al Tău cuvânt,
Şi-ale valurilor furii le sugrumi în pumnu-Ţi sfânt,
Cum sugrumi şi răzvrătirea neamurilor pe pământ, –
8. Tu auzi-ne, din slava-Ţi, Dumnezeul mântuirii,
Şi nădejdea tuturora peste marginile firii!

9. De minunile-Ţi preasfinte ce-ai zidit în jurul humii,
Se va teme omenirea pân-la marginile lumii
În a zorilor mijire, când din gene fuge somnul,
Şi când seara vine iarăşi, toţi vor lăuda pe Domnul!

10. Ochii Tăi, privind pământul, îi stingi setea, din tărie
Şi, din mila Ta adâncă, îl încarci de bogăţie!

11. Râurile Tale, Doamne, pline sunt mereu de apă
Şi-ntru hrana tuturora, tot pământul îl adapă!

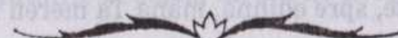
12. Pregăteşti a lui ogoare cu-a Ta vrere, cu-a Ta mână:
Bulgării Tu-i faci ţărână;
Miruieşti apoi ţărâna cu-a Ta ploaie, să dea pâine,
Binecuvântând sămânţa care-o să rodească mâine!

13. Aşa-ncununezi Tu anul, peste-a omenirii vale,
Cu de viaţă dătătoare toate bunurile Tale;
Largile câmpii, prin care Mila Ta-şi înfige plugul,
Sunt izvor de bogăţie, izvorând în veci belşugul.

14. Dealurile-ncing veşmântul bucuriilor, apoi
În păşuni coboară, blânde, toate turmele de oi,

Văile se-mbracă-n grâne pline-n spic de pâine sfântă, –
Şi-n adâncă bucurie, toată firea, Doamne, cântă!

Psalm cântat de David? Ieremia? Ezechil? la întoarcerea din captivitatea Babilonului? sau proorocind libertatea lui Israil? Oricum ar fi, este o sublimă rugăciune potrivită Bisericii şi tuturor credincioşilor. *Timuş* 1. 740.



PSALMUL 65

Un psalm al lui David

1. Strigaţi Domnului din ceruri, toţi cei vii de pe pământ!
Daţi-I laudă şi slavă! Numele-I slăviţi în cânt!

2. Ziceţi Lui: „Ce minunate-s, Doamne, lucrurile Tale!
Cu puterea Ta cea mare, îţi supui vrăjmaşii-n cale!

3. Tot pământul Ţi-se-nchină! Tot pământul să tresalte
Şi să cânte al Tău nume, Dumnezeule Preaînalte!

4. Veniţi şi vedeţi cu toţii: toţi cei vii să ia aminte,
La măreţele Lui fapte, la minunile Lui sfinte,
La-nfricoşătoarea lege a lui Dumnezeu Cel Sfânt,
Întru toată mântuirea oamenilor pe pământ!

5. Marea, El a prefăcut-o în uscat, lui Israel,
Râul ne-a secat în cale şi ne-am veselit de El!

6. Cu puterea Lui, în veacuri El aprinde stele, soare;
Ochii Lui privesc de-a pururi peste multele popoare,
Ca, trufaşii să nu-nalţe fruntea lor biruitoare!

7. Binecuvântaţi, popoare, pe slăvitul Dumnezeu,
Şi răsune tot văzduhul de-a Lui laude, mereu!

8. Că El, viu al vostru suflet l-a păstrat, frângând vrăjmaşii
Şi pe calea şovăirii, Domnul nu ne-a lăsat paşii!

3. Ne doboară, Doamne Sfinte, ale noastre vechi păcate,
Dar prin mila Ta cea mare, toate ne vor fi iertate!

4. Fericit e-n veci acela căruia Tu i-ai dat cale
Şi primitu-i-ai sălaşul, în lăuntrul curţii Tale!

5. Dă dulceaţa casei Tale, inimilor noastre frânte,
Ca-n biserica Ta sfântă, slava Ta pe veci s-o cânte!

6. Tu, Judecătorul lumii în a vecilor vecie,
Cu putere-ncins şi care ai dat munţilor tărie;
7. Cel ce mugetele mării potoleşti cu-al Tău cuvânt,
Şi-ale valurilor furii le sugrumi în pumnu-Ţi sfânt,
Cum sugrumi şi răzvrătirea neamurilor pe pământ, –
8. Tu auzi-ne, din slava-Ţi, Dumnezeul mântuirii,
Şi nădejdea tuturora peste marginile firii!

9. De minunile-Ţi preasfinte ce-ai zidit în jurul lumii,
Se va teme omenirea pân-la marginile lumii
În a zorilor mijire, când din gene fuge somnul,
Şi când seara vine iarăşi, toţi vor lăuda pe Domnul!

10. Ochii Tăi, privind pământul, îi stingi setea, din tărie
Şi, din mila Ta adâncă, îl încarci de bogăţie!

11. Râurile Tale, Doamne, pline sunt mereu de apă
Şi-ntru hrana tuturora, tot pământul îl adapă!

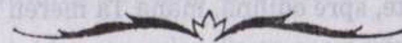
12. Pregăteşti a lui ogoare cu-a Ta vrere, cu-a Ta mână:
Bulgării Tu-i faci ţărână;
Miruieşti apoi ţărâna cu-a Ta ploaie, să dea pâine,
Binecuvântând sămânţa care-o să rodească mâine!

13. Aşa-ncununezi Tu anul, peste-a omenirii vale,
Cu de viaţă dătătoare toate bunurile Tale;
Largile câmpii, prin care Mila Ta-şi înfige plugul,
Sunt izvor de bogăţie, izvorând în veci belşugul.

14. Dealurile-ncing veşmântul bucuriilor, apoi
În păşuni coboară, blânde, toate turmele de oi,

Văile se-mbracă-n grâne pline-n spic de pâine sfântă, –
Şi-n adâncă bucurie, toată firea, Doamne, cântă!

Psalm cântat de David? Ieremia? Ezechil? la întoarcerea din captivitatea Babilonului? sau proorocind libertatea lui Israil? Oricum ar fi, este o sublimă rugăciune potrivită Bisericii şi tuturor credincioşilor. *Timuş* 1. 740.



PSALMUL 65

Un psalm al lui David

1. Strigaţi Domnului din ceruri, toţi cei vii de pe pământ!
Daţi-I laudă şi slavă! Numele-I slăviţi în cânt!

2. Ziceţi Lui: „Ce minunate-s, Doamne, lucrurile Tale!
Cu puterea Ta cea mare, îţi supui vrăjmaşii-n cale!

3. Tot pământul Ţi-se-nchină! Tot pământul să tresalte
Şi să cânte al Tău nume, Dumnezeule Preaînalte!

4. Veniţi şi vedeţi cu toţii: toţi cei vii să ia aminte,
La măreţele Lui fapte, la minunile Lui sfinte,
La-nfricoşătoarea lege a lui Dumnezeu Cel Sfânt,
Întru toată mântuirea oamenilor pe pământ!

5. Marea, El a prefăcut-o în uscat, lui Israel,
Râul ne-a secat în cale şi ne-am veselit de El!

6. Cu puterea Lui, în veacuri El aprinde stele, soare;
Ochii Lui privesc de-a pururi peste multele popoare,
Ca, trufaşii să nu-nalţe fruntea lor biruitoare!

7. Binecuvântaţi, popoare, pe slăvitul Dumnezeu,
Şi răsune tot văzduhul de-a Lui laude, mereu!

8. Că El, viu al vostru suflet l-a păstrat, frângând vrăjmaşii
Şi pe calea şovăirii, Domnul nu ne-a lăsat paşii!

9. Ne-ai cercat pe noi, Stăpâne, şi ne-ai lămurit prea bine,
Cum se lămureşte-argintul în a focului rubine!

10. Ne-ai prins bietele picioare în capcane fără număr
Şi-ai pus, Doamne, sarcini grele pe slăbitul nostru umăr...

11. Oameni răi ne-ai dat asupra şi-am trecut prin foc, prin apă,
Dar din toate, spre odihnă, mâna Ta mereu ne scapă!

12. Deci în casa Ta intra-voi pururea cu jertfe grele,
Să-mplinesc acolo, Doamne, juruinţa gurii mele!

13. Juruinţa ce-au rostit-o buzele-mi, când pe obraz
Curs-a lacrima restriştei şi m-a frânt al meu necaz!

14. Jertfe grase, voi aduce pe jertfelnic Ţie-n veci:
Boi şi ţapi voi arde Ţie, şi grăsime de berbeci!

15. Veniţi şi-ascultaţi cu toţii cei cu frică-n Dumnezeu,
Să vă spun că El făcut-a pururi viu sufletul meu!

16. Eu cu gura mea strigat-am, către Dumnezeu, sub stele,
Şi L-am înălţat pe Dânsul cu grăirea gurii mele!

17. Dacă-n inima mea însăşi, gândul rău şi-ar fi pus somnul,
N-ar fi stat să mă asculte nici o clipă-n ceruri, Domnul!

18. Însă Milostivul Tată a luat mereu aminte
Şi mi-a ascultat, din slava-I, rugăciunea mea fierbinte!

19. Binecuvântat să fie Milostivul lumii Tată,
Cel ce ruga mea fierbinte n-a respins-o niciodată,
Nici n-a depărtat de mine mila Lui nemăsurată!

Sunt intrepreţi care susţin că acest psalm cuprinde mulţumirile pentru scăparea din robie. Sfinţii Părinţi văd în el Învierea lui Iisus Hristos şi a tuturor oamenilor. *Timuş* 1. 752.



PSALMUL 66

Un psalm al lui David

1. Dumnezeule Preasfinte, ia-ne iar sub a Ta pază,
Miluieşte-ne, din slava-Ţi şi ne binecuvântează!
Fă să strălucească, Doamne, peste noi, Preasfânta-Ţi faţă
Şi pe calea mântuirii să păşim mereu ne-nvaţă!

2. Să cunoaştem totdeauna calea Ta pe-acest pământ
Şi-ntre neamurile toate, ajutorul Tău Preasfânt!

3. Preamărească-Te, o, Doamne, toate neamurile lumii,
Veselească-se, prin Tine, toţi câţi sunt pe faţa humii,
4. Că Tu judeci cu dreptate, neamurile de sub stele
Şi spre bine totdeauna le povăţuieşti pe ele!

5. Preamărească-Te, o Doamne, toate viile popoare,
Toate neamurile lumii câte vieţuiesc sub soare,
Câte cugetă la Tine, câte pot grăi cuvântul,
Că, prin vrerea Ta, Stăpâne, şi-a dat roada lui pământul!

6. Să ne binecuvânteze Dumnezeu pe noi mereu,
A Lui binecuvântare să ne-o dea-n veci Dumnezeu!
Să se teamă de-a Lui dreaptă şi de numele Lui sfânt
Toate marginile lumii şi-ale-ntregului pământ!

Cuprinde mulţumiri şi rugăciuni pentru a obţine binefaceri de la Dumnzeu. Nu se poate şti împrejurarea pentru care a fost compus acest psalm. Sfinţii Părinţi au văzut în el pe Mesia viitor, Răscumpărătorul oamenilor. *Timuş* 1. 766.



PSALMUL 67

Un psalm al lui David

1. Scoală, Doamne, Preaputernic, spre toţi răii şi toţi graşii;
Risipeşte-Ţi toţi duşmanii, risipeşte-Ţi toţi vrăjmaşii!

2. Stinge-i cum se stinge fumul, cum topeşte ceara focul,
Astfel piară păcătoşii de la faţa Ta-n tot locul!

3. Iar cei drepţi şi cei cucernici, să se bucure mereu
Şi-naintea Ta să cânte, preamărind pe Dumnezeu!

4. Cântaţi Domnului din ceruri! Cântaţi numele Lui sfânt!
Preamăriţi-L, că El mare e şi în cer, şi pe pământ!

5. Toate neamurile lumii, alungaţi din gene somnul,
Lăudaţi pe Cel ce vine! Numele Lui este „Domnul"!

6. Că orfanilor părinte şi la văduve părtaş,
Este Dumnezeu de-a pururi, în preasfântul Său lăcaş!

7. El dă casă totdeauna celor părăsiţi, sub fire,
Pe toţi robii, El îi scoate la liman de fericire,
Iar pe cei care-mpotrivă-I sunt pe căi răzvrătitoare,
El îi lasă ca să piară în pustiul ars de soare!

8. Doamne, când ieşit-ai însuţi Tu poporului în frunte,
Când trecut-ai în pustie, pe-al minunii Tale munte,
9. S-a cutremurat pământul ars de soare, fără viaţă,
Cerurile din adâncuri s-au topit în a Ta faţă;
Şi Sinaiul, la vederea-Ţi, s-a cutremurat şi el,
Dumnezeule Preasfinte, ce iubeşti pe Israel!

10. Ploaie din belşug vărsat-ai peste-ntreaga-Ţi moştenire
Şi pe ea ai întărit-o, din adâncă istovire!

11. Turma Ta sălăşluit-ai în pământul veşnic sfânt,
Pregătit de Tine, Doamne, pentru cel fără veştmânt!

12. Un cuvânt când spune Domnul peste-al oamenilor umăr,
Vestitorii biruinţii sunt acolo, fără număr!

13. Regii şi-Împăraţii lumii, fug cu oastea lor departe,
Iar Stăpâna, fericită, stând acasă, prăzi împarte...

13) Stăpâna = Biserica.

14. Când rămas-aţi în hotare şi-n al tihnei scump alint,
Aţi ajuns ca porumbiţa cu aripe de argint!

15. Când împrăştiat-a Domnul regii ce scrâşneau grămadă,
Semăna această ţară, cu-a Selmonului zăpadă!

16. Al Vasanului gras munte-i muntele lui Dumnezeu;
Muntele cu piscuri multe, nalt va rămânea mereu!

17. Pentru ce priviţi cu pizmă, munţi înalţi cu chip trufaş,
Către muntele în care Dumnezeu şi-a pus sălaş?
Cu adevărat că Domnul, pe-acel munte cu poteci
Vrea în veci să locuiască şi va locui în veci!

18. Care de război, El are mii şi mii! Şi pe pământ,
În mijlocul lor stă Domnul pe Sinai, în templu-I sfânt!

19. Te-ai suit la înălţime, ai făcut robi fără număr,
Daruri multe pentru oameni încărcat-ai pe-al Tău umăr,
Astfel ca, şi cei potrivnici ce Te-au urgisit mereu,
Întru veci să locuiască lângă Domnul Dumnezeu!

20. Binecuvântat să fie Dumnezeu în orice clipă:
El, când omul ne apasă, – ne întinde-a Lui aripă!

21. Dumnezeul mântuirii este Dumnezeu Cel Sfânt,
Şi-ale morţii porţi, de veacuri, întru stăpânirea-I sunt!

22. Dumnezeu zdrobeşte pururi pe vrăşmaşii Lui sub stele,
Cum şi creştetele celor ce se tăvălesc în rele!

23. Zis-a Domnul întru Sine: „Din Vasan pe ei voi scoate
Şi în mare prăbuşi-voi a vrăjmaşilor tăi gloate;

24. Ca, în sângele lor negru să se scalde-al tău picior,
Şi la câinii tăi pe limbă, fie tot sângele lor!

25. Dumnezeule, văzut-am mergerea Ta pe pământ;
Pe-Împăratul meu văzut-am în lăcaşul Său cel sfânt!

26. Înainte mergea corul, înapoi veneau chitare,
Iar fecioarele, în mijloc, cu timpane, ziceau tare:

27. „Întru adunări, pe Domnul binecuvântaţi la fel;
Binecuvântaţi pe Domnul, toţi din neamul Israel!"

28. Cel mai tânăr între dânşii, Veniamin sta în sobor;
Căpeteniile Iudei înaintea cetei lor
Şi-n de purpură veşminte, – falnici în Ierusalim,
Capii triburilor nalte: Zavulon şi Neftalim!

29. Dumnezeule, arată-Ţi întru veci a Ta putere:
Lucrul Tău desăvârşeşte, că poporul Tău o cere!

30. În biserica Ta, Doamne, din Ierusalimul sfânt,
Împăraţii vor aduce Ţie daruri pe pământ!

31. Ceartă fiara cea din trestii, taurii şi-ai săi viţei,
Cu mulţimea de popoare ce-n argint îşi au temei!
Risipeşte, Doamne Sfinte, ca pe norii după ploaie,
Toate neamurile rele ce mereu voiesc războaie!

32. Soli de la Egipt veni-vor între robii Tăi mereu;
Etiopia-şi va-ntinde mâinile spre Dumnezeu!

33. Voi, împărăţii vestite, ale-ntregului pământ,
Lăudaţi pe Dumnezeul Dumnezeilor, Cel Sfânt!

34. Cel ce-şi poartă peste cerul cerurilor sale pasul,
Că El, iată, cu-al Său tunet, către noi coboară glasul!

35. Slavă Domnului daţi pururi, cu de frica Lui fiori,
Că-ntru Israil e-n slavă şi puternic peste nori!

36. Mult înfricoşat e Domnul, în lăcaşul Său cel sfânt!
Prin tăria dreptei Sale, Israilul nu s-a frânt,
Ci-n biserica Lui sfântă, laude I-a dat mereu,
Binecuvântat să fie în toţi vecii Dumnzeu!

Se zice că acest psalm este cel mai greu de explicat din toată Psaltirea. Nenumărate sunt părerile: două însă, prin simplitatea lor, se impun: 1) Psalmul ar vorbi de sărbătorirea strămutării chivotului din casa lui Obededon în cetatea Ierusalimului şi 2) că înalţă biruinţa lui Mesia asupra păcatului şi asupra infernului, Învierea Sa, Înălţarea Sa, temeinicia Evangheliei. *Timuş* 1. 769.



PALMUL 68

Un psalm al lui David

1. Dumnezeul milei mele, a Ta dreaptă să mă scape,
Căci stingher, până la gură sunt acoperit de ape!

2. Mă cufund pe toată clipa în adâncul de nămol
Şi sub tălpi n-am nici un sprijin: dedesubtul meu e gol!

3. În adâncurile mării fără fund şi fără maluri,
Eu ajuns-am şi mă-ngroapă valurile peste valuri!

4. Istovit mă simt, de strigăt şi e jar gâtlejul meu;
Ceaţă mi s-au făcut ochii, căutând spre Dumnezeu!

5. Cei ce mă urăsc de moarte şi de cari nu pot să scap,
Sunt mai mulţi de cât sunt perii urgisitului meu cap!

6. Cei ce pe nedrept m-apasă, sunt cu mult mai tari ca mine;
Ceea-ce eu nu răpit-am, da-voi gloatelor haine!

7. Doamne, Tu cunoşti în totul rătăcirea mea sub stele,
Că eu n-am ascuns de Tine nici un greş din ale mele!

8. Nu se ruşineze-aceea, căror Tu nădejde eşti,
Doamne Dumnezeul milei şi-al puterilor cereşti!

9. Nici ocara să n-o poarte, din pricina mea pe lume,
Cei ce caută spre Tine şi slăvesc măritu-Ţi nume!

10. Fiindcă pentru Tine, Doamne, grea ocară sufăr eu
Şi ruşinea, pentru Tine, coperă obrazul meu!

11. Un străin sunt astăzi, Doamne, pentru fraţii mei, sub stele,
Şi necunoscut ajuns-am, pentru fii maicii mele!

12. Fiindcă râvna casei Tale mă topeşte ca o pară,
Şi căzut-a peste mine a vrăjmaşilor ocară!

13. Plâng şi-mi umilesc genunchii; sufletul mi-am frânt cu post,
Însă şi pentru aceasta, de vrăjmaşi bârfit am fost!

14. Când am pus pe mine sacul, deşi n-aveam nici o vină,
Au purces a face glume şi le-am fost de râs pricină!

15. Toţi beţivii din cetate, toată pleava de prin ţară,
Cei ce pe la porţi s-adună, îmi spun vorbe de ocară!

16. Iar eu, Doamne-alerg la Tine, întru ruga mea fierbinte
Şi-a Ta milă cer, în ceasul îndurării Tale sfinte...

17. Doamne-auzi-mă din ceruri, după nesecata-Ţi milă,
Şi revarsă mântuire pe ţărâna mea umilă!

18. Din noroi mă scoate, Doamne, ca să nu mă mai afund;
De vrăjmaşii mei mă scapă şi de ape fără fund!

19. Ca să nu fiu dus de valuri şi să nu mă-nghită ura,
Nici adâncul peste mine să nu-şi poată-nchide gura!

20. Doamne-auzi-mă, că bună este mila Ta fierbinte;
Vezi-mă, după mulţimea îndurării Tale sfinte!

21. De la sluga Ta umilă, nu-Ţi întoarce, Doamne, faţa,
Ci auzi-mă degrabă, ca să nu-mi răpună viaţa!

22. De-al meu suflet fii aproape: pune-i Duhul Tău temei;
Izbăveşte-mă de turma neprietenilor mei!

23. Că Tu ştii a mea ocară, ştii ruşinea ce m-a frânt
Şi-naintea feţii Tale, toţi vrăjmaşii-mi, Doamne, sunt!

24. Istovit sunt de ocară; milă vrut-am în zadar
Şi mângâietori dorit-am, însă nu i-am avut dar!

25. Mi-au dat fiere, să mă satur, şi-ntru setea mea de apă,
Cu oţet, prigonitorii fără suflet, mă adapă!

26. Masa lor, capcană fie, înaintea lor şi fie
Toată jertfa lor de pace, spre cădere pe vecie!

27. Ochii să le-ntuneci, Doamne, ca să nu mai vadă-n faţă
Şi spinarea să le fie gârbovită-ntreaga viaţă!

28. Varsă peste ei mânia-Ţi, cât vor sta pe-a lumii vale,
Şi-a urgiei Tale pară să-i acopere pe cale!

29. Casa lor, pustie fie şi-n sălaşurile lor,
Bufniţele-n veci să ţipe, să nu stea locuitor!

30. Că pe cel bătut de Tine, pururea fără repaos,
Ei l-au prigonit cu ură şi dureri i-au mai adaos!

31. Fă-le, Doamne lor adaos la păcate, noi păcate
Şi să nu mai aibă-n veacuri din dreptatea Ta dreptate!

32. Şterşi de tot din Cartea Vieţii să rămână pe vecie,
Şi-ntre drepţii Tăi, nici unul dintre dânşii să nu fie!

33. Iară mie, obiditul şi săracul plâns mereu,
Să-mi dea sprijin cu-a Lui dreaptă Milostivul Dumnezeu!

34. Şi-al Său nume preamări-voi în cântări mereu altfel
Şi cu-a mea slavoslovie îl voi lăuda pe El!

35. Mai plăcute-acestea fi-vor Dumnezeului meu dar,
Decât taurul cel tânăr, cărui coarne-abia-i răsar!

36. Vor vedea săracii-aceasta şi s-or bucura mereu:
Inimile vii avea-vor cei ce-L vor pe Dumnezeu!

37. Fiindcă Dumnezeu aude pe cei ce de El au teamă
Şi nu trece cu vederea peste robii care-L cheamă!

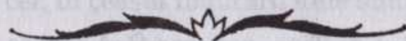
38. Laude-L dar pe vecie cerurile şi pământul,
Marea şi cu toate cele care-n ape-şi au frământul!

39. Că va mântui Sionul, Sfântul din toţi dumnezeii
Şi spre lauda-I, zidi-va, iar cetăţile Iudeii

Și s-or așeza acolo drepții Lui din Israel,
Îl vor preamări de-a pururi și-L vor moșteni pe El!

40. Robii Domnului, pe Domnul moștenind, vor sta-ntru Dânsul
Și cei ce iubesc pe Domnul, nu vor mai cunoaște plânsul!

Psalmul acesta privește pe Iisus Hristos, încercând durerile lungii și crudei Sale patimi. „Trebuie să privim acest psalm, ca o bucată din Testamentul lui Iisus Hristos, spânzurat între cer și pământ și terminând sacrificiul Său pentru împăcarea oamenilor". *Timuș* 1. 807. Vezi psalmul 21 și 87.



PSALMUL 69
Un psalm al lui David

1. Dumnezeule, grăbește și mă scapă de la greu;
Cât mai grabnic, Doamne Sfinte, vino-ntr-ajutorul meu!

2. Rușinați în veci să fie cei ce cată să-mi ia viața;
3. Cei ce vor a mea pierzare, rușinați, întoarcă-și fața!

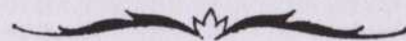
4. Cei ce vor a mea cădere și îmi strigă: „lasă, lasă",
Cu rușine puși pe fugă fie toți, cu a lor casă!

5. Iar acei ce cu-nsetare, Doamne, caută spre Tine,
Să se bucure de-a pururi de-al Tău har și de-al Tău bine!

6. Toți cei ce iubesc cu sete mântuirea Ta mereu,
Bucură-se și grăiască: „Minunat e Dumnezeu"!

7. Eu, sărac sunt, Doamne Sfinte și-n restriști mă ia zăporul:
Tu nu-ntârzia, Părinte, dă-mi de grabă ajutorul,
Fiindcă numai Tu-mi ești scutul și mereu Izbăvitorul!

Rugăciune potrivită la toate împrejurările periculoase în care se pot găsi drepții. *Timuș* 1. 836. Vezi psalmul 39.



PSALMUL 70
Un psalm al lui David

1. Tu, nădejdea mea ești Doamne, Tu durerilor mi-ești leac;
Rușinat să nu fiu, Doamne, nu mă rușina în veac!

2. Întru sfânta Ta dreptate, scapă-mă de-a urii sapă;
Pleacă-auzul Tău spre mine, Milostive, și mă scapă!

3. Fii cetatea mea cea tare, pururi să m-adăpostești,
Că-ntărirea mea de veacuri și scăparea mea, Tu ești!

4. Doamne, să mă scapi din mâna păcătosului, aștept,
Și din ghiara făr-delegii celui silnic și nedrept!

5. Că nădejdea mea, doar Tu ești, Dumnezeul meu din stele,
Și-am nădăjduit în Tine, din verdeața vieții mele!

6. Că din pântecele mamei, bizuitu-m-am în Tine,
De la sânul ei, Tu Doamne, mi-ai fost făcător de bine
Și de-a pururea mă laud că puterea Ta mă ține!

7. Sunt ca o sperietoare pentru mulți, o, Preaîndurate,
Dar Tu pururi ai fost, Doamne, întărita mea cetate!

8. De-a Ta laudă, să-mi fie totdeauna gura plină,
Ca să laud toată ziua slava Ta și-a Ta lumină.

9. În a mele bătrânețe, Doamne, Tu să nu mă lepezi;
Nu mă părăsi când fi-voi slab și-n povârnișuri repezi!

10. Că-mpotriva mea, vrăjmașii își fac planuri zi și noapte,
Și cei ce vor să-mi ia viața, țin sobor și zic în șoapte:

11. „Nu e Dumnezeu cu dânsul: prindeți-l; fiindcă străin e
Și, ca să-l mai izbăvească pe acesta, n-are cine!"

12. Nu Te depărta de mine, Preamărite Dumnezeu;
Dumnezeule-ndurate, vino-ntr-ajutorul meu!

13. Toţi vrăjmaşii ce-mi vor moartea, ruşinaţi în veci să piară,
Să se-mbrace toţi duşmanii cu ruşine şi ocară!

14. Eu mă voi încrede-n Tine, Doamne Sfinte, pe vecie
Şi de-a pururi voi aduce toate laudele, Ţie!

15. Voi vesti dreptatea-Ţi sfântă, binefacerile-Ţi toate,
Că mulţimea lor, cu mintea-mi eu n-o pot în veci socoate!

16. Voi pătrunde-a Ta putere, fără margini, Doamne Sfinte,
Şi mereu, de-a Ta dreptate eu îmi voi aduce-aminte!

17. Doamne, Tu din tinereţe m-ai povăţuit pe cale,
Şi eu astăzi vestesc lumii toate lucrurile Tale!

18. Şi-n adânca-mi bătrâneţe, mâna Ta să mă susţină,
19. Să vestesc a Ta putere tuturor care-au să vină!

20. Pân-la ceruri e de naltă, Doamne-a Ta dreptate vie!
Tu minuni făcut-ai, Doamne! Cine este-asemeni Ţie?

21. Mult amar mi-ai pus în suflet şi dureri în al meu os,
Dar din fundurile humii, tot însufleţit m-ai scos!

22. Nalţă-mă şi mă mângâie, Dumnezeule-al luminii
Şi mă scoate iarăşi teafăr din adâncurile tinii!

23. Te voi lăuda-n psaltire, pentru-a Ta dreptate sfântă,
A lui Israel cetate! Veşnic sufletu-mi Te cântă!

24. Buzele-mi cânta-vor Ţie şi-ntru bucurii depline,
Ca şi sufletul meu, Doamne, mântuit în veci de Tine!

25. Ba şi limba-mi, toată ziua, Dumnezeule-ndurate,
Pretutindeni cu slăvire va vesti a Ta dreptate,
Că umplut-ai de ruşine – întru vecii toţi să tacă, –
Toţi vrăjmaşii care-n lume, numai rău voiesc să-mi facă.

Tot credinciosul ispitit, batjocorit, urgisit, poate să întrebuinţeze acest psalm, ca o rugăciune minunată şi să-i fie izvor de nădejde. Unii tălmăcitori cred că e vorba de prigonirile lui Saul şi Avesalom împotriva lui David. *Timuş* 1. 840.

PSALMUL 71

Un psalm al lui David despre Solomon

1. Dumnezeule-ndurate, Milostivul lumii Tată,
Dă-împăratului de-a pururi a Ta sfântă judecată,
Şi-n veci dăruie pe fiul împăratului, în cale:
Să-nveşmânte strălucirea duhului dreptăţii Tale!

2. Ca să judece-n dreptate pe alesul Tău popor
Şi pe-ai Tăi săraci, asemeni, când va fi judecător:

3. Atunci munţii vor aduce oamenilor numai pace
Şi colinele, dreptate pretutindenea vor face!

4. Ca să judece-n dreptate pe săracii din popor,
Pe cei obidiţi să-i scape şi, cu ei, pe fiii lor, –
Umilind întotdeauna pe tot cel apăsător!

5. Se vor teme-atunci de Tine omenirea-ntotdeauna,
Neam de neam, cât fi-va soare şi-n adâncuri va fi luna!

6. Pogorî-se-va dreptatea ce ne va trimite Sfântul,
Ca o ploaie-n cositură, ca să-i dea din nou veşmântul,
Şi ca bura care face să rodească-n veci pământul...

7. Să-nflorească-n a lui vreme, al Tău drept, Stăpâne-Ţi cer,
Şi belşug de pace fie, cât va fi luna pe cer!

8. De la mare pân-la mare, fă-l stăpân pe-ntinsul humii,
Să domnească de la râuri pân-la marginile lumii!

9. Înainte-i să-ngenunche toată gloata cea păgână,
Iar vrăjmaşii lui să lingă a pământului ţărână!

10. Birnici fie lui toţi regii, cunoscându-i toată slava:
Cei din Tarsis, din ostroave, din Arabia şi Sava!

11. Înaintea-i să se-nchine regii toţi câţi sunt sub soare
Şi slujească lui în veacuri a pământului popoare!

12. Pentru că el mântui-va pe săraci de asuprire,
Încălzind pe obidiţii fără nici o licărire!

13. Milă va avea de-a pururi pentru cel sărac, flămând,
Celor amărâţi de soartă, mântuire aducând!

14. Sufletele lor scăpa-va de-mpilare, de robie
Şi-al lor sânge înainte-i, scump va fi întru vecie!

15. Viu va fi şi-i vor da aur de-al Arabiei ca dar,
Rugi fără sfârşit s-or face împrejuru-i la Altar,
Binecuvântat fiindu-i totdeauna al său har!

16. Grâu belşug va fi în ţară, să sporească pâinea-n vatră,
Până-n vârfurile-nalte ale munţilor de piatră;
Holdele de grâu răscoapte, legăna-s-or pe pământ
Ca pădurile Libane ce se leagănă la vânt!

17. Şi-n cetate înflori-vor oamenii, de bucurie,
Precum iarba primăverii înfloreşte pe câmpie;

18. Binecuvântat în veacuri va fi numele lui sfânt
Cât va fi să ardă-n ceruri soarele pentru pământ!

19. Prin El, binecuvântate fi-vor neamurile toate,
Şi popoarele din lume, fericit îl vor socoate!

20. Binecuvântat să fie Dumnzezeul nostru, – El,
Singurul care făcut-a mari minuni lui Israel!

21. Binecuvântată fie pretutindenea în lume
Şi-n a vecilor vecie slava Sfântului Său nume!

22. Să se-nchine Lui pământul, precum eu în veci mă-nchin,
Şi pământul tot să-l umple slava Lui! Amin! Amin!

Oricare ar fi titlul acestui psalm (al lui Solomon?) sau sfârşitul lui, (care pare că încheie o primă compunere de psalmi ai lui David, vers. 22), „El cuprinde afară de descrierea Împărăţiei lui Iisus Hristos, adevăratul Mesia şi adevăratul fiu al lui Dumnezeu, cele mai frumoase învăţături pentru a lega de veci inima credincioşilor cu Trimisul Celui Preaînalt". *Tімuş* 1. 858.

PSALMUL 72

Un psalm al lui Asaf

1. Cât de bun e-n ceruri Domnul, Milostivul lumii Tată,
Pentru cei cu frica-n Dânsul şi cu inima curată!

2. Dar eu, cât p-aci în cale-mi să mă-mpiedic şi să cad,
Cât p-aci eram s-alunec spre cărări ce duc la iad!

3. Căci văzut-am fericirea celor făr-delegi din fire,
Şi râvneam şi eu, săracul, la asemeni fericire!

4. Că ei n-au nici o durere, nici o sarcină să poarte
Şi sunt plini de sănătate şi de bunuri, pân-la moarte!

5. Celor frânţi de suferinţe, ei în veci părtaşi nu sunt,
Nici loviţi în toată clipa, ca alţi oameni pe pământ!

6. Drept aceea, semeţia ei o poartă ca pe-o salbă,
Şi-a lor neagră răutate, le e veşnic haină albă!

7. Pururea li-s graşi obrajii, bunuri veşnic au în gură,
Şi-ale inimii lor pofte nu au număr, nici măsură!

8. Ei îşi râd de toată lumea, pentru toţi ei au de spus;
Clevetesc cu răutate şi grăiesc mereu de sus!

9. Pân-la ceruri îşi ridică fălcile, grăind cuvântul,
Iar cu limba lor flecară mătură mereu pământul!

10. Şi de-aceia, tot poporul după ei se ia mereu,
Îmbătându-se de apă, fără frică-n Dumnezeu;

11. Căci el zice: „Cum să ştie Dumnezeu acestea toate?
Poate Cel Preaînalt cunoaşte? Să le vadă toate, poate"?...

12. Astfel, cei fărădelege, huzuresc întru minciună
Şi pe lume cât au viaţă, bogăţii mereu adună...

13. Zis-am: „Oare, nu zadarnic fără greş, inima-mi bate
Şi-n de-a pururi neprihană îmi spăl mâinile curate?

14. Oare, nu-n zadar răbdat-am ca să fiu bătut în viaţă
Şi supus la umilinţe în oricare dimineaţă?

15. De-aş fi zis: „De azi încolo voi fi şi eu ca cei răi",
Vinovat aş fi-naintea neamului fiilor Tăi...

16. Şi gândeam eu: „Cum putea-voi să pricep aceasta bine"?
Dar mi s-a părut aceasta, grea-ntrebare pentru mine,
17. Pân-am cunoscut altarul Dumnezeului Cel Sfânt
Şi-nţeles-am tot sfârşitul celor răi de pe pământ!

18. Pentru-a lor nelegiuire, le dai căi alunecoase
Şi-n prăpăstii fără funduri prăbuşeşti ale lor oase!

19. Cât de repede ajuns-au pustiiţi de pe pământ:
Au pierit, s-au stins deodată cum se stinge fumu-n vânt!

20. Ca un vis, la deşteptare, astfel, Dumnezeul meu,
Deşteptându-Te, vei pierde planurile lor mereu!

21. Când gemea inima-n mine de durere, eram prost;
22. Ca un dobitoc eu, Doamne, înaintea Ta am fost!

23. Azi sunt pururea cu Tine, Dumnezeul celor vii,
Şi de mâna mea cea dreaptă, Tu cu mâna Ta mă ţii!

24. Cu-al Tău sfat îmi dai povaţă, Milostivul lumii Tată,
Şi mă vei primi în slava-Ţi pururea străluminată!

25. Căci pe cine am în ceruri, decât Dumnezeu-mi Sfânt?
Şi fiind mereu cu Tine, ce-mi lipseşte pe pământ?

26. Dacă inima şi trupu-mi istovesc pe mii poteci,
Dumnezeu rămâne stânca-mi; El e partea mea de veci!

27. Iată, pier cei ce de Tine depărtatu-s-au în viaţă;
Tu pierzi, Doamne, pe toţi răii care fug din a Ta faţă!

28. Dar e bine pentru mine să-Ţi fiu pururea aproape;
Să nădăjduiesc în Domnul, ca, de rele să mă scape,
Să vestesc în toată clipa, cât voi fi pe-a vieţii cale,
Toată slava Lui cea sfântă, toate laudele Sale!

Se aseamănă cu psalmul 49. Profetul (fie Asaf, fie David, căci este neînţelegere asupra autorului), ne învaţă să nu râvnim la bogăţiile celor răi şi nici să ne doboare necazurile pe care cei drepţi le încearcă în viaţă. Credinţa puternică în Dumnezeu (25) şi aşteptarea judecăţii Lui, sunt căile ce duc la fericire.



PSALMUL 73
Un psalm al lui Asaf

1. Pentru ce ne lepezi, Doamne, de istov, fără de urmă,
Fumegând a Ta mânie peste oile-Ţi din turmă?

2. Aminteşte-Ţi de poporul dobândit în vremea veche
Şi răscumpărat de Tine, ca fiind fără pereche:
Aminteşte-Ţi, Preamărite, de Sionul Tău cel sfânt,
Unde Ţi-ai ales lăcaşul întru veacuri pe pământ!

3. Paşii Tăi îndreaptă-I, Doamne, spre lăcaşul Tău-ruină,
Dărâmat de-atâtea veacuri de vrăjmaşii plini de vină!

4. Răcnete ei scot ca leii, în lăcaşul Tău, şiraguri;
Smuls-au steagurile noastre şi-au înfipt ale lor steaguri!

5. În lăcaşul Tău intrat-au, ca să-l năruie, să-l fure,
Ca aceia care intră cu topoarele-n pădure!

6. Şi lovind cu-a lor secure, cu ciocane şi cu scoabe,
Sfărâmat-au fără milă, toate sfintele-i podoabe!

7. Ars-a focul a Ta casă, foc aprins de-al urii vânt,
Şi e una cu pământul, casa numelui Tău sfânt!

8. Şi ziceau în a lor inimi: „Să se năruie sub pară!"
Şi lăcaşurile-Ţi, Doamne, ars-au câte-au fost în ţară!

9. Semne noi nu mai s-arată: nu se mai fac minuni noi,
Nici vreun prooroc în viaţă nu se află printre noi;
Nu e nimeni ca să ştie, nici ca să ghicească poate:
Până când, întru prigoană, vor mai fi aceste toate?

10. Până când, Mărite Doamne, ocărî-va cel vrăjmaş
Şi potrivnicul huli-va numele-Ţi şi-al Tău lăcaş?

11. Pentru ce-Ţi tragi mâna, Doamne, şi-a Ta dreaptă ţii în sân?
Scoate mâna Ta din sânu-Ţi şi loveşte-n cel păgân!

12. Dumnezeul omenirii, Împăratul nostru sfânt,
Fapte mari, spre mântuire, Tu, de veci faci pe pământ:

13. Despărţit-ai marea-n două, ca poporul Tău să scape,
Şi cu dreapta-Ţi, sfărâmat-ai capul şerpilor pe ape!

14. Ai zdrobit leviatanul, ca să nu mai fie viu,
Şi l-ai dat să fie hrană fiarelor de prin pustiu!

15. Tu ai scos izvoare repezi, râuri Tu ai scos din stâncă
Şi-ai secat adâncă apă, cu puterea Ta adâncă!

16. A Ta este ziua, Doamne, şi-a Ta noaptea este-n veci;
Tu făcut-ai stele, soare şi-ntru veci nu le mai seci!

17. A pământului hotare, Tu le-ai aşezat pe toate;
Jarul verii, sloiul iernii, mâna Ta din veci le scoate!

18. Aminteşte-Ţi că vrăjmaşul necinsteşte al Tău nume
Şi-un popor smintit la minte, hulă Ţie-Ţi dă pe lume!

19. Nu da fiarelor pădurii sufletul c-un Dumnezeu
Şi-a săracilor Tăi viaţă, Doamne, n-o uita mereu!

20. La aşezământu-Ţi cată, că-ntru el, al Tău vrăjmaş,
A clădit, nelegiuirii, pretutindenea, sălaş!



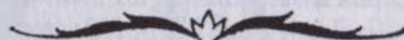
Babilonienii distrug Templul Sfânt cu multă barbarie
Cei ce urăsc Biserica de la Domnul se vor ruşina (Antifon)

21. Ruşinaţi să nu se-ntoarcă împilaţii de pe lume;
Obiditul şi săracul, să slăvească al Tău nume!

22. Scoală, Dumnezeul lumii: apără-Ţi cele preasfinte!
Aminteşte-Ţi de ocara celui rău şi fără minte!

23. Nu uita de câtă larmă face gloata inamică
Şi de toată răzvrătirea ce-mpotriva Ta ridică!

Este vorba de nefericirile Ierusalimului: aceea din timpul lui Nabuchudonosor? a lui Antioh? sau aceea din timpul lui Tit? *Dr. Gherasim Timuş* 2. 24, crede, că este aceea din timpul lui Nabuchudonosor şi găseşte că acest imn poate conveni persecuţiilor Bisericii şi necazurilor ce încearcă drepţii în viaţa aceasta.



PSALMUL 74
Un psalm al lui Asaf

1. Preamări-Te-vom, Stăpâne, în a vieţii noastre cale;
Numele Tău sfânt chema-vom, în a omenirii vale,
Şi vesti-vom pretutindeni toate lucrurile Tale!

2. Căci ai zis Tu, Doamne Sfinte, Milostive şi-ndurate:
„Când voi crede că e vremea, judeca-voi cu dreptate!

3. „Din adâncul lui atuncea s-o cutremura pământul,
Cu toţi cei ce sunt pe dânsul, când Mi-or auzi cuvântul!
Dar un deget am să pui
Şi-ntări-voi stâlpii lui!

4. Şi trufaşilor voi zice însumi: Nu vă îngâmfaţi!
Celor făr-delegi, voi spune: Capul nu vă ridicaţi!"

5. Nu vă ridicaţi deci fruntea şi nu mai grăiţi cuvânt
Cu trufie, împotriva Dumnezeului Cel Sfânt!

6. Că din răsărit nu vine, nici de la apus vreun bine,
Nici din munţi, nici din pustie, ajutorul nu vă vine!

7. Ci judecător, e singur Dumnezeul meu, Preaînaltul:
El, pe unul îl smereşte şi ridică-n slăvi pe altul!

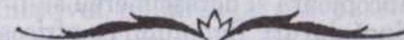
8. Domnul ţine-n mâini paharul spumegând mereu cu vin,
De-amestecătură plin

9. Şi când El deşartă vinul din pocalul cel rotund,
Sorb din el toţi păcătoşii, pân-la drojdia din fund!

10. Iară eu, aceste lucruri le voi trâmbiţa mereu
Şi voi preamări de-a pururi pe-al lui Iacov Dumnezeu!

11. Sfărâma-voi cerbicia celor răi, cu gânduri crunte,
Iar cei drepţi, fără prihană, înălţa-vor a lor frunte!

Psalmistul vorbeşte împotriva îngâmfaţilor, el îi ameninţă cu judecata lui Dumnezeu; şi pentru ca îndemnul său să fie şi mai folositor, face ca însuşi Dumnezeu să vorbească, sau mai bine Mesia: Dumnezeu-Omul, de la versul al 2-lea până la fine. *Timuş* 2. 46.



PSALMUL 75
Un psalm al lui Asaf

1. Cunoscut este-n Iudeia Dumnezeu, cum altul nu-i,
Iar în Israil, de-a pururi mare e numele Lui!

2. În Salem şi-a pus El cortul, iar lăcaşul Său cel sfânt,
În Sion e, pe pământ!

3. Acolo El sfărâmat-a arcul, pavăza, apoi
Sabia şi multe alte arme crude de război!

4. Strălucit şi Preaputernic, Doamne, ai venit să-nfrunţi
Pe războinicii trufiei, risipiţi de Tine-n munţi!

5. Pradă mi-au ajuns vitejii cei de minte pururi seci;
N-au ştiut cum să se lupte şi dorm toţi un somn de veci:

6. Dumnezeule-al lui Iacov, – de-al certării Tale grai,
Au încremenit de-a pururi călăreţii şi-ai lor cai!

7. Mult înfricoşat eşti, Doamne! Cine Ţi-ar putea sta-n cale,
Împotriva Ta, să-nfrunte trăsnetul mâniei Tale?

8. Tu, din cerurile-Ţi sfinte, Milostivul lumii Tată,
Ai vestit că va să vie a Ta dreaptă judecată,
Iar pământul cu păcate, glasul când Ţi-a cunoscut,
A rămas de groază mut,

9. Când ridică judecată Dumnezeu Cel bun şi Sfânt,
Ca să mântuie pe robii-I ce-n obidă pururi sunt!

10. Chiar şi-a lui Edom mânie se preschimbă spre-a Ta slavă,
Când Te-mbraci, Mărite Doamne, în urgia Ta grozavă!

11. Juruinţe faceţi pururi Dumnezeului Cel Sfânt,
Şi-mpliniţi în toată clipa tot al vostru legământ!
Toţi acei ce-L înconjoară şi doresc mereu să-L vază,
Domnului s-aducă daruri, Domnului ce-nfricoşează!

12. Că El frânge semeţia regilor şi-n veci stă frântă,
Iar pe împăraţii lumii, cu-n cuvânt îi înspăimântă!

Psalmul acesta arată recunoştinţa ce o mărturiseşte poporul lui Dumnezeu, sau sufletul credincios, pentru binefacerile cu care l-a dăruit Dumnezeu. Aceste binefaceri sunt ca o biruinţă asupra vrăjmaşilor puternici. *Timuş* 2. 53.



PSALMUL 76
Un psalm al lui Asaf

1. Către Tine strig eu, Doamne, ca să nu mă laşi să pier;
Către Tine-mi înalţ glasul şi-l auzi în al Tău cer!

2. În strâmtoarea mea, Te caut, Dumnezeul milei mele...
Chiar şi noaptea, către Tine întind mâinile sub stele
Şi-al meu suflet nu primeşte mângâierea să-l înşele...

3. Mi-amintesc de Tine, Doamne, şi suspin, şi gem, şi plâng,
Şi gândindu-mă la Tine, simt că sufletul mi-l frâng!

4. Tu-mi ţii pleoapele deschise, mă cutremură-n pat frica,
Îmi îngheaţă limba-n gură şi nu pot grăi nimica!

5. Cuget la acele zile pentru totdeauna duse
Şi mă tot gândesc la anii veacurilor cele-apuse.

6. Noaptea mă gândesc întruna în a mea inimă slabă
Şi-al meu suflet, plin de grijă, socotind, se tot întreabă:

7. Au m-a lepădat pe veacuri, Milostivul lumii Tată?
Nu mai vrea El, bunătatea-I să-mi arate niciodată?

8. Mi-a tăiat pe veşnicie mila Lui, pe-acest pământ?
Oare pentru veci, El, Bunul, şi-a curmat cuvântul sfânt?

9. A uitat El, Milostivul, miluirea lui cea mare?
În mânia-I şi-a-nchis oare nesfârşita îndurare?

10. Atunci zis-am cu durere: „Inima mi-e sfâşiată,
Că nu mai mă ţine dreapta Milostivului meu Tată!

11. Dumnezeule, de-a pururi eu îmi voi aduce-aminte
De minunile-Ţi trecute, de minunile-Ţi preasfinte!

12. La a Tale lucruri cuget, cugetare fără fund,
Şi minunile-Ţi văzute, dacă-ncep să le pătrund, –
13. Văd atunci, Mărite Doamne, de pe-a omenirii vale,
Cât de sfântă e-a Ta cale!
Decât Dumnezeul nostru, care e mai mare altul?
Tu eşti, Doamne, Cel ce umpli cu minunile-Ţi înaltul!

14. Tu, puterea Ta făcut-ai cunoscută-ntre popoare;
Cu-a Ta dreaptă izbăvit-ai pe poporul Tău, sub soare!

15. Te-au văzut apele, Doamne, şi cu teamă-au stat pe prund;
S-au cutremurat de Tine în al fundului lor fund!
16. Norii toţi vărsat-au ape, au vărsat potop de grindeni,
Şi săgeţile-Ţi pornit-au zburătoare pretutindeni!

17. Glasul tunetelor Tale a gemut în bolta lumii,
Fulgerele orbitoare au orbit rotundul humii,
Iar pământul, sub mânia-Ţi, Dumnezeule-Împărat,
Zdruncinatu-şi-a rărunchii, astfel s-a cutremurat!

18. Trece drumul Tău prin mare, ape-adânci el a trecut,
Însă urmele-Ţi, prin ape, nimeni nu le-a cunoscut!
19. Ţi-ai povăţuit poporul ca pe-o turmă către munte,
Alegând păstori pe Moise şi Aaron, să-i meargă-n frunte!

Rugăciune adresată Domnului, în nevoie şi necazuri. Tălmăcitorii nu cad la împăciuire: despre care anume mari necazuri şi nevoi este vorba: de robia Babilonului? de persecuţiile lui Antiochus? etc. *Timuş* 2. 64.



PSALMUL 77
Un psalm al lui Asaf

1. Ia, poporul meu, aminte, la poveţele-mi, sub stele
Şi urechea ţi-o apleacă la grăirea gurii mele!

2. Căci cu gura mea, acuma, pilde voi purcede-a spune,
Din adânc trecut, cuvinte cu adâncă-nţelepciune!

3. Câte-am auzit cu toţii şi-am păstrat în taina minţii,
Lucrurile ce odată ni le-au povestit părinţii,
4. Nu le vom putea ascunde de copiii lor, nicicând,
Ci vesti-vom altor neamuri ce-au să vină, rând pe rând,
Strălucirea şi puterea Dumnezeului Cel Sfânt
Şi-a Lui fapte minunate, săvârşite pe pământ!

5. Fiindcă Domnul ridicat-a întru Iacov mărturie
Şi în Israil El pus-a pravilă pe veşnicie,

Dând părinţilor poruncă: în al veacurilor zbor,
Să vestească-nvăţătură, pentru toţi copiii lor,
6. Ca să ştie toate-acestea, cei ce vor veni sub lună,
Iar copiii ce s-or naşte, la copiii lor s-o spună;

7. Să nădăjduiască-n Domnul, toţi părinţii şi-ai lor prunci
Să nu uite-ale Lui fapte, nici preasfintele-I porunci;

8. Să nu fie niciodată ca părinţii lor, sub soare:
Neam răzvrătitor şi cerbic, fire lesne schimbătoare
Şi necredincios în Domnul ce ne ţine vii şi-n floare!

9. Fiii lui Efrem, cu arcuri, din război întors-au paşii,
Şi-au fugit, ca, de pe urmă, să-i batjocure vrăjmaşii!

10. N-au păzit aşezământul Dumnezeului cel Sfânt
Şi-a Lui lege nu voit-au să urmeze pe pământ.

11. Ei tot binele uitat-au săvârşit lui Israel,
Şi minunile preasfinte ce le arătase El!

12. Căci minuni făcuse Domnul-Dumnezeu în veşnicie,
În pustia egipteană şi-a Tanisului câmpie:

13. Desfăcuse marea-n două; drum pe fundu-i le-a deschis,
Apele stând drept ca zidul, precum Domnul a fost zis;

14. I-a povăţuit cu norul, zile-ntregi, din loc în loc,
Îi călăuzise noaptea, cu lumina Lui de foc!

15. Despicase stânca-n două, ca, de setea lor să-i scape
Şi, ca din adânc de mare, a putut ca să-i adape!

16. El făcuse să ţâşnească apă din adânc de stâncă
Şi se revărsase-n râuri apă limpede, adâncă,
17. Însă ei păcătuit-au mai departe, în pustie
Şi-au aprins cu ispitire sfânta Domnului mânie.

18. Ei pe Domnul ispitit-au, întru inima lor tare,
În pustiu cerând, nebunii, după pofta lor mâncare.

19. Împotriva Lui cârtit-au, cu grăirea lor aprinsă:
„Oare Domnul, în pustie, ne-ar putea da masă-ntinsă"?

20. „Iată, El lovit-a stânca şi-a curs apă ca un râu;
Poate să ne dea El carne, pâine bună ca de grâu?"

21. Domnul, auzind acestea, Şi-a aprins mânia foarte
Şi s-a năpustit pe Iacov, cu urgia Lui de moarte,
22. Fiindcă n-au crezut în Domnul, în cuvântul Lui cel sfânt,
Nici nădejde nu avut-au în puterea-I, pe pământ.

23. Atunci norilor din ceruri, Milostivul le-a fost zis,
Porţile lor să-şi deschidă şi ei porţile-au deschis,
24. Şi din cerurile-I, Domnul a-nceput să plouă mană:
Pâinea cerului El dat-a la poporul Său de hrană,
25. Pâine sfântă, îngerească, a primit atunci pământul
Şi bucate pân-la saţiu, după cum dăduse Sfântul,
26. Căci stârnit-a vânt năprasnic, cu puterea Lui de sus,
Vânturile miază-zilei, Dumnezeu le-a fost adus
27. Şi-a lăsat pe ei să plouă carne ca un colb sub soare,
Ca nisipurile mării, ploua pasări zburătoare
28. Şi cădeau în a lor taberi, între corturi cădeau, nor,
29. Şi s-au săturat de carne, cum a fost dorirea lor!

30. Dar nu le trecuse încă pofta de mâncare bine:
Gurile lor nesătule, erau toate încă pline,
31. Când asupra lor, mânia şi-o aprinse Dumnezeu,
Şi pe cei mai mari dintr-înşii, i-a ucis cu braţu-I greu.

32. Totuşi, ei păcătuit-au mai departe, tot nebuni,
Fără ca să dea crezare minunatelor minuni.

33. Atunci El, ca o suflare, viaţa lor porni s-o curme,
Şi piereau fără cruţare anii rătăcitei turme!

34. Iar când îi lovea cu moartea şi cu braţul Său cel greu,
Se grăbeau ca să se-ntoarne iar la Sfântul Dumnezeu!
35. Ei îşi aduceau aminte, cum că Domnul Cel de sus,
Viu izbăvitor le este, după cum li-s-a fost spus.

36. Dar ei înşelau pe Domnul, cu-a lor buze tot mereu
Şi cu limba lor vicleană îl minţeau pe Dumnezeu!

37. C-aveau inimă nedreaptă înaintea Celui Sfânt
Şi n-aveau credincioşie în al Său aşezământ.

38. Dar El, pururi Milostivul ce pe păcătos îl iartă,
N-a rămas cu-a Lui mânie, stăpânit de greaua-I ceartă,
39. Ci şi-a fost adus aminte, pe când vrea ca să-i răstoarne,
Că suflarea de le-o curmă, n-are cum să mai se-ntoarne!

40. Cât L-au amărât pe Dânsul în pustiul plin de pară,
Cât L-a mâniat poporu-I, în acea pustie ţară!

41. Însă ei nu contenit-au de a-L ispiti pe El
Şi de-a-ntărâta mânia Sfântului Lui Israel.

42. Căci uitaseră de braţul Domnului, plin de tărie,
Şi de ziua-n care Domnul îi scosese din robie!

43. Semnele ce El făcuse, ale Lui minuni preasfinte,
În Egipt şi în pustie, nu şi-le-aduceau aminte:

44. Nu-şi mai aminteau de apa ce se prefăcuse-n sânge,
Când pe-ai lor vrăjmaşi, cu sete Dumnezeu a vrut a-i frânge;

45. Când pe gloatele vrăjmaşe, Dumnezeu trimis-a muşte,
Pline de otrava morţii, să-i înţepe şi să-i muşte;

46. Când trimisu-le-a lăcuste, broaşte şi omizi în ţară,
Să le roadă toată holda şi de foamete să piară;

47. Când cu brumă le bătuse viile, luând ciorchinii,
Când cu grindină frânsese în grădina lor smochinii;

48. Turmele le ucisese, vitele de pretutindeni,
Cu-a Lui fulgere aprinse şi cu norii lui de grindeni;

49. Când a fost trimis urgie şi prăpăd, pe orice căi,
Toată ceata-ntunecată, ceata îngerilor răi;

50. El, drum liber dând mâniei şi fiind ea iute foarte,
Nici pe ei, nici a lor vite nu cruţat-a de la moarte!

51. A lovit pe-ntâi-născuţii toţi câţi fost-au în Egipet,
Toată pârga bărbăţiei lunecând pe-al morţii scripet!

52. Pe poporu-I ridicase şi luându-l după urmă,
Ca pe oi, El prin pustie îl mânase ca pe-o turmă;

53. L-a ferit de-orice primejdii şi i-a arătat cărarea,
Pe vrăjmaşii lui lăsându-i să-i înghită iute marea;

54. Ţ-a adus în ţara sfântă, pe-a bisericii lui treaptă,
În Sion, măritul munte dobândit cu sfânta-I dreaptă!

55. Naţiile alungat-a dinaintea lor şi El
Aşezat-a-n a lor corturi pe poporul Israel;

56. Dar ei tot în răzvrătire stat-au Domnului de sus,
Şi L-au mâniat pe Dânsul, nepăzind ce le-a fost spus!

57. Ei necredincioşi rămas-au tot ca şi părinţii lor:
Abătutu-s-au din cale, ca un arc înşelător!

58. Au întărâtat mânia Dumnezeului Cel Sfânt,
Între idoli căutându-şi dumnezeii pe pământ!

59. Dumnezeu luând aminte, Şi-a aprins mânia foarte
Şi pe Israel lovit-a cu urgia Lui de moarte:

60. Locuinţa Lui din Şilo, părăsit-a-ndată El,
Cortul unde sta-ntre oameni, unde sta-ntru Israel!

61. El, în mâinile vrăjmaşe, a lăsat întru robie
Mult temuta lui putere şi întreaga Lui mândrie!

62. Sabiei şi-a dat poporul, l-a lăsat în părăsire,
Mâniat cu grea mânie, pe aleasa-I moştenire!

63. Focul le-a mâncat feciorii, cu văpaia lui cea cruntă,
Iar fecioarele lor toate, n-au avut cântări de nuntă!

64. Ai lor preoţi, El făcut-a: sabia pe veci să-i frângă,
Iar la moarte, să nu poată văduvele lor să-i plângă!

65. Dar s-a deşteptat Preasfântul din adânca Lui mânie,
Ca din somn şi ca viteazul după-a sângelui beţie:

66. Pe vrăjmaşii Lui lovit-a, fugărindu-i, ca să piară
Şi i-a coperit pe dânşii cu de-a pururea ocară!

67. Totuşi Domnul lepădat-a cortul lui Iosif, cel des,
Şi-ntru Sine, seminţia lui Efrem El n-a ales!

68. Ci ales-a seminţia Iudei, muntele cel sfânt,
Pus pe veci în strălucire şi-n iubirea-I pe pământ!

69. Şi Biserică măreaţă şi-a zidit apoi Preasfântul,
Cât e cerul să trăiască şi cât va trăi pământul!

70. Şi-a făcut să se aleagă David, Unsul Său apoi,
Cel ce-a fost luat de Domnul de la turmele de oi;

71. Dintre oi adus el fost-a, ca să pască-n fericire
Pe poporul Său, pe Iacov, cel ales de moştenire
72. Şi l-a păstorit el, David, l-a-nălţat din treaptă-n treaptă,
Cu destoinica lui milă şi cu inimă-nţeleaptă!

Psalm ce cuprinde învăţături şi învinuiri, amintind minunile săvârşite pentru poporul lui Israel. *Timuş* 2. 79-126.



PSALMUL 78
Un psalm al lui Asaf

1. Dumnezeule, – păgânii cari nu bine-Te-cuvântă,
Năvăliră-n moştenirea-Ţi şi-n biserica Ta sfântă;
Pângărit-au ei Altarul unde Iacov se închină
Şi întreg Ierusalimul prefăcut e-ntr-o ruină!

2. Trupul robilor Tăi, Doamne, omorâţi de ei sub soare,
L-au dat hrană-mbelşugată păsărilor zburătoare,
Iar pe cuvioşii care au urmat al Tău cuvânt,
Azvârlit-au ei ca pradă fiarelor de pe pământ!

3. Al lor sânge-a curs ca apa, de Ierusalim aproape,
Şi-n urgia fără seamăn, n-avea cine să-i îngroape!

4. Fără vină, suntem astăzi a vecinilor ocară
Şi-am ajuns să fim de râsul celor care ne-nconjoară!

5. Până când o să stea Domnul mânios ca să ne piardă?
Până când a Lui mânie peste noi va fi să ardă?

6. Varsă-Ţi, Doamne-a Ta mânie, din ţările cereşti,
Peste neamurile-acele care nu ştiu cine eşti,
Peste orice-mpărăţie care numele-Ţi nu cheamă
Şi de-a Ta mânie sfântă niciodată n-are teamă!

7. Fiindcă au mâncat pe Iacov, smulgând inima-i din piept
Şi i-au pustiit sălaşul, fără teamă, fără drept!

8. De-ale noastre vechi păcate, nu-Ţi mai aminti, Preasfinte,
Ci de grab să ne cuprindă îndurarea Ta fierbinte,
Căci, sub naţia păgână cu nemăsurata-i ură,
Suntem, Doamne Preamărite, umiliţi peste măsură!

9. Tu, Mântuitorul nostru, ne ajută pe pământ,
Pentru cinstea, pentru slava numelui Tău cel Preasfânt!
Izbăveşte-ne şi iartă ce-am păcătuit în lume,
Pentru marea Ta-ndurare, pentru falnicul Tău nume!

10. Ca să nu zică păgânii: „Unde-i Dumnezeul lor?",
Ci, sub ochii noştri, Doamne, nouă fii răzbunător,
Să se ştie cum că Domnul are totdeauna căi
Să răzbune sângerarea ce-a curs râu din robii Săi!

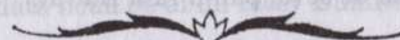
11. Milostivule din ceruri, fă s-ajungă pân-la Tine,
Ale celor din cătuşe gemete şi-adânci suspine

Şi-al Tău braţ în veci puternic, să păzească şi să poarte
Pe cărarea vrerii Tale, pe cei rânduiţi la moarte!

12. Înşeptit întoarce, Doamne, în al neamurilor sân,
Defăimarea şi ocara ce cu sufletul păgân,
Aruncatu-Ţi-au vecinii, Ţie, tuturor Stăpân!

13. Iar poporul Tău, noi toate oile păşunii Tale,
Preamări-Te-vom de-a pururi în a vieţii noastre cale,
Şi din neam în neam vesti-vom a Ta laudă, mereu
Că-n a vecilor vecie, Tu eşti nouă Dumnezeu!

Cuprinsul acestui psalm nu poate fi decât o profeţie a lui David sau Asaf, căci pe timpul acestora nu se întâmplase încă nefericirile despre care se vorbeşte. Toţi credincioşii încercaţi, pot să adreseze această rugăciune lui Dumnezeu. *Timuş* 2. 126.



PSALMUL 79
Un psalm al lui Asaf

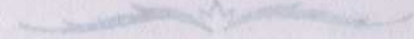
1. Cel ce păstoreşti din ceruri Israilul pe-a lui vale,
Pleacă-Ţi iar spre noi urechea! Pleacă-Ţi cerurile Tale!

2. Cel ce paşti pe ai lui Iosif, ca pe-o turmă-n munţi cu rouă,
Cel ce şezi pe stol de îngeri, străluceşte-ne şi nouă!
Vitejia Ta trezeşte-o, mântuind pe cei ce gem:
Veniamin şi Manase şi cu ei la fel, Efrem!

3. Ne ridică iarăşi, Doamne: faţa Ta ne-arată iar,
Şi ne-om mântui cu toţii, de-al privirii Tale har!

4. Dumnezeule-al puterii, până când la chin vei pune,
Sub mânia Ta, poporul ce-Ţi înalţă rugăciune?

5. Căci a lacrimilor pâine îndestul ne-ai dat-o hrană
Şi ne-ai adăpat cu-a noastră caldă lacrimă din geană!



6. La vecini, drept mărul vrajbei ne-ai lăsat să fim apoi
Şi vrăjmaşii, fără milă, îşi bat joc acum de noi!

7. Ne ridică iarăşi, Doamne; faţa Ta ne-arată iar
Şi ne-am mântuit cu toţii de-a privirii Tale har!

8. Din Egipt, această vie ai mutat-o, Doamne Sfânt,
Şi gonit-ai alte neamuri, s-o sădeşti pe-al Tău pământ.

9. Loc făcut-ai pentru via-Ţi strămutată din Egipt
Şi pe-ntreg pământul ţării rădăcina ei s-a-nfipt!

10. Umbra ei acoperit-a munţii înalţi, crescând mereu
Şi-a ei viţe stau asemeni cedrilor lui Dumnezeu!

11. Curpenii ei se-ntinsese pân-la mare-n lung şi lat,
Iar lăstarii plini de sevă, pân-n râul Eufrat!

12. Pentru ce surpat-ai, Doamne, gardul ei, pe-această vale,
Ca s-o prade-n toată clipa toţi acei ce trec pe cale?

13. Ca s-o râme toţi mistreţii din păduri şi-n ea să joace,
Ca s-o pască, drept câmpie, felurite dobitoace?

14. Dumnezeule-al puterii, dă-ne mila Ta cea vie,
Vezi din cerul Tău şi cată, cercetează-această vie,
15. Ce-a sădit-o a Ta dreaptă şi-o desăvârşeşte iar,
Toarnă iar puterea vieţii, în alesul Tău vlăstar;
16. Că e toată de foc arsă, e tăiată fără vrere,
Şi de cearta feţii Tale, toată via, Doamne, piere!

17. Omul dreptei Tale, fie sprijinit de sfânta-Ţi mână
Şi al lui fiu, ales de Tine, ce Te strigă din ţărână!
18. Nu ne vom depărta, Doamne, de la Tine, pe pământ:
Dă-ne viaţa şi chema-vom pururi numele Tău sfânt!
19. Ne ridică iarăşi, Doamne; faţa Ta ne-arată iar
Şi ne-om mântui cu toţii, de-al privirii Tale har!

Pentru cei prigoniţi şi suferinzi. Este o rugăciune profetică asupra ţării Iudeilor robiţi în Asiria sau Babilonia? *Timuş* 2. 140.

PSALMUL 80

Un psalm al lui Asaf

1. Toţi cântaţi cu bucurie Dumnezeului din stele,
Că puterea noastră El e!
Dumnezeului lui Iacov din a cerului tărie,
Înălţaţi-I, fiecare, strigăte de bucurie!

2. Cântaţi cântece înalte, dimineaţa, ca şi seara!
Cântaţi numai pentru Domnul! Luaţi harpa şi chitara!

3. Întru slava Lui să sune trâmbiţe răsunătoare,
Când răsare lună nouă, lună plină când răsare,
Şi e zi de sărbătoare!

4. Căci aceasta este lege pentru Israil mereu
Şi poruncă dată nouă de-al lui Iacov Dumnezeu!

5. Pravilă care lui Iosif, în tot sufletu-i s-a-nfipt,
Când ieşit-a din Egipt,
Unde glas în altă limbă l-a oprit din al său pas
Şi i-a zis lui acel glas:

6. „Iată, ţi-am luat povara din spinare şi de-acum
Îţi sunt mâinile scutite de-a purta poveri pe drum;

7. În necazurile tale, M-ai chemat şi-al tău cuvânt
Auzitu-l-am şi-n grabă te-am scăpat, să nu fii frânt!
Eu învăluit de tunet ţi-am răspuns la ce-ai grăit
Şi la apele Merivei, cu-nsetări te-am ispitit.

8. Tu, poporul Meu, ascultă, sfat ţi-oi da-n a tale zile,
O, de-ai asculta povaţa-Mi totdeauna, Israile!

9. Să nu ai în a ta viaţă dumnezeu străin temei,
Nici să te închini vreodată la păgânii dumnezei!

10. Eu sunt pururi Dumnezeu-ţi! Dumnezeul tău Eu sunt,
Cel ce ţi-a luat sclavia Egipteanului pământ!

Gura ta de vei deschide-o, să ţi-o umplu ca la prunci,
Dar ia seama: al tău suflet în păcat să nu-l arunci!

11. Dar poporu-Mi, ascultare n-a dat glasului de sus
Şi atuncea Israilul Mie nu Mi s-a supus!

12. Drept aceea, l-am lăsat Eu în a inimei lor piatră,
După capul lor să umble şi să n-aibă foc în vatră!

13. De-ar fi ascultat poporu-Mi glasul Meu, mergând sub stele,
Şi-ar fi străbătut într-una Israil căile Mele, –
14. Într-o clipă, cu-a Mea dreaptă toţi vrăjmaşii le-aş fi frânt,
Năpustindu-Mă asupra celor ce duşmani le sunt!

15. Cei care urăsc pe Domnul, L-ar fi linguşit în faţă
Pe când Israil intrar-ar în a veşniciei viaţă!

16. Lamură de grâu primir-ai, Israile, să mănânci
Şi te-aş sătura cu mierea fagurilor de prin stânci!"

Psalmul acesta prezintă două caracteristici: una, veselia pioasă şi alta întristarea, ca urmare a rătăcirilor lui Israil, pedepsit de Domnul. Este unul din cei mai frumoşi, pentru că vorbeşte însuşi Domnul de la versul 6. *Timuş* 2. 156.

PSALMUL 81

Un psalm al lui Asaf

1. În Dumnezeiesc soboru-I, Milostivul lumii Tată,
Între cei atotputernici, stă şi ţine judecată:

2. „Până când voi judeca-veţi, alegând nedrepte căi,
Ca să părtiniţi într-una pe nelegiuiţi şi răi?

3. Daţi săracului dreptate; celui slab, celui orfan;
Obiditului ce plânge, pururea voi fiţi liman!

4. Pe nefericit, scăpaţi-l; cel în lanţ, să se dezlege:
Scoate-ţi-l degrab din ghiara răilor fără de lege!"

5. Dar ei nu vor nici să ştie, nici ca să priceapă vor,
Ci mereu prin întuneric bâjbâiesc în calea lor;
Nedreptatea fără margini a cuprins tot globul humii,
De se clatină şi geme toată temelia lumii!

6. Cu adâncă-amărăciune, eu acestora am spus:
„Dumnezei sunteţi şi fiii Celui Preaînalt, de sus;
7. Totuşi veţi muri ca oameni, veţi cădea ca orişicare
Dintre cei ce peste lume, socoteşte-se mai mare!"

8. Scoală, Doamne, şi pământul judecă-l dup-a Ta cale,
Fiindcă neamurile toate câte sunt, sunt ale Tale!

Îndemn judecătorilor pământului să facă dreptate, să ia apărarea săracilor şi a nefericiţilor.

PSALMUL 82

Un psalm al lui Asaf

1. Doamne, nu tăcea în ceruri! Nici Te odihni o clipă,
Ci e vremea, cu mânia-Ţi, pe vrăjmaşi să-i faci risipă!

2. Că s-au îndârjit vrăjmaşii-Ţi, cei cu sufletele crunte
Şi toţi cei ce-Ţi poartă ură, ridicat-au a lor frunte!

3. Ei urzesc în toată clipa planuri negre şi haine,
Şi se sfătuiesc asupra celor ocrotiţi de Tine!

4. Ei îşi zic: „Veniţi să-i smulgem dintre neamuri aşa fel,
Ca să nu se mai audă numele lui Israel!"

5. Împotriva Ta, Stăpâne, şi pe soare, şi pe lună,
Ei, uniţi în toată clipa, sfătuiescu-se-mpreună:

6. Toţi, cu inimă de fiară, dar cu grai şi chip de om,
Adunaţi sunt laolaltă: Corturile lui Edom;
7. Moabul şi Ismailiţii, Agarenii şi Gheval,
Amalic şi Amoniţii, Filistenii cu-al lor val;
8. Precum şi locuitorii Tirului, – sunt toţi un tot,
Cărui şi Asur unit e şi-nfrăţit cu ai lui Lot!

9. Fă cu ei, slăvite Doamne, – răzbunându-Te deplin –
Cum făcut-ai cu Sisara, Madian şi cu Iabin,
10. Cari, fiind zdrobiţi la Endor, de poporu-Ţi, în război, –
Buni pentru-ngrăşat pământul, ei ajunseră gunoi!

11. Cu mai-marii lor fă, Doamne, cum făcut-ai de temei,
Cu Oreb, cu Zeb, şi-asemeni cu Salmuna şi Zebei!

12. Căci şi-aceştia pe lume, au fost zis, pe cât ştiu eu:
„Să luăm în stăpânire casele lui Dumnezeu!"

13. Dumnezeul meu din ceruri, fă-i , cu braţul Tău preasfânt
Pleavă-n volbură de vifor; pulbere ce zboară-n vânt;

14. Ca un foc arzând pădurea, arzând iarba de pe munţi,
Aşa, Doamne, cu-al Tău vifor să-i alergi şi să-i înfrunţi!

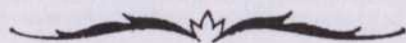
15. Ca să cadă pân-la unul, pe-a nelegiuirii cale,
Spăimântaţi de vijelia mânioasă-a dreptei Tale!

16. Umple, Doamne, cu ocară faţa lor cât sunt pe lume,
Ca să caute pe urmă legea Ta şi sfântu-Ţi nume!

17. Să se ruşineze turma cea cu inimă de fiară;
Întru veci să se-ngrozească şi-nfruntaţi pe veci să piară!

18. Să cunoască ei că Tu eşti unul Dumnezeu Preasfântul,
Şi că, Cel Preaînalt de-a pururi Tu eşti peste tot pământul!

Profetul învaţă pe tot omul în pericol sau în necaz să aibă încredere în Dumnezeu şi să alerge la sprijinul Lui. Interpreţii n-au putut statornici: în ce timp şi împrejurări s-au petrecut faptele despre care se vorbeşte: la războiul pe care regele Iosafat l-a purtat contra Amoniţilor, Moabiţilor, Syrianilor? La luptele duse de nenumărate popoare contra Israilitenilor, când s-au întors din Babilon? S-au din timpul Macabeilor? La răscoalele naţiunilor contra lui David, când a fost recunoscut de rege peste cele 12 triburi? *Timuş* 2. 182.



PSALMUL 83

Al fiilor lui Core

1. Cât de mult îmi sunt plăcute, în tot ceasul şi-ntru tot,
Toate sfintele-Ţi lăcaşuri, Doamne sfinte Savaot!

2. Sufletu-mi în veci suspină şi tânjeşte după ele,
Pe cărarea vieţii mele!
Trupul meu se istoveşte, inima şi gândul meu,
Pururea tânjesc în dorul după viul Dumnezeu!

3. În Altarele-Ţi preasfinte, Dumnezeule-Împărat,
Pasărea de prin văzduhuri, sie-şi cuibul şi-a aflat!

4. Rândunica, nicăierea n-a găsit mai mult temei,
Ca-n Altarul Casei Tale, unde cuib au puii ei!

5. Fericiţi cei ce de-a pururi locuiesc în casa-Ţi sfântă,
Că necontenit, aceia, măreţia Ta o cântă!

6. Fericiţi acei pe care Tu-i ajuţi pe-a vieţii cale,
Şi toţi cei ce merg în lume pe cărarea legii Tale!

7. Căci, în calea lor, pustia se acoperă-n izvoare,
Şi toţi norii, cu-a lor ploaie îi dau binecuvântare!

8. Din putere în putere trec aceştia mereu,
Până când se-nfăţişează în Sion, lui Dumnezeu!

9. Doamne Savaot, ascultă! Milostivule Părinte,
Pleacă-Te şi-ascultă iarăşi rugăciunea mea fierbinte!

10. Dumnezeule din ceruri, Milostivul nostru Tată,
Pleacă-Te şi cu iubire faţa Unsului Tău cată!

11. Căci de mii de ori mai bine o zi-n curtea Casei Tale,
Decât mii de zile negre, cu păgânii pe-a lor cale!
Vreau mai bine să fiu pururi lepădat pe-al casei prag
Unde ştiu că locuieşte Dumnezeul meu Cel drag, –

Decât sufletu-mi, în carnea ce-ntrupează-a mele oase,
Ar sălăşlui-n lăcaşul sufletelor păcătoase!

12. Fiindcă Dumnezeu e soare şi e scut fără hotar;
Celor fără de prihană, El dă slavă, le dă har,
Iar acelora ce umblă toată viaţa pe-a Lui cale,
Nici un bun nu le lipseşte dintre bunurile Sale!

13. Doamne Savaot, – de-a pururi zile de dulceaţă pline
Are omul ce nădejdea întru veci şi-o pune-n Tine!

Sfinţii Părinţi ai Bisericii au văzut în acest psalm patria cerească. Vezi şi psalmul 41. Interpreţii nu se împacă asupra timpului în care s-au petrecut faptele despre care este vorba. *Timuş* 2. 192.



PSALMUL 84

Al fiilor lui Core

1. Doamne, ai umplut de milă ţara mult plăcută Ţie
Şi pe toţi cei ai lui Iacov, i-ai întors din grea robie!

2. Fărdelegile lor, Doamne, azi de Tine sunt iertate,
Şi-au acoperit cu mila-Ţi toate ale lor păcate.

3. Ca să-Ţi potoleşti mânia, ai găsit acum cu cale;
Stins-ai, Milostive Doamne, flacăra urgiei Tale!

4. Ne ridică iar, în ochii-Ţi, Doamne Sfinte, din noroi
Şi mânia Ta preasfântă o abate de la noi!

5. Au doar pururea Tu fi-vei mânios pe noi, o, Tată,
Şi din neam în neam vei face ca mânia-Ţi să ne bată?

6. Oare nu ne vei da iarăşi zile de-a Ta milă pline,
Ca, poporul Tău de-a pururi să se bucure de Tine?

7. Doamne-arată-ne iar mila-Ţi, s-o privim cu ochii-n rouă;
Mântuirea Ta, Stăpâne, dăruieşte-ne-o iar nouă!

8. Asculta-voi ce-mi va spune Domnul Cel îndurător:
El vesti-va pace sfântă peste tot al Său popor;

9. Peste robii ce-n credinţă, laudă pe Domnu-n cor,
Dar să nu se mai întoarcă iar la nebunia lor!

10. Este-aproape mântuirea de cei ce se tem de El,
Şi-a lui slavă să rămână în tot neamul Israel!

11. Mila şi cu adevărul vor fi iară la un loc,
Pacea şi dreptatea sfântă se vor săruta cu foc!

12. Adevărul răsări-va din pământ, – când răii pier, –
Şi dreptatea, pretutindeni, va privi din sfântul cer!

13. Revărsa-va bunătatea-I pururi Dumnezeu Preasfântul,
Şi-a lui roade cuvenite îşi va da atunci pământul!

14. Înaintea Lui, dreptatea va găsi, pe-a lumii vale, –
Pentru paşii-I să deschidă cea mai luminoasă cale!

Psalm profetic. O frumoasă rugăciune pentru vreme de necaz.



PSALMUL 85

Un psalm al lui David

1. Pleacă-Ţi sfânta Ta ureche, Doamne Dumnezeul meu
Şi m-auzi, că necăjit sunt şi sărac sunt astăzi eu!

2. Sufletul meu îl păzeşte, căci în Tine cred, Părinte!
Mântuieşte-mă, că-n Tine e nădejdea mea fierbinte!

3. Milă ai de mine, Doamne, că mi-e foame şi mi-e frig,
Şi în fiecare clipă, numai către Tine strig:

4. Veseleşte al meu suflet, căci el numai către Tine,
Frânt de-adâncă umilinţă, vine, Doamne, să se-nchine!

5. Că Tu, bun eşti, Doamne Sfinte, Milostiv eşti fără seamă
Şi-ndurarea Ta coboară pe toţi cei care Te cheamă!

6. Doamne-ascultă-mi rugăciunea, când spre Tine cat prin stele
Şi aminte ia la glasul trist al cererilor mele!

7. În adânca mea restrişte, eu Te strig cu ochii uzi,
Căci în marea-Ţi bunătate, Doamne, pururea m-auzi!

8. Nu-i alt Dumnezeu ca Tine peste ceruri şi pământ
Şi nici lucruri minunate, c-ale Tale, nu mai sunt!

9. Toate neamurile, câte ai făcut şi-or fi pe lume,
Vor veni să Ţi-se-nchine şi slăvi-vor al Tău nume!

10. Că Tu mare eşti şi multe sunt minunile-Ţi mereu
Şi de-a pururi vei fi, Doamne, cum eşti singur: Dumnezeu!

11. Ale Tale căi mă-nvaţă, cât vor fi zilele mele,
Şi voi merge-n adevăru-Ţi, Doamne, pururea pe ele!
Toarnă, Doamne, duh din duhu-Ţi, în pământul ce eu sunt
Şi ıtăreşte-n al meu suflet frica numelui tău sfânt!

12. Lăuda-Te-voi de-a pururi, Doamne Dumnezeul meu,
Din adânc, şi preamări-voi numele Tău sfânt mereu!

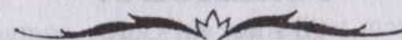
13. Că e mare a Ta milă ce mă scaldă-n al Ei vad,
Al meu suflet izbăvindu-l din adânc-adânc de iad!

14. S-au sculat trufaşii, Doamne, împotriva mea sub soare,
Căutând să mă îngroape cu-a urgiei lor vâltoare,
Iar cei răzvrătiţi, acuma vor să-mi ia sufletul vamă,
Făr-a se gândi la Tine şi cu nici un fel de teamă!

15. Dar Tu, Doamne, plin de milă şi-ndelung prea răbdător,
16. Caută acum spre mine şi-mi dă iarăşi ajutor:
Robului Tău dă-i putere, biruinţă-n orice cale,
Şi revarsă mântuire peste fiul roabei Tale!

17. Semnul bunătăţii Tale dă-mi-l azi, din al Tău cer,
Ca să vadă toţi vrăjmaşii care sufletul îmi cer,
Să se ruşineze astfel, Doamne, toată gloata lor,
Că-a Ta dreaptă mă mângâie şi-mi dă veşnic ajutor!

Rugăciune pentru ajutor prin mila lui Dumnezeu.



PSALMUL 86

Al fiilor lui Core

1. A Domnului Cetate zidită pe pământ,
Îşi are temelia în muntele cel sfânt
Şi-a Domnului cetate, iubită e de El,
Cum nu mai e niciuna sub neamul Israel!

2. Cuvinte întru slava-Ţi, spun oamenii mereu,
Cetate miluită în veci de Dumnzeu!

3. Vei pomeni-ntre-aceia ce te cunosc, Sion:
Rahabul şi poporul cuprins în Babilon;
Că Filisteia, Tirul şi-a Cuşului hotare
Vor glăsui: „Acolo născutu-s-a cutare",
4. Iar de Sion s-o zice: „Acesta şi cel'lalt,
Născutu-s-au în sânu-i, căci însuşi Cel Preaînalt,
A-toate-Creatorul, sub care toate pier,
A-ntemeiat Sionul pe veci sub sfântul cer!

5. Şi-n cartea Lui, va scrie al drepţilor viu Scut:
„Cutare drept, în legea-Mi, acolo s-a născut!"

6. Iar cei ce cântă-ntr-una şi dănţuiesc sub stele,
Striga-vor: „Tu eşti pururi izvorul vieţii mele!"

Laudă Sfintei Cetăţi, cu ocazia transportării chivotului sau în urma restabilirii după întoarcerea din robie? Cuprinsul psalmului pare însă a nu fi mărginit la aceste evenimente. Sfinţii Părinţi şi mare parte din interpreţi n-au văzut în acest psalm decât Biserica. *Timuş* 2. 220.

PSALMUL 87

Al fiilor lui Core

1. Domnul mântuirii mele, Dumnezeule Preasfinte,
Înaintea Ta, eu frântul, zi şi noapte strig fierbinte:

2. Rugăciunea mea, Stăpâne, să pătrundă pân-la Tine,
Pleacă-Te s-auzi din ceruri ale mele-adânci suspine,
3. Căci sătul e de obidă, Doamne, sufletul meu frânt
Şi-a mea viaţă întinată, este-aproape de mormânt.

4. Socotit sunt cu căzuţii în a iadului largi porţi
Şi-am ajuns, fără putere, laolaltă cu cei morţi!

5. Cu ucişii care, de Tine lepădaţi sunt în morminte
Şi de care întru vecie Tu nu-Ţi mai aduci aminte!

6. Aruncatu-m-ai în groapa iadului fără de fund,
Întru veşnic întuneric şi în moarte să m-afund!

7. Apăsat-ai a Ta mână peste mine cât se poate
Şi asupra-mi abătut-ai valurile Tale toate!

8. Cunoscuţii mei, de mine depărtat-ai şi s-au dus
Căci în ochii fiecărui m-ai făcut urât nespus!

9. Strâmtorat sunt şi nădejde ca să scap n-am nici o rază;
Ochii-mi, slabi de suferinţă, în curând n-au să mai vază!

10. Toată ziua, Doamne Sfinte, am strigat eu către Tine
Şi-am întins mâinile mele, întru rugă cu suspine!
11. Oare, pentru morţi vei face Tu minunile-Ţi preasfinte?
Sau spre lauda Ta, morţii au să iasă din morminte?

12. Oare, mila Ta-n morminte vor mai povesti-o unii?
Şi dreptatea Ta vor spune-o în lăcaşul stricăciunii?

13. Sfintele-Ţi minuni, în noapte, se vor mai cunoaşte încă?
Şi dreptatea Ta-n pământul unde stă uitare-adâncă?

14. Dar eu, Doamne, către Tine am strigat mereu în viaţă
Şi-a mea rugă, să Te afle, vine dis-de-dimineaţă!

15. De ce, Doamne, al meu suflet îl arunci plin de suspine
Şi-n mânia Ta cea sfântă, întorci faţa-Ţi de la mine?

16. Eu, din tinereţe, Doamne, stau pe-a chinurilor vale,
Şi-apăsat sunt eu de-a pururi de bătaia dreptei Tale!

17. Sfintele-Ţi urgii trecut-au peste mine, toate-n tot
Şi mustrările din ceruri, sufletul din piept mi-l scot!
18. Toată ziua mă-mpresoară ca o apă revărsată
Şi cu toate peste mine vin ca un potop deodată...
19. Depărtat-ai de la mine pe toţi cunoscuţii mei
Şi cei ce mi-au fost aproape, nevăzuţi îmi sunt şi ei!

„Sunt interpreţi care văd în acest psalm pe David persecutat de Avesalom; alţii pe Ieremia gemând în fiare; alţii pe toţi Iudeii captivi în Babilon. În fine, Sfinţii Părinţi l-au privit ca o profeţie despre patima lui Iisus Hristos şi trebuie a recunoaşte că multe versuri nu se explică lămurit decât numai despre El. Poate să aibă două sensuri literale: unul aplicabil la David sau la tot omul superior şi persecutat; altul la Iisus Hristos, în starea ce o povestesc Evangheliştii în istoria patimei Sale. Acest psalm are multă asemănare cu Psalmul 21 în care se înţelege numai de Iisus Hristos". Vezi şi Psalmul 68. *Timuş* 2. 239.



Doamne, eu către Tine am strigat și dimineața rugăciunea mea Te va întâmpina...! Pleacă urechea Ta spre ruga mea! (Ps. 87[14,2])
La rugăciune tot pământul!



PSALMUL 88

O învățătură a lui Etam Ezrahiteanu

1. Milosteniile Tale cele fără de măsură,
Dumnezeule, în veacuri lăuda-voi cu-a mea gură;
Adevărul Tău vesti-voi, pe-a pământului poteci,
Și din neam în neam, pe Tine preamări-Te-voi în veci:

2. Că pe veci întemeiat-ai mila Ta, – adânc abis, –
Și-adevărul Tău în ceruri, când cu graiul Tău ai zis:

3. „Legământ Eu, încheiat-am cu alesul Meu cel blând,
Și juratu-M-am lui David, sluga mea pe veci, zicând:

4. „Neamul tău Eu întări-voi, cu puterea Mea adâncă,
Și-al Tău scaun așeza-voi, întru veci să stea pe stâncă!"

5. Cerurile Tale, Doamne, spun minunile-Ți preasfinte,
Și-ai Tăi Sfinți, în adunare, adevărul Tău fierbinte.

6. Cine se mai află-n ceruri cu-al meu Dumnezeu la fel
Și-ntre fiii Lui, au, cine va mai semăna cu El?..

7. Preamărit El este-n sfatul Sfinților, cum altul nu-i;
Mare și-nfricoșat este peste toți din jurul Lui.

8. Cine este-asemeni Ție, Sfinte Doamne Savaot?
Tare ești și adevăru-Ți e-mprejuru-Ți peste tot!

9. Tu-nfrânezi sălbăticia mării ce mugește-n maluri
Și-mblânzești într-o clipită răzvrătitele ei valuri.

10. Tu ai sfărâmat Egiptul, ca pe-un slab ce nu-l țin pașii
Și cu brațul Tău cel tare, risipitu-Ți-ai vrăjmașii!

11. Cerurile și pământul, ale Tale veșnic sunt;
Tu întemeiat-ai lumea, cu tot ce e pe pământ!

12. Tu făcut-ai: Miază-Noapte, Miază-Zi, cu vrerea-Ți sfântă,
Iar Taborul și Ermonul, întru numele Tău cântă!

13. Braţul Tău e prea puternic, Milostivul nostru Tată;
Tare-i mâna Ta şi tare Ţi-este dreapta ridicată!

14. Judecata şi dreptatea sunt la tronu-Ţi temelie,
Mila şi cu adevărul merg-naintea Ta-n vecie.

15. Fericit este poporul ce Te preamăreşte-n cale
Şi să umble poate, Doamne, în lumina feţei Tale!

16. Că de-a pururi bucurie va avea de sfântu-Ţi nume
Şi cu dreapta Ta, de-a pururi se va lăuda pe lume!

17. Căci puterii lui podoabă, stă puterea Ta măreaţă
Şi prin vrerea Ta se-nalţă fruntea slugii Tale-n viaţă!

18. Domnul este scutul nostru şi-Împărat în veci ne-nfrânt:
Israil, pe El îl are sfânt: şi-n cer, şi pe pământ!

19. Unui sfânt al Tău, Stăpâne, în vedenie de vis,
Arătatu-Te-ai odată cu lumina Ta şi-ai zis:
„Eu am miluit viteazul, cu-n veci sfântu-Mi ajutor
Şi L-am înălţat pe dânsul, în alesul Meu popor!

20. „Slugă mi-am aflat în David, care nu-Mi era ascuns
Şi cu miru-Mi sfânt, pe dânsul, întru vecii toţi l-am uns!

21. „Mâna Mea va fi cu dânsul, braţu-Mi, sprijin în toţi paşii,
22. Ca să nu-l apese răul, să nu-l biruie vrăjmaşii!

23. Sfărâma-voi înainte-i toţi duşmanii din cetate
Şi pe cei ce poartă ură, cu bătaia Mea voi bate!

24. Mila Mea şi adevăru-Mi, lângă el vor fi pe lume
Şi-a lui frunte înălţa-voi pururea prin al Meu nume!

25. Mâna lui biruitoare peste mare am s-o pui
Şi pe râuri întărită, aşeza-voi dreapta lui!

26. Şi el pururi îmi va zice: „Tu eşti Doamne, Tatăl meu;
Întru mântuiri, cetate şi-al meu veşnic Dumnezeu!"

27. „Cel dintâi născut el fi-va întru numele Meu sfânt
Şi mai mare din toţi regii îl voi face, pe pământ!

28. Mila Mea păstra-voi pururi pentru el, cum M-am legat
Şi-ntru veacuri, legământu-Mi va rămâne neschimbat!

29. Prelungi-voi în vecie seminţia lui de fier
Şi-al său tron vreau să dureze, cât dura-va al Meu cer!

30. Dacă fiii lui zvârli-vor legea Mea cândva sub stele,
Dacă nu vor vrea să umble în lăuntrul legii Mele,
31. De-or călca aşezământu-Mi fiii lui şi ai lor prunci
Şi de n-or vrea să păzească ale Mele-n veci porunci, –
32. Pedepsi-voi cu toiagu-Mi, făr-delegea celor răi
Şi-a lor necredincioşie, o voi bate cu bătăi!

33. Însă mila-Mi, niciodată nu lua-voi de la dânsul,
Nu schimba-voi legământu-Mi, ca să nu cunoască plânsul!

34. Nu-mi voi rupe-aşezământul, nu-l voi micşora-n măsură,
Nici nu voi uita vreodată ce-am grăit cu a Mea gură!

35. Dacă m-am jurat odată pe sfinţenia Mea toată,
Oare, voi minţi pe David, să rămână frânt în gloată?

36. Seminţia lui, în veacuri, ca pe-un drept să-l împresoare
Şi-al său scaun, înaintea-Mi, pururea să fie soare!

37. Va avea tărie-n veacuri, tot aşa ca-n ceruri luna
Ce rămâne credincioasă mărturie totdeauna!"

38. Totuşi, Doamne, de la mine a Ta faţă Ţi-ai ascuns:
Mâniindu-Te pe mine, urgisit-ai pe-al Tău Uns!

39. Ai nesocotit acuma încheiatul legământ
Şi coroana de pe fruntea-mi, aruncat-ai la pământ!

40. Toate zidurile sale cad sub mâna-Ţi, sfărâmate
Şi-n ruină prefăcut-ai toate cele din cetate!

41. El e jaful tuturora, celor cari îl au în căi
Şi batjocură ajuns-a pentru toţi vecinii săi!

42. Întărit-ai, Doamne, dreapta neprietenilor lui,
Şi pe toţi ai lui potrivnici, întru bucurii îi pui!

43. Sabia lui ai teşit-o ca-n război să nu mai taie,
Şi nu i-ai mai dat putere ca să biruie-n bătaie!

44. Despuiat-ai de pe dânsul toată slava; Tu l-ai frânt
Şi-al său tron, cu-a ta mânie, doborât-ai la pământ!

45. Firul veacului său, Doamne, l-ai scurtat şi nu mai ţine;
Să se bucure vrăjmaşii, – coperit e de ruşine!

46. Până când Te vei ascunde, pentru ochii-mi, din tot locul?
Până când vei arde, Doamne, de mânia Ta ca focul

47. Aminteşte-Ţi, Milostive, cât în veacul meu mă ţii!
Oare în deşert zidit-ai Tu pe-ai oamenilor fii?

48. Care om nu vede moartea? Care om nu cade-n vad?
E vreun om care să scape al său suflet de la iad?

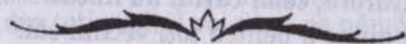
49. Unde este, Doamne Sfinte, Mila Ta de altă dată,
Milă ce-ntru adevăru-Ţi, slugii Tale i-a fost dată?

50. Aminteşte-ţi, Milostive, de ocara ce-am în sân
Şi pe care mi-o-nmulţeşte gloata neamului păgân!

51. Cată, Doamne, cum ocara mi-o aruncă toată turma
Şi cum, Unsului Tău, astăzi îi batjocoreşte urma!

52. Binecuvântat să fie Dumnezeu, căruia mă-nchin,
În toţi vecii şi-n vecia-vecilor, Amin! Amin!

Făgăduinţi făcute lui David şi seminţiei sale, plângerile profetului sau poporului lui Israil asupra stingerii acestei familii regale şi în fine, rugăciune pentru împlinirea făgăduielilor. *Timuş* 2. 252.



PSALMUL 89

Un psalm al lui David

1. Doamne, pe adânca mare răvăşită de orcan,
Tu, din neam în neam, cu milă, ne-ai fost pururea liman...

2. Pân-a nu fi născut munţii, pân-a nu fi fost pământul,
Pân-a nu fi zidit lumea şi era numai Cuvântul, –
Din adâncul veşniciei-veşniciilor, mereu,
Cu puteri neţărmurite, Tu eşti: unul Dumnezeu!

3. Din ţărână Tu pe oameni îi zideşti cu a Ta mână
Şi, de veacuri fără număr, îi întorci iar în ţărână;
Şi le zici cu-nţelepciune: „Fiii oamenilor, voi,
Aţi venit prin a Mea vrere, duceţi-vă înapoi!"

4. Căci o mie de ani, Doamne, – pentru noi lanţ de dureri, –
Înaintea Ta-i ca ziua ce trecut-a de-abia ieri...

5. Ca şuvoiu-i faci să curgă şi de-a pururea li-i viaţa
Ca un vis, e ca o iarbă ce răsare dimineaţa,
Ce răsare dimineaţa şi-nfloreşte pe răzoare,
O coseşte, seara, coasa, se usucă şi-apoi moare!

7. Tot aşa ne mistuieşte şi pe noi mânia-Ţi sfântă
Şi pierim, fiindcă urgia-Ţi fără seamăn, ne spăimântă!

8. Căci fărădelegea noastră şi-ale noastre taine-ascunse,
De privirea Ta, Stăpâne, sunt de-a pururea pătrunse!

9. Toate ale noastre zile, de mânia-Ţi sfântă ţin
Şi toţi anii vieţii noastre îi sfârşim, ca un suspin!

10. Şaptezeci de ani ni-i viaţa, sau optzeci, dup-a Ta vrere,
Şi, din tot ce-avem mai falnic: osteneală-i şi durere!

11. Astfel trece viaţa noastră iute şi ne zboară duhul
Ca o pasăre măiastră care-o mistuie văzduhul!

12. Viforul mâniei Tale, Doamne Sfinte, cine-l ştie
Şi cu teama cuvenită tremură de-a Ta urgie?

13. Socotind a noastre zile, Tu ne-nvaţă şi ne-ndreaptă,
Ca să dobândim, Stăpâne, pururi, inimă-nţeleaptă;

14. O, întoarce-Te Stăpâne, şi de milla-Ţi fă-ne parte!
Până când vei mai rămâne, Doamne, de-ai Tăi robi departe?

15. Şatură-ne, Doamne Sfinte, de-a Ta milă, dimineaţa, –
În cântări cu bucurie să petrecem toată viaţa!

16. Şi de bucurie pline, dăruie-ne-atâtea zile, –
Câte ne-ai dat şi umile!
De adâncă fericire dă-ne-atâţi ani la un loc,
Pe cât ne-ai fost dat în viaţă, şi ani trişti, fără folos!

17. Fă, ca robii Tăi să cate la Preasfânta Ta ispravă
Şi peste-ale lor odrasle, strălucească a Ta slavă!

18. Doamne Dumnezeul nostru bun şi darnic, Sfânt şi mare,
Dă-ne pururea, din slavă-Ţi a Ta binecuvântare;
Mâinilor Tu dă-ne lucru, pune har în munca lor,
Ne-o desăvârşeşte, Doamne, şi de-a pururea dă-i spor!

– Dr. Gherasim Timuş, 2. 298, este de părerea acelora care atribuie acest psalm lui Moisi. El cuprinde creaţiunea lumii, eternitatea lui Dumnezeu, slăbiciunea omului, nefericirea lui, nevoia ce are de sprijinul Ceresc.



PSALMUL 90
Un psalm al lui David

1. Cel ce locuieşti sub cortul Celui Preaînalt, pe tină,
Şi sub umbra Lui, în viaţă guşti popasuri de hodină, –
Când te scoli, în zorii zilei, când te cheamă, seara, somnul, –
Glasul tău, cu umilinţă, tu ridică-ţi-l spre Domnul:

2. „Tu eşti, Doamne-a mea scăpare, Tu, apărătorul meu,
Tu-mi eşti Dumnezeu, şi-n Tine pururi nădăjduiesc eu!"

3. Că te izbăveşte Domnul, de tot laţu-n vânătoare
Şi de toată viitoarea molimă ucigătoare!

4. Cu-a Lui pene te umbreşte şi sub sfânta Lui aripă,
De primejdiile toate eşti ferit în orice clipă,
Iar a Lui credincioşie, – când te are cunoscut, –
Toată viaţa şi-n tot pasul îţi e pavăză şi scut!

5. De-ale nopţii iazme negre niciodată-ţi va fi frică
Şi nici ziua nu te-i teme de săgeata inamică!

6. Nici de ciuma ce prin noapte merge fără legea milei,
Nici de molima ce, crudă, curmă vieţi în miezul zilei!

7. De-ar cădea o mie-n stânga-ţi, iar la dreapta-ţi zece mii,
Tu, atins de-aripa morţii, lângă-acei morţi n-o să fii!

8. Ci cu ochii tăi vedea-vei cum Cerescul lumii Tată,
Celor păcătoşi în viaţă ştie să le dea răsplată!

9. Căci ai zis: „Tu, Doamne Sfinte, eşti scăparea mea şi-ai fost
Totdeauna mie sprijin, totdeauna adăpost!"

10. De aceea, nu cădea-vei în a răului hârtoape,
Iar de casa ta, năpasta nu va sta nicicând aproape,
11. Fiindcă Domnul poruncit-a cetei îngerilor Săi,
Păzitori mereu să-ţi fie pe-ale vieţii tale căi!

12. Şi pe mâini să te ridice, în afară de-a ta vatră,
Ca, piciorul, fără vrere, să nu-ţi sângeri în vreo piatră!

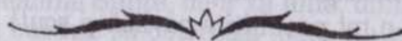
13. Vei păşi peste aspide, pe balauri şi pe lei,
Făr-ca gura s-o deschidă, măcar unul dintre ei!

14. „Fiindcă M-a iubit, – va zice despre tine Dumnezeu, –
Îl voi apăra, că dânsul a ştiut numele Meu!

15. Când striga-va către Mine, îl voi auzi la vreme,
La necaz voi fi aproape-i şi-i voi pune pe cap steme!

16. Îl voi încărca de zile fericite, fără număr,
Şi cu-al milei Mele soare îl voi însemna pe umăr!"

Acest psalm învaţă pe oameni să nădăjduiască în Domnul şi să nu piardă niciodată din vedere pe Acest Unic Protector.



PSALMUL 91

Alcătuit pe vremea lui Ezechia

1. Bine este-n toată clipa să slăvim pe Domnu-n psalt,
Numele Tău proslăvindu-L, Dumnezeule Preaînalt!

2. A Ta milă, dimineaţa, s-o vestim fără de şoapte
Şi-adevărul Tău să-L spunem în tot ceasul, zi şi noapte!

3. Cu psaltire-n zece strune, să-L cântăm de-a pururi tare,
În cântări de alăute şi-n cântare de chitare!

4. Că m-ai veselit, Tu, Doamne, Cu-ale Tale fapte sfinte,
Şi mă umpli de uimire, când la ele iau aminte!

5. Mari sunt lucrurile Tale, Dumnezeul meu Cel sfânt,
Şi-ale Tale socotinţe, cât de nepătrunse sunt!

6. Cel întunecat la minte, nu le-a cunoscut, sub stele,
Iar nerodul, niciodată nu le-a priceput pe ele!

7. Dacă cei răi ies ca iarba şi-nfloresc cei făr-delege, –
E, că: moartea are dreptul pe vecie a-i culege!

8. Dar Tu, Dumnezeul milei, Cel cântat în al meu psalt,
Pururea eşti plin de slavă, pururea Tu eşti Preaînalt!

9. Că vrăjmaşii-Ţi, iată, Doamne, Dumnezeul meu din slavă,
Vor pieri şi toţi mişeii risipi-s-or ca o pleavă!

10. Iară fruntea mea, Stăpâne milostiv, din al Tău cer,
O vei înălţa asemeni unui corn de rinocer
Şi, din mila Ta cea mare să dai robului Tău semn,
Roura-vei a mea frunte, cu-al Tău proaspăt untdelemn!

11. Ochii mei vedea-vor, Doamne, a vrăjmaşilor grămadă
Cum, loviţi de sfânta-Ţi mână, în ţărână au să cadă,
Şi-mi va auzi urechea, cum sunt pedepsiţi de Cer,
Cei ce-asupra-mi se ridică şi doresc de veci să pier!

12. Ca finicul înflori-vor cei cu suflet ne-viclean
Şi-nălţa-se-vor asemeni cu toţi cedrii din Liban!

13. Cei sădiţi în casa-Ţi sfântă, – grâu ales dintre neghină, –
Înflori-vor pe vecie în a Domnului grădină!

14. Până şi la bătrâneţe, ceata drepţilor întreagă,
Va da muguri, înverzi-va şi va fi plină de vlagă!

15. Să dea veste cum că Domnul, – a mea stâncă de scăpare, –
Drept e-n veci şi strâmbătate El în veci în Sine n-are!

Profetul aduce laudă Domnului pentru mărirea faptelor Sale, foloasele serviciului Său, etc. Este un imn de recunoştinţă după învingerea lui Avesalom şi Senacherib, sau este un imn compus în cinstea izbăvirii poporului din robia Babilonului? *Timuş* 1. 331.



PSALMUL 92

Un psalm al lui David

1. Dumnezeu împărăţeşte şi-mbrăcat e-n veci cu slavă!
Îmbrăcatu-s-a şi-ncins e cu puterea Lui grozavă!

2. Întărit-a Domnul lumea, cu puterea Lui adâncă, –
Clătinări să nu mai aibă, dându-i temelii de stâncă!

3. Scaunu-Ţi, din veşnicie l-ai zidit în slăvi cereşti
Şi de veci e-n neclintire, că din veci Tu Doamne eşti!

4. Râurile-şi nalţă, Doamne, toate valurile lor,
Râurile îşi ridică glasurile toate-n cor!

5. Înfricoşătoare-s, Doamne, mările clocotitoare,
Mugetele lor, sub vifor, şi mai înfricoşătoare,
Însă, mai presus de ele, înfricoşetor mereu,
Sus, în cerurile-I nalte, este Sfântul Dumnezeu!

6. Legea Ta, nestrămutată este, Doamne, şi ne-nfrântă
Şi, în veşnicia toată, casa Ta rămâne sfântă!

„Sfinţii Părinţi au înţeles psalmul acesta de creaţiunea lumii prin puterea supremă a lui Dumnezeu şi a restaurării sale, prin răscumpărarea ce a lucrat-o Iisus Hristos. Acest al doilea sens este profetic, dar tot aşa de literal ca şi cel dintâi. Alţii văd aici întoarcerea din robie, pentru că se face menţiune la Casa Domnului. Cu toată scurtimea sa, acest psalm dă mari idei de Dumnezeu. Se pare că Biserica îl consideră în raport cu creaţiunea, pentru că l-a destinat pentru Duminică, având raport cu Învierea lui Iisus Hristos". *Timuş* 2. 345.



PSALMUL 93

Un psalm al lui David

1. Dumnezeul răzbunării! Doamne-al răzbunării sfinte,
Întru slava Ta Te-arată, – oamenii să ia aminte!

2. Scoală-Te, întru dreptate, falnice Judecător
Şi trufaşilor răsplată dă-le după fapta lor!

3. Până când, Mărite Doamne, până când, cei fărdelege
Birui-vor între oameni, făr-ca dreapta Ta să-i lege?

4. Până când, cei ce coboară pe-a nelegiuirii trepte,
Arunca-vor cu trufie vorbe rele şi nedrepte?

5. Ei sfărâmă, Doamne Sfinte, pe poporu-Ţi fără pază
Şi cu ură fără margini, moştenirea Ta-mpilează!

6. Ei pe văduvă omoară, pe străin ei îl sugrumă
Şi ucid pe biet orfanul fără tată, fără mumă!

7. Şi, făcând acestea toate, ei grăiesc fără de teamă:
„Dumnezeul sfânt lui Iacov, n-o să vadă, nu ia seamă!"

8. Prindeţi dar înţelepciune, gloatelor ucigătoare!
Voi, nebunii omenirii, – când veţi înţelege oare?

9. Credeţi voi că nu aude Cel ce v-a făcut ureche?
N-o să vadă Cel ce vouă, ochii vi i-a dat pereche?

10. Cel ce pedepseşte neamuri, – nu va pedepsi El oare?
Cela ce pe om învaţă, – nu va birui sub soare?

11. Dumnezeu cunoaşte toate gândurile, de departe,
Şi că gândurile toate ni-s de-a pururea deşarte!

12. Fericit e, Doamne, omul pedepsit de sfânta-Ţi dreaptă,
Şi pe care ai Tăi îngeri întru legea Ta-l îndreaptă,
13. Ca să-i ţii în grea restrişte inima netulburată
Până, celui făr-delege îi va fi groapa săpată!

14. Că nu lepăda-va Domnul pe poporul Său cel blând
Şi-a Lui scumpă moştenire n-o va părăsi nicicând!

15. Fiindcă sfânta-Ţi hotărâre, cu dreptate va fi dată
Şi urma-o-vor cu toţii cei cu inima curată!

16. Cine oare pentru mine s-o scula, pe răi să lege?
Cine va sta mie-alături, dând în cei fărădelege?

17. Dacă Domnul, al meu sprijin n-ar fi fost când stam să cad,
Sufletu-mi de multă vreme ar sălăşlui în iad!

18. Când zic: „Iată că piciorul mi-se clatină-n tot locul",
Mila Ta mă sprijineşte; Doamne, Tu-mi cuprinzi mijlocul!

19. Când amărăciunea frânge inima mea pe pământ,
A Ta sfântă mângâiere, umple sufletul meu frânt!

20. Vor putea să-Ţi stea aproape pierzătorii-n tribunale?
Cei ce fac nelegiuirea, împotriva legii Tale?

21. Ei se năpustesc asupra dreptului cel apăsat,
Osândind, cu oarbă ură, sângele-i nevinovat!

22. Dumnezeu însă de-a pururi este sfânta mea scăpare
Şi, în cerurile-I, Domnul e limanul meu cel tare!

23. El, asupra lor va-ntoarce făr-delegea lor, sub slavă,
Şi-i va pierde pe vecie, prin a urii lor otravă
Dumnezeu pe ei va pierde, cu mânia lui grozavă!

„Profetul mângâie pe cei drepţi prin speranţa de a vedea sfârşindu-se necazurile lor şi el înfricoşează pe păcătoşi prin ameninţarea răsplătirilor divine. Este una din cele mai sfinte instrucţiuni de care să se poată ocupa credincioşii". *Timuş* 2. 355.

PSALMUL 94

O cântare de laudă lui David

1. Veniţi toţi câţi aveţi graiul; alungaţi din gene somnul,
Să cântăm cu veselie şi să preamărim pe Domnul;
Să strigăm, sub toată firea, şi cu bucurie-adâncă,
Către Dumnezeul nostru şi mântuitoare stâncă!

2. Să-L întâmpinăm cu slavă şi cu laude înalte, –
În cântări de preamărire, inima să ne tresalte,
3. Fiindcă Dumnezeu e mare, – cât să înţelegi nu poţi –
Şi-Împărat, în veşnicie, peste dumnezeii toţi!

4. Sunt în mâna Lui rărunchii vieţuitului pământ
Şi toţi munţii ce se-nalţă către ceruri, ai Lui sunt!

5. Mările sunt ale Sale, că El le-a făcut, sub fire
Şi al Său e tot pământul, fiindcă El I-a dat zidire!

6. Domnului plecaţi genunchii! Să se-nchine Lui poporul
Şi-naintea Lui să cadă, fiindcă El ni-i Ziditorul!

7. El ne este Dumnezeul, – cel dintâi şi cel din urmă, –
El ni-i pururea Păstorul, pe când noi îi suntem turmă;
Turma ce-o călăuzeşte a Lui mână, în tot pasul...
O, de-aţi asculta, popoare, de i-aţi auzi voi glasul:

8. Nu-mpietriţi inima voastră, n-o ucideţi când e vie, –
Cum făcut-aţi la Meriba şi la Maasa, în pustie,
9. Când părinţii voştri înşişi, ispitindu-Mă, sub stele,
M-au cercat, deşi văzuse toate lucrurile Mele!

10. Patruzeci de ani privit-am cu dezgust acest popor
Şi Mi-am zis, punând de-a pururi peste soarele-i, un nor:
E un neam cu rătăcită inimă, de duhuri rele,
Care n-a putut cunoaşte pân-acum căile Mele!

11. De aceea, în mânia-Mi, am jurat ca, drept răsplată,
În odihna Mea, acesta să nu intre niciodată!"

Indem credincioşilor să laude pe Dumnezeu şi să se supună voinţei Lui.

PSALMUL 95

O cântare a lui David

1. Toţi cântaţi cântare nouă, Dumnezeului Preasfânt!
Domnului cântaţi într-una, toţi cei vii de pe pământ!

2. Cântaţi Domnului, toţi viii! Numele-I slăviţi, din lire
Şi vestiţi, în toată ziua, a Lui sfântă mântuire!

3. Slava Lui vestiţi de-a pururi, între multele popoare!
Ale Lui minuni, le spuneţi neamurilor de sub soare!

4. Că e prea puternic Domnul, este lăudat mereu
Şi, decât toţi dumnezeii mai temut e Dumnezeu!

5. Căci sunt idoli dumnezeii turmei pururea păgână,
Pe când Dumnezeu făcut-a cerurile, cu-a Lui mână!

6. Strălucirea şi mărirea, înaintea-I pururi sunt;
Frumuseţea şi puterea în lăcaşul Lui cel sfânt!

7. Daţi lui Dumnezeu cinstire, voi, popoarele păgâne,
Daţi Lui slavă-ntotdeauna, că-n veci slava Lui rămâne!

8. Pentru numele Lui, daţi-I slavă-n veci pe-a vieţii cale,
Aduceţi-I daruri scumpe! Locuiţi curţile Sale!

9. Închinaţi-vă-n odăjdii toţi, lui Dumnezeu Preasfântul!
Înainte-I să se-nchine şi să tremure pământul!

10. Spuneţi neamurilor toate: „Dumnezeu împărăţeşte:
El întemeiat-a lumea şi-n veci ea nu se clinteşte!
El, la vremea hotărâtă, judeca-va cu dreptate:
Pe cel bun, va pune mila-I; pe cel rău, El îl va bate!

11. Cerul să se-nveselească! Bucure-se tot pământul!
Marea, cu-ale sale toate, către cer să-şi nalţe cântul!

12. Să se bucure câmpia cu-al ei tot, cu iarba-i deasă;
Toţi copacii, înaintea Domnului, cu cântec iasă!

13. Fiindcă Domnul, iată-L, vine, ca judecător ne-nfrânt,
Vine ca să cârmuiască neamurile pe pământ,
După sfânta Lui dreptate, după adevăru-I sfânt!

Psalmistul înalţă mărirea lui Dumnezeu peste tot pământul, în cântări de bucurie, încheind cu o privire poetică la Împărăţia lui Mesia (11-13). *Fericitul Augustin*, interpretând aceste ultime trei versete le referă la Iisus Hristos, pe Care dacă-L iubim, să fim liniştiţi, judecata va veni, deşi nu ştim când; dar ce trebuinţă avem să o ştim dacă suntem gata a ne înfăţişa? *Timuş* 2. 394. Vezi şi psalmii 97 şi 104.

PSALMUL 96

Un psalm al lui David

1. Dumnezeu împărăţeşte! Să se bucure pământul
Şi-a ostroavelor mulţime, vesele, înceapă-şi cântul!

2. Negură şi nori, pe Domnul, totdeauna-L împresoară,
Iar a Tronului Său sfântă temelie şi comoară, –
După vrerea-I înţeleaptă, –
Sunt de-a pururi: Judecata şi dreptatea cea mai dreaptă!

3. Înaintea-I merge focul şi, sub flăcările sale,
Toţi vrăjmaşii Lui din preajmă, ard ca torţele în cale!

4. Fulgerele-I, luminează lumea-ntreagă, – iar pământul
Se cutremură, când faţa-I către el întoarce Sfântul!

5. Munţii se topesc ca ceara, înaintea Lui, sub cer, –
El fiind Stăpânul, cărui pe pământ toţi milă-I cer!

6. Cerurile nesfârşite îi vestesc dreptatea sfântă
Şi popoarele Lui toate îi văd slava şi i-o cântă!

7. Să se ruşineze, dară, toţi cei care se închină
La cioplite, surde chipuri, punând idolii-n lumină!
Dumnezeii toţi să cadă în genunchi, deci, se cuvine
Şi-n naintea Lui, – unicul Dumnezeu, – să se închine!

8. Auzit-a-ntreg Sionul şi s-a bucurat nespus;
Toate fiicele lui Iuda, veselia lor şi-au spus,
De-a Ta dreaptă judecată, Dumnezeule de sus!

9. Că Tu, Doamne, înălţat eşti pururi peste tot pământul
Şi decât toţi dumnezeii mai pesus, îţi spui cuvântul!

10. Voi cei ce iubiţi pe Domnul, alungaţi nelegiuirea, –
Cu nelegiuiţii-alături să nu mergeţi nicăirea!

---

8) Fiicele lui Iuda = oraşele Iudeei.

Sufletele cuvioase, Dumnezeu le are-n pază,
Nelăsându-le, în mâna păcătoşilor să cază!

11. El, lumină se revarsă peste cei cu suflet drept;
Bucurie, peste cei cu inimă curată-n piept!

12. Bucuraţi-vă-ntru Domnul, voi cei drepţi de pe pământ
Şi slăviţi-I pomenirea, ca şi numele Lui sfânt!

Acest psalm este un cântec de triumf asupra gloriei lui Dumnezeu şi asupra strălucirii Împărăţiei Lui. Are multă asemănare cu psalmul 95 şi vorbeşte tot despre Mesia şi Împărăţia Sa. *Timuş* 2. 407.



PSALMUL 97

Un psalm al lui David

1. Cântaţi toţi, cu ochii-n rouă,
Domnului cântare nouă,
Că minuni făcut-a Domnul, pentru cei de pe pământ!
Biruit-a cu-a Lui dreaptă şi cu braţul Său cel sfânt!

2. Arătat-a Milostivul mântuirea Lui, anume,
Şi dreptatea Sa, în faţa neamurilor de pe lume!

3. De-a Lui milă către Iacov şi-a adus aminte El
Şi de-a Lui credincioşie către neamul Israel;
Toate marginile lumii şi-ale-ntregului pământ
Mântuirea Ta văzut-au, Dumnezeul nostru Sfânt!

4. Către Dumnezeul slavei, toţi strigaţi, din ţărna humii;
Veseliţi-vă! Cântaţi-L, toţi vieţuitorii lumii!

5. Domnului cântaţi din harfe! Toată gura, strige tare!
Lăudaţi a Lui mărire, din lăute şi chitare!

6. Trâmbiţele să răsune pe pământ, în lung şi-n lat,
Bucurându-vă în Domnul, Dumnezeul Împărat!

7. În adânc, să clocotească mările, cu ce e-n ele;
Lumea fie-n veselie, cu toţi viii de sub stele!

8. Râurile bată-n palme! Salte munţii-n veselie,
Şi să chiue-naintea Domnului ce va să vie!

9. Căci El vine! Vine însuşi Dumnezeul milei, Sfântul,
Ca să drămuie păcatul, ca să judece pământul;
Şi El judeca-va lumea, după fapt, din fir-a-păr, –
Întru pururea dreptate şi-ntru veşnic adevăr!

Acest psalm arată venirea lui Mesia şi chemarea neamurilor. Vezi şi psalmul 95, cu care are asemănare.



PSALMUL 98

Un psalm al lui David

1. Dumnezeu împărăţeşte mai presus de nori şi soare:
Tremuraţi de El, voi, neamuri! Tremuraţi de El, popoare!
Heruvimii poartă Tronul Dumnezeului, Preasfântul;
Cu păcatele lui toate, tremure de El, pământul!

2. În Sion, e mare Domnul Dumnezeu, deasupra humii,
Şi e Preaînălţat în veacuri, peste neamurile lumii!

3. Preamărească al Său nume toţi cei vii de pe pământ,
Că e mare al Său nume, este-nfricoşat şi sfânt!

4. În iubirea de dreptate este-a Domnului putere:
El o dă celui ce-L cheamă! O dă celui care-o cere;
Tu ai pus temei dreptăţii, Dumnezeule-ndurate
Şi în Iacov, Tu făcut-ai judecată şi dreptate!

5. Lăudaţi în veci pe Domnul, Dumnezeul nostru mare;
La picioarele Lui sfinte, aduceţi-I închinare!

6. Moise şi-Aron dintre preoţi, Samuil, de pe pământ,
Au chemat, în deznădejde, numele Lui cel preasfânt,
Şi cum ei plângeau în ruga ridicată către Dânsul, –
Dumnezeu, din a Lui slavă, auzitu-le-a tot plânsul
7. Şi din stâlpul Său de nouri, Domnul le-a grăit atunci,
Căci păzit-au legea dată şi preasfintele-I porunci!

8. Doamne, Dumnezeul nostru, auzitu-i-ai mereu,
Însă Tu nu Le-ai fost numai iertătorul Dumnezeu,
Ci, deşi ei ridicat-au rugi spre cer, cu plânsu-n gene,
Tu i-ai pedepsit pe dânşii, când au mers pe căi viclene!

9. Preamăriţi în veci pe Domnul, toţi cei vii de pe pământ,
În sfânt muntele Lui, oameni, vă-nchinaţi, cu suflet frânt,
Fiindcă Dumnezeul nostru, întru vecii toţi e sfânt!

Un imn de chemarea tuturor popoarelor la credinţă în Dumnezeu.

PSALMUL 99

Un psalm al lui David – spre laudă

1. Toţi strigaţi cu bucurie către Dumnezeu Cel Sfânt, –
Câţi, din mila Lui cea mare, vieţuiţi pe-acest pământ!

2. Domnului, cu veselie, toţi ieşiţi-I înainte
Şi slujiţi-L cu iubire fără seamăn de fierbinte!

3. Dumnezeul nostru El e! El ne este Ziditorul!
Oi suntem pe-a Lui păşune, pe când El ne e Păstorul!

4. Pe-a Lui porţi intraţi, slăvindu-L! Umpleţi curţile-I de cânt
Preamăriţi-L întru slava-I! Lăudaţi numele-I sfânt!

5. Că bun este Domnu-n ceruri: mila Lui e veşnicie
Şi din neam în neam rămâne sfânta Lui credincioşie!

Tot un imn de înălţare a Domnului şi de veselie, amintindu-ne măririle Lui.

PSALMUL 100

Un psalm al lui David

1. Mila şi dreptatea sfântă voi cânta pe-acest pământ
Şi pe Dumnzeul milei vreau de-a pururea să-L cânt!
2. Calea dreaptă voi păzi-o... Când cobori la mine, Tată?
Înlăuntrul casei mele, voi fi inimă curată!

3. În a ochilor mei faţă, pe netrebnic nu-l voi ţine;
Voi urî nelegiuirea şi nu s-o lipi de mine!
4. De făţarnicele inimi, voi sta pururea departe
Şi pe cel rău nu primi-voi să-l cunosc până la moarte!

5. Îl voi pierde pe cel care cleveteşte în ascuns
Pe vecinul ce n-aude şi nu-i poate da răspuns!
Pe trufaşul plin de fală şi cu inima semeaţă
Nu-l voi suferi-mprejuru-mi, nici îl voi privi în faţă!

6. Peste credincioşii lumii, ochii pururea-mi voi ţine,
Ca, aceştia să şadă toată viaţa lângă mine!
Cel cu neprihană-n cale, va fi mie slugă bună
Şi pe Dumnezeul slavei lăuda-vom împreună!

7. Înlăuntrul casei mele, cel viclean nu va pătrunde;
Cel ce glăsuie minciuna, – de-ai mei ochi se va ascunde!
8. În oricare dimineaţă, hotărâ-voi ca să piară
Toţi rău-făcătorii, Doamne, toţi cei ticăloşi din ţară, –
Pentru ca-n a Ta cetate, unde Tu m-ai pus ca rege,
Să nu mai sălăşluiască nici un om fără de lege!

O prea frumoasă rugăciune pentru toţi credincioşii. *Timuş* 2. 451.

PSALMUL 101

Un psalm al lui David

1. Doamne-auzi-mi rugăciunea potopită de suspine
Şi strigarea gurii mele să ajungă pân-la Tine!

2. Faţa Ta să n-o-ntorci, Doamne, de la mine, când Te chem:
Înspre mine-a Ta ureche pleac-o, Sfinte, când eu gem!

3. În oricare zi, Stăpâne, de Te strig, cu ochii uzi,
Tu, din slava Ta, de grabă, al meu strigăt să-L auzi!

4. Că se risipesc ca fumul zilele-mi, de plâns doar bune,
Şi sunt arse-a mele oase, cum e-n vatră un tăciune!

5. Inima mea e rănită şi-i ca iarba cea uscată,
Şi de-atât amar de viaţă, uit şi pâinea-mi nemâncată!

6. Din pricina suferinţii şi-a suspinurilor mele,
Oasele-mi sunt descheiate şi mi s-au lipit de piele!

7. Sunt la fel cu pelicanul din pustiuri, – vai de mine, –
Şi-am ajuns la fel cu însăşi bufniţa dintre ruine!

8. Nu mai dorm de multă vreme, precum nici mănânc la masă;
Sunt ca pasărea stingheră pe-un acoperiş de casă!

9. Neprietenii mei, zilnic şi-n tot ceasul mă defaimă
Şi, cum jură să mă piarză, îi aud mereu cu spaimă!

10. Cu cenuşă-n loc de pâine, aiurit, îmi umplu gura
Şi cu lacrimi totdeauna îmi amestec băutura!

11. De-asta, pentru-a Ta urgie şi mânia Ta, am parte,
Că m-ai înălţat, o vreme, şi m-ai aruncat departe!

12. Zilele-mi trec ca şi umbra şi ca ea simt că mă duc;
Precum iarba se usucă, astfel şi eu mă usuc!

13. Dar Tu, Doamne, rămâi pururi Împărat pe-ntreaga fire
Şi din neam în neam durează a Ta sfântă pomenire!

14. Ci vei mântui Sionul, fiindcă milostiv Tu eşti,
Pentru că venit-a vremea pe Sion să mântuieşti!

15. Că şi pietrele lui, Doamne, le iubesc slugile Tale
Şi li-i milă de ţărâna-n care calcă ale lor sandale!

16. Atunci, neamurile toate se vor teme de-al Tău nume
Şi slăvi-Te-vor, Stăpâne, împăraţii toţi din lume!

17. Fiindcă vei zidi Sionul, cu puterea Ta grozavă
Şi cu mare strălucire Te vei arăta în slavă!

18. Pe cei vrednici de-a Ta milă, asculta-vei, Doamne Sfinte
Şi nu vei lăsa uitării rugăciunea lor fierbinte!

19. Să se scrie-acestea toate pentru neamul care vine
Şi poporul ce s-o naşte, Domnului să se închine!

20. Fiindcă Dumnezeu priveşte din înaltul Său cel sfânt
Şi din cerul Lui, se uită Dumnezeu peste pământ,
21. Ca s-audă când gem robii, sub a lanţurilor toarte
Şi din ele să dezlege pe cei rânduiţi la moarte!

22. Ca, aceştia să vestească în Sion numele-I sfânt
Şi-n Ierusalim să-I cânte laude pe-acest pământ,
23. Când împăraţii şi neamuri, adunate laolaltă,
Vor veni ca să slujească Domnului din slavă-naltă!

24. El mi-a sfărâmat puterea în ţărâna de sub stele
Şi, cu vrerea Lui preasfântă, a scurtat zilele mele!

25. Dar eu zis-am: „Milostive, nu-mi tăia viaţa-n două,
Pe când anii Tăi sunt veacuri, cât e-a veacurilor rouă!

26. Ai întemeiat pământul, cu puterea Ta, Părinte;
Cerurile sunt făcute de-ale Tale mâini preasfinte;

27. Dar pieri-vor toate acestea, prin a vrerei Tale taină:
Învechi-se-vor, Stăpâne, învechi-s-or ca o haină;
Ca pe un veşmânt, odată, Tu le vei schimba pe toate,
Mâna Ta o să le schimbe şi rămâne-vor schimbate!

28. Tu, cu haina veşniciei, înstelată, pe-al Tău umăr,
Vei fi pururea acelaşi, cu-ai Tăi ani fără de număr

29. Fiii robilor Tăi, Doamne, vor trăi pe-această vale,
Şi s-or întări urmaşii, înaintea feţei Tale!

O rugăciune care cuprinde simţirea unui păcătos atins de nefericire şi cerând milostivirea lui Dumnezeu. Este un psalm de *pocăinţă*. *Timuş* 2. 461.



PSALMUL 102

Un psalm al lui David

1. Suflete al meu şi toate cele din lăuntrul meu,
Binecuvântaţi de-a pururi numele lui Dumnezeu!

2. Binecuvintează-L veşnic, suflete al meu, fierbinte
Şi să nu uiţi niciodată binefacerile-I sfinte!
3. Căci Preamilostivul iartă fără-de-legile tale,
Şi te vindecă de toate boalele pe-a vieţii cale!
4. Din mormânt, El izbăveşte toată viaţa ta umilă
Şi tot El te-ncununează cu-ndurare şi cu milă!
5. El de bunuri îţi va umple dorurile-ntregei vieţi;
Ca la vultur, înoi-s-or ale tale tinereţi!

6. Domnul face judecată şi dreptatea Lui o-mparte
Tuturor celor ce-n viaţă sunt ţinuţi de ea departe!

7. El lui Moise arătat-a prin pustie a Sa cale,
Şi văzut-a Israilul toate minunile Sale!

8. Îndurat şi bun e Domnul, cu al drepţilor Săi când,
Iubitor, cu-ntreaga-I turmă, răbdător şi milosârd!

9. El nu-n veci ţine mânie! Nu până-n sfârşit El ceartă:
Milostiv fără de margini, – pe-ndreptaţii Lui îi iartă!

10. După grelele păcate, El nu bate niciodată;
Pe cât grea ni-i făr-de-legea, nu-i a Domnului răsplată!

11. Cât de sus îi este cerul peste cei legaţi cu plânsul,
Tot atât de bun s-arată celor ce se tem de Dânsul!

12. Pe cât este răsăritul de apus în veci departe, –
El, de-a noastră făr-delege tot atâta ne desparte!

13. Cum un tată miluieşte pe copiii săi, – şi El,
Celor ce se tem de Dânsul, le dă mila Lui la fel!

14. Căci El ştie cum făptura ne-a făcut-o cu-a Lui mână,
Şi nu uită niciodată că noi suntem doar ţărână!

15. Omul? Zilele-i ca iarba-s! Înflorirea lui sub soare,
E la fel întotdeauna cu a câmpurilor floare!

16. Trece vântul peste floarea înflorită pe câmpie
Şi-ntr-o clipă nu mai este: locul nu i se mai ştie!

17. Mila Domnului meu însă, dăinuieşte vecii toţi,
Peste cei cu frica-n Dânsul, fiii lor şi-ai lor nepoţi,
18. Ce păzesc aşezământul şi poruncile-I, sub stele,
Şi-şi aduc de ele-aminte, împlinindu-le pe ele!

19. Dumnezeu şi-a pus în ceruri Scaunul Său cel preasfânt
Iar a Lui împărăţie e şi-n cer, şi pe pământ!

20. Binecuvântaţi pe Domnul, ai Săi îngeri preaputernici,
Sfinţii lui plini de virtute şi-naintea Lui cucernici, –
Care-i împliniţi porunca pretutindeni, la tot pasul,
Ascultându-L totdeauna, când spre voi îndreaptă glasul!

21. Binecuvântaţi pe Domnul, toate oştile Lui sfinte,
Care voia Lui o faceţi şi-L slăviţi în veci, fierbinte!

22. Binecuvântaţi pe Domnul, toate lucrurile Sale!
Şi-n tot locul stăpânirii Domnului, – cu Sfinţii-n cale, –
Suflete al meu, pe Domnul Dumnezeu ce ţi-a fost pază,
Veşnic lauda Lui cântă şi îL binecuvântează!

Acest psalm cuprinde o rugăciune de încredere a credincioşilor prin încercarea ce au făcut-o de milostivirea lui Dumnezeu. Tot psalmul e plin de pietatea cea mai dulce şi supunerea desăvârşită la voinţa lui Dumnezeu şi cuprinde o culegere de adevăruri mângâietoare şi învăţături care nu tind decât a da omului pace lăuntrică. *Timuş* 2. 485.



PSALMUL 103

Un psalm al lui David

1. Din păraginile tale,
Scoală, suflete al meu,
Şi ridică osanale
Pururea, lui Dumnezeu...
Doamne, ce nemărginită e puterea Ta!.. Sub soare,
Cine poate s-o cuprindă? Cine poate s-o măsoare?..

2. Tu eşti numai strălucire, Dumnezeul meu Preasfânt:
Din lumină orbitoare, Tu ai pururea veşmânt;

3. Cerurile-Ţi nesfârşite ca un cort le desfăşori;
Carul tău cu roţi de flăcări l-ai întruchipat din nori;
Vijeliile Te poartă pe-a lor aripi zburătoare;
Sus, din apele albastre, Ţi-ai durat pe veci pridvoare;

4. Toate vânturile firii, ca şi flăcările toate
Ţie, Doamne Preamărite, îţi sunt pururi slugi plecate...

5. Tu ai aşezat pământul pe grozavă temelie, –
Povârniş să nu cunoască niciodată-n veşnicie;

6. Ca-ntr-un larg veşmânt, pământul ai făcut sub cer să-ncapă,
Iară culmile-i înalte le-ai acoperit cu apă;

7. Când a răsunat în slavă tunetul poruncii Tale,
Apele-au purces să fugă, au curs repede la vale;

8. Munţii-au prins să se ridice, văile să se pogoare,
Fiecare luând locul ce le-ai hărăzit sub soare;

9. Apelor ai pus hotare peste care nu vor trece,
Nici întoarcere să facă şi pământul să-l înece;

10. Văilor Tu le-ai dat ape, munţilor izvoare line,
11. Ca, din ele să s-adape ale codrilor jivine;

12. Peste ele zburătoare între cer şi-ntre pământ,
Ai pus pasări minunate care nu mai tac din cânt;

13. Tu, din slava-Ţi, adăpi munţii şi-ale şesurilor laturi,
Ca, din rodul lor, Stăpâne, tot pământul să ni-l saturi...

14. Vrerea Ta e: să răsară pretutindeni firul ierbii
Ce-l pasc turmele pe şesuri şi pe munte pascu-l cerbii;
Pururea Mărire Ţie, Dumnezeul meu Preasfânt,
Că, prin mila Ta, ne vine toată cina, din pământ:

15. Pâinea, care ne-ntăreşte inima, de toată viaţa,
A măslinului oloe ce ne luminează faţa,
Vinul ce ne-nveseleşte chiar când suntem frânţi de jale, –
Doamne, slavă Ţie pururi, pentru darurile Tale!...

16. Plini de sevă-s Doamne, cedrii din Liban, sădiţi de Tine,
17. Şi-n ei păsările Tale, cuiburi au, de soare pline;

18. Sus pe crestele înalte ale munţilor de piatră,
Sperioasei căprioare, Doamne, Tu făcut-ai vatră;
Iară stâncile pleşuve, care stau cu vârfu-n nori,
Adăpost ai zis să fie pentru vulturi şi dihori;

19. Timpurile să ne-arate, – Luna-n hăuri Tu ai pus
Şi-ai pus soarele ce ştie când e ceasu-i de apus!

20. Cerni pe fire întuneric, vine noaptea şi, – ca furii, –
Ies să mişune prin noapte toate fiarele pădurii:

21. Leii căutându-şi prada, cu-a lor guri de răcnet pline,
Prin pustiu, cu ochii-n stele, îşi cer hrana de la Tine!..

22. Soarele însă, cu focu-i, umple firea de lumină
Şi-atunci fiarele, cu teamă, se ascund în vizuină...

23. Omul iese-apoi la muncă şi, sub luminoasa pară,
În ogorul său trudeşte, din zorit şi până-n seară...

24. Minunate-s Doamne Sfinte, toate lucrurile Tale,
De mulţimea căror plină este-a omenirii vale!
Câte lucruri minunate ai zidit, cu-nţelepciune,
Nu pot ochii mei să vadă şi nici graiul poate-spune...

25. Iată: mările albastre, – nesfârşit întins de ape, –
În adâncurile căror atât larg de viaţă-ncape:

26. Mii corăbii îşi au cale pe-ale lor spumate valuri;
Vietăţi fără de număr, în adâncuri fără maluri...

27. Toate-aceste vieţi, de care tot pământul pururi geme,
De la Tine, Doamne Sfinte, îşi cer hrana lor, la vreme!...

28. De le-o dai, ele mănâncă; Mila Ta de le-o arăţi,
Ele satură-se toate de-ale Tale bunătăţi;

29. Dacă faţa Ta se-ntoarce şi se-nchide a Ta mână,
Ele toate se spăimântă, mor şi se prefac ţărână;

30. Dacă iarăşi le dai duhul, – pulberea lor prinde viaţă
31. Şi din nou se primeneşte a pământului Tău faţă!

32. De trei ori mărire Ţie, Dumnezeul meu Preasfânt,
Pentru toate cele câte ai zidit pe-acest pământ!..

33. Slavă Ţie, Doamne, care munţii de-i atingi, – pe loc,
Munţii fumegă din steiuri şi în piatra lor iau foc!

34. Slavă Ţie Doamne, care spre pământ privind prin vremuri,
Din adâncurile sale tot pământul îl cutremuri!

35. Preamări-Te-voi, o, Doamne şi slăvi-Te-voi mereu,
Cât mi-o sta pe gene zarea, cât va ţine veacul meu!
Doamne, fie mult plăcute Ţie cântecele mele
Şi pe veci a mea cântare, de păcate să mă spele!
Piară gloata păcătoasă de pe lume, pe vecie
Şi toţi cei fără de lege, pe pământ să nu mai fie!
Suflete al meu – ca Domnul, Dumnezeu mai mare nu-i:
Preamărit în veci să fie! Pe vecie slavă Lui!

În acest psalm, profetul, plin de veneraţie şi recunoştinţă pentru Dumnezeu, arată lucrările creaţiunii.

PSALMUL 104

Un psalm al lui David

1. Pe Domnul lăudaţi-L, toţi cei de pe pământ:
Slăviţi a Lui mărire şi numele Lui Sfânt!
Slavosloviţi pe Domnul, că-i bun cum altul nu-i;
Vestiţi între popoare, mari-lucrurile Lui!

2. Cântaţi în psalmii voştri pe viul Dumnezeu;
Minunile Lui toate, spuneţi-le mereu!

3. Făliţi-vă-n tot locul, cu numele Lui Sfânt;
În inima lor, cânte-L toţi cei ce robi îi sunt!

4. La Domnul, să v-ajute, să mergeţi toată viaţa;
Mereu să-I faceţi vrerea: mereu cătaţi-I faţa!

5. Voi, toată seminţia lui Avraam, voi toţi
Coborâtori din Iacov, voi, fii şi strănepoţi,

6. Aduceţi-vă-aminte de ce făcut-a El,
Să mântuie poporul ales: pe Israel!

7. Căci Dumnezeul nostru, e Dumnezeu Preasfântul
Şi-a Lui dreptate sfântă, e peste tot pământul!

8. Îşi aminteşte pururi, Cerescul nostru Tată,
De turma Lui aleasă şi binecuvântată,
De-a Lui făgăduinţă, la mii de neamuri dată;

9. De toată juruinţa, făcută, pe-al Său plac,
Spre mântuirea noastră, cu-Avram şi cu Isac;
10. Pe care, ca o lege, lui Iacov, pus-a El,
Şi veşnică legare cu-ntregul Israel,
11. Zicând: "Îţi dărui ţie pământul Canaan,
Să-l ai ca moştenire, sporind din an în an!"

12. Atunci străbunii noştri erau puţini la număr,
Şi, ca străini în ţară, ei, umăr lângă umăr,
13. Din neam în neam trecut-au, rătăcitori mereu,
În orice-Împărăţie, ţinuţi de Dumnezeu!

14. El n-a lăsat pe nimeni să-i asuprească-atunci,
Şi pedepsit-a regii, grăindu-le porunci:

15. „Voi nu vă veţi atinge de unşii mei nicicând;
Profeţilor Mei răul să nu vă văd făcând!"

16. Şi foametea chemat-a deci Domnul pe pământ,
Şi-n două El tot paiul de grâu atunci l-a frânt;

17. Trimisu-le-a lor Domnul un om la trup firav:
Pe Iosif, ce, de fraţii-i vândut a fost ca scalv!

18. Strângându-l în cătuşe, de mâini şi de picioare,
În lanţuri grele pus-au pe-acesta la-nchisoare,
19. Pân-s-a-mplinit cuvântul lui Dumnezeu de sus,
Şi care la-ncercare pe Iosif l-a fost pus!

20. Atunci, Stăpânul ţării, puternicul ei rege,
Trimis-a cu poruncă, pe Iosif să-l deslege;

21. Şi Domn l-a pus pe dânsul în casa lui să fie
Cârmuitor destoinic pe-ntreaga-i avuţie;
22. Boierilor, poveţe adânci să poată spune
Şi pe bătrâni să-nveţe adâncă-nţelepciune.

23. Atuncea Israilul intrat-a în Egipt
Iar corturile-i Iacov, în Ham şi-a fost înfipt
24. Şi şi-a-nmulţit poporul pe urmă Domnul, foarte,
25. Dar a stârnit asupra-i o ură grea de moarte
Şi vicleşug vrăjmaşii asupra lui să poarte...

26. Şi Dumnezeu, pe Moise, în urmă l-a trimis
Şi pe Aaron, smeritul şi-n veci al Său ales,
27. Care-au făcut, cu mare putere în cuvânt,
Minuni ne mai văzute în al lui Ham pământ!

28. Trimisu-le-a-ntuneric şi-adânc s-a-ntunecat,
Că de porunca-I sfântă, ei n-au fost ascultat.

29. În sânge-ale lor ape le-a prefăcut apoi,
Le-a omorât toţi peştii, să-i certe cu nevoi;

30. Făcut-a: lac de broaşte să fie-ntreaga ţară,
De ele să se umple şi-a regilor cămară!

31. El zis-a, şi venit-au nori veninoşi de muşte,
Să umple toată ţara, şi ne-ncetat să-i muşte!

32. În loc de ploaie sfântă, El dat-a, pretutindeni
De flăcări vălvătaie şi vijelii de grindeni;

33. El viile bătut-a, luându-le ciorchinii,
Stricatu-le-a toţi pomii, le-a nimicit smochinii;

34. Nori negri de lăcuste adusu-le-a pe umăr,
Omidă stricătoare şi multă fără număr,
35. Care purces-au, iarba câmpiilor să roadă
Şi câmpurile toate să lase fără roadă!

36. Ucisu-le-a toţi pruncii întâi-născuţi în ţară,
Dând pârga lor întreagă în recea morţii gheară!

37. Şi-a scos pe-ai Săi din ţara spurcatului balaur,
Ducând comori cu dânşii, ducând argint şi aur
Şi părăsind pământul Egiptului mârşav,
În toată seminţia, n-aveau nici un bolnav...

38. S-a bucurat Egiptul atunci de-a lor plecare,
Că peste el, pedeapsă, căzuse groază mare!

39. Şi Dumnezeu trimis-a, din norii Lui, un nor,
Să-nvăluie cu umbră alesul Său popor,
Iar noaptea, în lumină să se prefacă fumul,
Şi, astfel călăuză, să-i lumineze drumul!

40. Vii prepeliţe, Domnul le-a dat, văzând că cer
Şi i-a hrănit pe dânşii, cu pâinea Lui din cer!

41. El stânca despicat-a, de sete vrând să-i scape,
Şi s-a umplut pustiul de gâlgâiri de ape;

42. Căci şi-a adus aminte de legământu-I sfânt
Şi de Avraam, smeritul şi sluga-I pe pământ:

43. Drept care din pustie şi-a scos al Său popor,
În mare veselie şi-n chiul tuturor!

44. Apoi le-a dat pământul păgânului hain,
Să-l aibă moştenire, cu rodul muncii plin;

45. Ca-n veacuri să păzească poruncile Lui sfinte
Şi legile să-I ţie, cu laudă fierbinte!

„Psalmistul istoriseşte binefacerile cu care Dumnezeu dăruieşte pe poporul său şi se foloseşte de acestea pentru a îndemna pe binecredincioşi să cânte laudele lui Dumnezeu". Timuş 2. 534. Vezi şi psalmul 95, asemenea cu acesta în primele 15 versuri, fapt care a dat naştere la discuţii teologice. Vezi *Timuş* 2. 394-406 şi 2. 534-570. Vezi şi psalmul 135.



PSALMUL 105

Un psalm al lui David

1. Pe Domnul lăudaţi-L, că bun e Domnul Sfânt
Şi mila Lui de veacuri ne ţine pe pământ!

2. Cum aş putea eu oare, puterile să-i spui
Şi cine fi-va-n stare să spună slava Lui?

3. Ferice de acela ce ţine sfânta-I lege
Şi viaţa lui întreagă, dreptatea Lui alege!

4. În cerurile Tale, Preabunule Părinte,
Cu milă totdeauna, de mine-adu-Ţi aminte:
Mă cercetează pururi cu sfântu-Ţi ajutor,
Spre lauda Ta, Doamne, şi pentru-al Tău popor!

5. Să văd în fericire pe-aleşii Tăi, mereu;
De bucuria-n Iacov, să umplu pieptul meu,
Mândrit cu moştenirea-Ţi, Slăvite Dumnezeu!

6. Ca şi părinţii noştri am săvârşit păcate,
Nelegiuiri făcut-am şi multă strâmbătate.

7. Căci, în Egipt, părinţii n-au vrut să ia aminte,
Spre toată mântuirea, minunile-Ţi preasfinte:
De-a Tale binefaceri, uitat-au păcătoşii,
Şi, răzvrătiţi, suit-au la malul Mării-Roşii!

8. Dar mântuire Domnul le-a dat, pentru-al Său nume, –
Puterea să-Şi arate în vinovata lume!

9. El apa Mării-Roşii, cu glasu-I a certat,
Şi Iacov, prin adâncuri a mers ca pe uscat.

10. L-a izbăvit din mâna vrăjmaşului hain,
Din ghearele-mpilării, de jale şi suspin!

11. Potrivnicele gloate, cuprinse-au fost de ape
Şi nici un ins din ele, n-a mai putut să scape!

12. Atunci crezut-au dânşii a Domnului cuvinte
Şi laude, cu toţii, cântatu-I-au fierbinte.

13. Dar au uitat prea iute de lucrurile Sale,
Neaşteptând plinirea ce Domnu-a pus la cale.

14. Simţind cum, în pustie, cumplite pofte-i sapă,
Au ispitit pe Domnul, în locuri fără apă,
15. Iar Domnul stins-a setea, cu apă de izvor,
Dar boli ucigătoare trimis-a-n trupul lor!

16. Pe Moise tăbărât-au cu vinovat cuvânt,
Şi-asemenea pe Aron, al Domnului bun Sfânt.

17. Atunci, deschis-a Domnul adâncul lui satan:
Pământul se deschise să-nghită pe Datan,
Iar ceilalţi văzut-au cum piere scufundată,
Cu Aviron în frunte, urlând, întreaga-i ceată!
18. Din ceata lor, nici oase nu s-au putut culege,
Căci focul mistuit-a pe cei fără de lege.

19. Ei la Horeb făcut-au cu toţii un viţel,
Şi chip cioplit făcându-şi, s-au închinat la el!

20. Schimbat-au pe Cel care, prin vrerea-I, totul naşte,
C-un chip de bou vremelnic, ce iarba Lui o paşte!

21. Ei au uitat pe Domnul; din suflet au desfipt
Pe Cel care făcut-a minunile-n Egipt, –
22. Minuni în Ham, de care în veci ştiu cuvioşii
Şi semne de minune, la apa Mării-Roşii!

23.Atuncea zis-a Domnul să-i piarză pe pământ,
Dar Moise, stând în faţă-I cu rugi şi suflet frânt,
Făcu mânia sfântă mai domolit să arză
Şi numai astfel Domnul a vrut ca să nu-i piarză!

24.Dar ei dispreţuit-au pământul pururi sfânt
Şi n-au crezut, nebunii, al Domnului cuvânt!

25. Cârteau aprins prin corturi, mustraţi fiind tot ceasul,
Şi Domnului din ceruri, ei nu-i ascultau glasul!

26. Asupra lor atuncea, El, Dumnezeu Cel viu,
Şi-a ridicat mânia, cum drepţii Lui o ştiu,
Şi s-a jurat să-i piarză în marele pustiu!

27. Să le arunce neamul: rob multora popoare,
Să-i risipească vântul prin ţări asupritoare!

28. Ei s-au lipit atuncea, nebuni, de Baal Fegor,
Mâncând ce n-aveau voie: din jertfa morţilor!

29. Pe Domnul mâniat-au prin fapta lor păgână
Şi-asupra lor căzut-a a Domnului grea mână!

30. Dar Fines se ridică, grăit-a drept cuvânt,
Şi s-a oprit bătaia lui Dumnezeu Cel Sfânt!

31. Aceasta, socotită dreptate i-a fost deci,
Din neam în neam ştiută şi socotită-n veci!

32. Şi iarăşi, la Meriva, pe Domnul ei mânie
Şi-a suferit şi Moise pedeapsă în pustie,
33. Căci, amărât în duhu-i de turma lui pe cale,
Cuvinte de-ndoială au zis buzele sale.

34. Atunci ei nu stârpit-au păgânele popoare,
Ce Dumnezeu zisese să piardă de sub soare;
35. Ci cu păgânii-una, făcutu-s-au ei turmă,
Cu faptele păgâne deprinşi fiind în urmă
36. Şi-au fost slujit la idoli, luându-şi lor temei
Toţi idolii ce-ajuns-au o cursă pentru ei;

37. Jertfitu-şi-au feciorii şi fetele pe rug,
La idolii-minciună, desfrâu şi vicleşug;

38. Vărsat-au râu de sânge nevinovat sub soare,
Al fiilor lor sânge şi-al fetelor-fecioare,
39.În Hanaan jertfindu-i, la idoli, făr-a plânge,
Şi astfel pângărit-au pământul lor cu sânge;

Ba au sorbit ei înşişi al făr-delegii râu,
Cu izvodiri păgâne şi pline de desfrâu!

40. Atunci aprins-a Domnul mânia Lui de foc,
Gonindu-Şi moştenirea cu bici, din loc în loc;
41. I-a dat pe mâini păgâne, vrăjmaşilor în gură;
Robi datu-i-a acelor cu ne-mpăcată ură:

42. I-au împilat vrăjmaşii cu inima păgână;
În cruntă umilinţă trăind sub a lor mână.

43. Îi izbăvise Domnul de multe ori sub cer,
Dar ei, prin făr-delegea în care răii pier,
Cădeau din nou, să poarte cătuşele de fier!

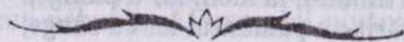
44. Ci Domnul, luând seamă la sângerarea lor,
Când auzea suspinul alesului popor,
45. Îşi aduceau aminte că El le-a fost temei
Şi-n marea-I bunătate, îi miluia pe ei:

46. Şi-n inima păgână în care milă nu-i,
El pus-a harul milei, pentru robiţii Lui!

47. Ne mântuieşte, Doamne, al nostru Dumnezeu,
Ne-adună dintre neamuri, să Te slăvim mereu,
Să lăudăm de-a pururi, vii, numele Tău sfânt,
Să ne fălim cu slava-Ţi cât fi-vom pe pământ!

48. Fii preamărit, o Doamne, Cel căruia mă-nchin,
Ca-n vecii şi-n toţi vecii veciilor ce vin,
Poporul tot să strige: Amin! Amin! Amin!

Psalmul acesta cuprinde binefacerile cu care Domnul a dăruit pe poporul Său, la care binefaceri Profetul arată nerecunoştinţa şi revoltele acestui popor, care este reprezentat ca mărturisindu-şi greşelile sale. Învăţământul ce trebuie să tragem din acest psalm este de a ne mărturisi vinovăţia în faţa Domnului şi să ne aducem aminte de binefacerile Sale. *Timuş* 2. 570. Vezi şi psalmul 135.





Evreii fiind duşi în robie, Babilonienii au făcut milă cu ei (Ps. 105[46])

Acolo au plâns când şi-au adus aminte de Sion, de Dumnezeu!

PSALMUL 106

Un psalm al lui David

1. Pe Domnul lăudaţi-L, că bun e Dumnezeu
Şi mila Lui, de veacuri ne miluie mereu!

2. Aşa să zică pururi cei mântuiţi de Domnul,
Scăpaţi din mâini vrăjmaşe, să-şi doarmă-n tihnă somnul,
3. Pe care din orice ţară, El vrut-a să-i adune:
Din soarele-răsare, din soarele-apune,
Luându-le suspinul, curmându-le-ntristarea
Ce-aveau în miazănoapte şi le-adusese marea.

4. Căci rătăceau prin triste pustiuri însetate
Şi negăsind prin ele – sălaş – nici o cetate,
5. Ei îndurau de sete, de foamete pe cale
Şi sufletul într-înşii se istovea de jale!

6. Dar în a lor strâmtoare, cu lacrimi pe obraz,
Ei au chemat pe Domnul, să-i scoată din necaz
7. Şi atuncea, calea dreaptă le-a arătat-o Domnul,
S-ajungă la cetate, tihnit să-şi doarmă somnul!

8. Deci laude pe Domnul, cu inimă umilă,
Toţi cei ce cunoscut-au a Domnului lor milă;
Toţi cei ce rătăcit-au în sete grea fierbinte
Şi pentru care Domnul făcut-a lucruri sfinte!

9. Căci suflete-nsetate a săturat curând;
De bunătăţi umplut-a tot sufletul flămând,
10. Iar alţii-n întuneric, în umbra morţii daţi,
Stau ferecaţi în lanţuri, de chinuri ferecaţi,
11. Că n-au dat ascultare poruncilor de sus,
Şi sfatului ce Domnul le-a dat, nu s-au supus.

12. De-aceea-i biciuise cu-a suferinţii bice,
Cădeau şi n-avea cine din moarte să-i ridice.

13.Dar în a lor strâmtoare, cu lacrimi pe obraz
Ei au chemat pe Domnul, să-i scoată din necaz,

14. Iar El, din întuneric i-a scos din dedesubt
Şi lanţurile morţii, cu dreapta Lui le-a rupt!

15. Deci laude pe Domnul, – cu inimă umilă,
Toţi cei ce cunoscut-au a Domnului lor milă;
Toţi cei ce rătăcit-au în sete grea, fierbinte,
Şi pentru care Domnul făcut-a lucruri sfinte!

16. Căci sfărâmat-a Domnul de-aramă porţi sub cer
Şi porţilor, El rupt-a zăvoarele de fier.

17. Nepricepuţii, totuşi, în grea fărădelege,
Ajuns-au, cu restriştea din nou să mi-se lege;

18. Dezgust având în suflet de orice hrană, – sorţii
Ei se lăsau să cadă la poarta rece-a morţii!

19. Dar în a lor strâmtoare, cu lacrimi pe obraz
Ei au chemat pe Domnul, să-i scoată din necaz!

20. Să-i vindece-atunci Domnul grăitu-le-a fierbinte;
I-a smuls din suferinţă şi chiar de prin morminte!

21. Deci laude pe Domnul, cu inimă umilă,
Toţi cei ce cunoscut-au a Domnului lor milă;
Toţi cei ce rătăcit-au în sete grea, fierbinte
Şi pentru care Domnul făcut-a lucruri sfinte!

22. Aducă-i pururi jertfă de laudă cei buni
Şi lumii să vestească măreţele-I minuni!

23. Cei ce corăbii poartă pe mări învolburate
Şi-aleargă viaţa toată pe ape-adânci şi late,
24. Aceia văd, cu ochii străfulgeraţi, mereu,
Minunile pe care le face Dumnezeu:

25.El zice şi stârneşte furtunile-ntre maluri;
Pe-ntinsurile mării, ridică munţi de valuri!

26.Cu faţa-nspăimântată că-n toată clipa pier,
Corăbierii, suie pe valuri pân-la cer;

Apoi până-n adâncuri căzând, – în faptul serii,
Încremenesc de groază pe punţi, corăbierii!

27. Se clatină ca omul ce merge beat pe drum
Şi toată isteţimea pierit-a ca un fum!

28. Dar în a lor strâmtoare, cu lacrimi pe obraz,
Pe Dumnezeu îl cheamă să-i scoată din necaz:

29. Opreşte El furtuna şi linişte se face
Şi valurile toate se potolesc în pace
30. Şi toţi au bucurie că dusu-s-a orcanul,
Iar Domnul îi va duce să-şi vadă iar limanul.

31. Deci laude pe Domnul, cu inimă umilă,
Toţi cei ce cunoscut-au a Domnului lor milă,
Toţi pururi încălziţii de mila Lui fierbinte
Şi pentru care Domnul făcut-a lucruri sfinte!

32. În gloate de popoare slăvească-L toţi în cor;
Să-L preamărească blândul bătrânilor sobor!

33. El râurile late, preface-le-n pustiu,
Izvoarele de apă, pământ pentru sicriu,
34. Şi ţara roditoare, în sărătură schimbă,
De multa răutate ce-au fiii ei pe limbă!

35. Pustiul, El preface în iezer larg de apă,
Acoperă-n izvoare pământul sec ce crapă
36. Şi-acolo El aşază pe cei flămânzi sub soare,
Ca să-şi zidească dânşii cetate-ncăpătoare!

37. Să samene ogoare şi să sădească vie,
Din care ei s-adune belşug şi avuţie.

38. Îi binecuvântează să se-nmulţească foarte,
Iar vitele lor toate să nu cunoască moarte.

39. Puţini cândva ei fost-au şi frânţi de împilare,
De multele necazuri şi suferinţi amare;

40. Urgia s-abătuse peste boierii lor
Şi-au rătăcit prin largul pustiu cu-al lor popor,
41. Dar Dumnezeu, necazul săracului îl curmă
Şi-i înmulţeşte neamul cum înmulţeşte-o turmă!

42. Văzând acestea drepţii, porni-vor veseli cântul,
Iar cei vicleni la suflet, tăcea-vor ca pământul!

43. Cel înţelept, la toate să ia acum aminte
Şi să-nţeleagă mila Cerescului Părinte!

Tălmăcitorii nu se unesc în păreri: la ce fapt se referă acest psalm. Unii îl privesc ca o urmare a psalmilor 104 şi 105, care ar fi fost cântaţi în totul sau în parte la strămutarea chivotului legii din casa lui Obededon, pe muntele Sionului; alţii îl raportă la timpul captivităţii Babilonului. Sfinţii Părinţi văd o profeţie de chemare a neamurilor şi de izbăvire a relelor spirituale de care era împovărat neamul omenesc sub tirania diavolului. În primele 32 de versuri, psalmistul arată cum au fost mântuiţi de providenţa lui Dumnezeu, cei aflaţi în pericolele călătoriei, asprimile captivităţii, durerile bolilor şi furtuni pe mare, separând toate aceste situaţii prin intercalarea repetată a versurilor 6, 13, 19 şi 28, precum şi 8, 15, 21 şi 31 care probabil, erau cântate de cor, după ce cântăreţii principali recitau versurile intermediare. Vezi şi psalmul 135.

PSALMUL 107

Un psalm al lui David

1. Gata inima mi-e, Doamne, gata-i inima-mi fierbinte,
2. Să Te laude pe Tine şi-ale Tale lucruri sfinte!

3. Deşteptaţi-vă, acuma, voi: lăută şi chitară, –
În cântări de-a Lui mărire, zorile ca să tresară!

4. Te-o slăvi printre popoare, Doamne, sufletu-mi cât poate, –
Şi cânta-voi a Ta slavă între neamurile toate!

5. Că-a Ta sfântă bunătate pân-la ceruri se ridică,
Iar a Ta credincioşie pe toţi norii îi despică!

6. Nalţă-Te mai sus de ceruri, Dumnezeule Preasfânt,
Slava Ta să strălucească peste tot acest pământ!

7. Pentru mântuirea celor ce ţin legea Ta-nţeleaptă,
Doamne-auzi-ne din ceruri şi ne scapă cu-a Ta dreaptă!

8. În lăcaşul Său Cel sfânt
Zis-a Dumnezeu cuvânt:
Birui-voi tot Sichemul şi-l voi împărţi pe tot;
Şi voi măsura pe urmă toată Valea lui Suhot;

9. Al meu este Galaadul, şi Manase este-al meu;
Efraim îmi este coiful; Iuda mi-este sceptrul greu!

10. Filisteni, ieşiţi în cale-mi şi strigaţi cu toată gura,
Strigăte de bucurie! Toţi acum să-mi strige "Ura"!

11. Dară până-n Valea Petra, Doamne, cum ajunge-vom?
Cine fi-va călăuza mie până la Edom?

12. Nu vei fi Tu, Doamne Sfinte, Cel ce ne-ai zvârlit pe noi?
Nu vei fi Tu cu-ale noastre oşti alături în război?

13. Dă-ne, Doamne, la restrişte, cu-a Ta dreaptă, ajutor,
Fiindcă pururi ajutorul omenesc e-amăgitor

14. Noi, cu Dumnezeu în frunte, fi-vom oşti biruitoare,
Că El însuşi, inamicii va putea să ni-i doboare!

Psalm compus din două părţi: întâi (vers. 1-5), este repetarea versurilor 10-14 din psalmul 56, a doua (vers. 6-14), a versurilor 5-13 din psalmul 59, cu diferenţe de cuvinte, nu de înţeles. Pentru explicarea acestui psalm, care a dat naştere la discuţii teologice, vezi Timuş 3. 29.



PSALMUL 108

Un psalm al lui David

1. Dumnezeul slavei mele, nu tăcea, – că-asupra-mi, unii
Deschid gura făr-delegii, vicleniei şi minciunii!

2. Mă-nconjoară-n toată clipa vorbele de ură pline,
Şi, fără să am vreo vină, au pornit război cu mine!
3. Întru dragostea-mi curată, se-nmulţesc vrăjmaşii mei,
Şi, când ei îmi poartă ură, eu cer mila-Ţi pentru ei!

4. Pentru binele-mi, răsplată, îmi fac rău peste măsură,
Iar iubirea mea fierbinte, ei o răsplătesc cu ură!

5. Peste el ridică, Doamne, pe cel pururi făr-delege
Şi Satan să stea la dreapta-i, ca-n veci sufletul să-i lege!

6. Când va sta la judecată, el să iasă vinovat;
Rugăciunea pe-a lui buze, fie pururea păcat!

7. Zilele, puţine fie-i dăruite de Preaînaltul,
Iar a lui dregătorie, de istov s-o smulgă altul!

8. Pruncii lui, orfani s-ajungă cât mai iute, iar femeia
Tot văduvă să-i rămână, să cerşească prin Iudeia!

9. Rătăcească-n veci copii-i şi cerşească, fără tată,
Ceară pururea departe de-a lor casă dărâmată!

10. Cămătarul pună mâna pe averea lui întreagă,
Iar de-a lui agonisită, cei străini să se aleagă!

11. Nimenea să nu mai simtă nici o jale pentru dânsul
Şi nici milă de orfanii-i, peste care să dea plânsul!

12. Toţi urmaşii lui să fie daţi pieirii de pe lume
Şi-ntr-o seminţie numai, să se stingă al lor nume!

13. A părinţilor lui vină, pururi neiertată fie,
Iar păcatul mamei sale, nu se şteargă pe vecie;
14. Fie pururi înaintea Dumnezeului meu Sfânt,
Şi-a lor tristă pomenire să se stingă pe pământ!
15. Pentru c-a uitat acesta milostenie să facă,
Prigonind pe tot săracul în coliba lui săracă;

16. Iar pe cel cu faţa tristă şi privirea blândă foarte,
Urgisitu-l-a cu ură fără margini, pân-la moarte!

17. A iubit mereu blestemul: deci asupra lui să cadă!
N-a vrut binecuvântarea: deci în veci să n-o mai vadă!

18. Să se-mbrace cu blestemul: ca-ntr-o haină-a lui să-ncapă
Şi-nlăuntrul lui, blestemul să pătrundă ca o apă,
Şi ca untdelemnu-n oase, a blestemului lui sapă!

19. El ca un veşmânt să-i fie, ce-l îmbracă pe tot locul,
Ca un brâu cu care pururi îşi încinge strâns mijlocul!

20. Asta să le fie plata, celor răi peste măsură,
Ce m-au prigonit într-una şi grăitu-mi-au cu ură!

21. Iar Tu, Dumnezeul milei, – ca să nu rămân înfrânt, –
Miluişte-mă pe mine, după numele Tău Sfânt!

22. Căci eu necăjit sunt foarte şi sărac sunt pururi eu,
Şi-a mea inimă rănită sângeră-nlăuntrul meu!

23. Pier, Stăpâne, precum piere umbra plopului îngustă,
Şi, de vânturile toate alungat ca o lăcustă!

24. Slabi îmi sunt genunchii, Doamne, slabi aşa cum n-au mai fost
Şi mi-e vlaga istovită de-atât chin şi-atâta post!

25. De ocară sunt în faţa neprietenilor mei;
Şi privindu-mă cu toţii, fruntea-şi clatină şi ei...

26. Dumnezeul meu, ajută-mi: ai de mine îndurare
Şi mă izbăveşte, Doamne, după mila Ta cea mare!

27. Ca, vrăjmaşilor mei, Doamne, să le fie cunoscut
Că e lucrul mâinii Tale! Tu aceasta ai făcut!

28. Doamne, binecuvântează, de mă blestemă pe mine;
De se scoală, să-i acoperi cu de-a pururea ruşine,
Iară sluga Ta, Stăpâne, se va bucura-ntru Tine!

29. Cu necinstea să se-mbrace toţi prigonitorii mei
Şi ca o manta, ruşinea să-i acopere pe ei!

30. Cu-a mea gură, în toţi vecii voi slăvi pe Dumnezeu
Şi-n mijlocul adunării îl voi lăuda mereu!

31. Pentru că El stă de-a dreapta frântului cu faţa blândă,
Ca să izbăvească-n veacuri al lui suflet, de osândă!

Cuprinsul acestui psalm, priveşte pe Iuda şi pe Iudeii care au tratat cu el pentru a prinde şi răstigni pe Iisus Hristos; altfel nu se poate tălmăci ca, un om aşa de sfânt ca David să fi dorit oamenilor săi atâtea blesteme.. Vezi *Timuş* 3. 42.
Psalmul acesta este cunoscut sub denumirea scurtă de *Blestemul lui Iuda*.

PSALMUL 109

Un psalm al lui David

1. Domnului meu zis-a Domnul: „Şezi la-dreapta-Mi, să-ţi fiu scut,
Pân-ţi-oi pune toţi vrăjmaşii sub picioare aşternut!

2. Domnul va trimite ţie al puterilor toiag,
Din Sion, când glăsui-va către Unsul Lui cu drag:

3. Când sosi-va ziua sfântă, ziua biruinţei Tale, –
Cu sfinţenie, poporul Ţi-o ieşi cântând în cale...
Că din pântec, mai-nainte de luceafăr dimineţii,
Limpede precum e roua, Te-am născut şi Te-am dat vieţii...

4. Jurământ făcut-am Ţie, – şi-n păreri de rău nu trec:
„Tu, în veac-de-veac eşti preot, cum a fost Melhisedec"!

5. Dumnezeu în a Ta dreaptă, – când va socoti cu cale, –
Sfărâma-va împăraţii, cu puterea dreptei Sale!

6. Neamurile judeca-va, în dreptatea Lui, Preasfântul
Şi de cei căzuţi de-a pururi, se va umple-atunci pământul!

7. Sfărâma-va pretutindeni capetele celor răi,
Celora fărădelege, câţi vor fi vrăjmaşii Săi.
El sorbi-va din pârâul suferinţelor prea crunte,
Dar, cu cât mai mult sorbi-va, – înălţa-va sfânta-I frunte!

Acest psalm priveşte pe Mesia, anunţând puterea Sa, naşterea Sa eternă, preoţia Sa.

PSALMUL 110

Scris pe vremea lui Neemia

1. Doamne, din inima-mi toată, Te voi lăuda în cor,
Cu a dragilor Tăi ceată şi-n al drepţilor sobor!

2. Mari sunt lucrurile Tale, Doamne-n cer şi pe pământ
Şi dorite de toţi drepţii ce-mplinesc al Tău cuvânt!
3. Lucrurile Tale toate strălucesc în măreţie,
Şi dreptatea Ta rămâne în a veacului vecie!

4. Tu, de pomină făcut-ai lucrurile-Ţi minunate,
Dumnezeul omenirii, Milostivule-ndurate!

5. Celor ce se tem de Domnul, El dă hrană pe pământ
Şi de-a pururi ţine minte Milostivu-I legământ!

6. Cu-a minunilor tărie, a-ntărit pe Israel,
De la celelalte neamuri moştenirea s-o ia el!

7. Adevărul şi dreptatea sunt al mâinilor Lui dar;
Iar poruncile Lui toate, adevăr fără hotar!

8. Ele-n veci sunt întărite şi pe veci întemeiate,
Pe granit fără de moarte: pe-adevăr şi pe dreptate!

9. El trimis-a izbăvire turmei Sale, pe pământ
Şi-a întemeiat pe vecuri neclintitu-I legământ;
Numele Lui, peste toate, este-nfricoşat şi sfânt!

10. Începutu-nţelepciunii, este temerea de Domnul;
Înţelepţi sunt toţi aceia care, de cum îşi lasă somnul,
Caută, în toată clipa, legea Domnului să ţie,
Fiindcă slava Lui rămâne în a vecilor vecie!

Un imn de mărire lui Dumnezeu.

PSALMUL 111

Scris pe vremea lui Neemia

1. Fericit e omul care teme-se de Dumnezeu
Şi poruncile păzindu-I, simte bucurii mereu!

2. Neamul lui va fi puternic totdeauna pe pământ,
Fiindcă neamurile drepte, binecuvântate sunt!

3. Oaspeţi buni îi vor fi-n casă bogăţia şi belşugul,
Iar dreptatea lui, cât veacul, n-o va-nvinge vicleşugul!

4. Celui drept, până şi noaptea, ceru-i dăruie lumină,
Că de milă şi-ndurare este inima lui plină!

5. Fericit cel ce, cu milă, dă-mprumut, pe-a vieţii cale,
Şi cu dreaptă chibzuială, rânduie vorbele sale!

6. Veşnică e pomenirea celui drept întotdeauna
Şi în veac de veac, pe-acesta nu-l va clătina furtuna!

7. De bârfiri, el nu se teme şi tihnit îşi doarme somnul,
Că-a lui inimă-ntărită-i cu nădejdea ce-are-n Domnul!
8. Inima lui e-ntărită şi nimic n-o mai spăimântă,
Până-şi va vedea vrăjmaşii cu trufia lor înfrântă!

9. El împarte, la tot pasul, milosteniile lui,
Iar dreptatea-i dăinuieşte până-n veacul veacului!
Fruntea lui biruitoare, după fiece ispravă,
Fără umbră de trufie, înălţa-se-va cu slavă!

10. Păcătosul vede-acestea, se mânie plin de ură
Şi scrâşneşte, pân-ce dinţii i se prăfuiesc în gură,
Dar dorinţele-i nebune nu le-ascultă sfântul cer
Şi cu cel care le poartă, – ne-mplinite toate pier!

În acest psalm se arată în ce constă adevărata fericire, foloasele celui drept şi rezultatul la care ajunge cel păcătos.

PSALMUL 112

Aliluia

1. Lăudaţi mereu pe Domnul, slugile Lui pe pământ!
Lăudaţi numele-I sfânt!
2. Fie numele Lui pururi binecuvântat nespus,
De când soarele răsare, până scapătă-n apus!
3. Lăudat în veac să fie de toţi oamenii din lume
Sfântul Domnului meu nume!
4. Peste neamurile toate, înălţat e Dumnezeu
Şi-a Lui slavă se ridică mai presus de cer, mereu!

5. Asemănător cu Domnul Dumnezeu Cel Preaînaltul,
Cine-ar mai putea să fie? Unde mai încape altul?
6. El, cu ochiul Lui Preasfânt,
Cată-n cer şi pe pământ!

7. El din pulbere ridică pe căzutul dintre noi,
Pe sărac, îl scoală Domnul Dumnezeu, chiar din gunoi,
Îl învăluie cu aur prin a milei Sale rază
Şi alături cu boierii cei de cinste îl aşază!

8. El dă casă celei care era stearpă mai-nainte,
De copiii săi, ca mamă, să se bucure fierbinte!

Un imn de celebraţiune a măririlor Lui Dumnzeu, care vede totul şi cu puterea Lui ridică pe cei săraci.

PSALMUL 113

Aliluia

1. Când ieşit-a Israilul din Egiptul plin de chin
Şi când a lui Iacov casă a scăpat din neam hain,
2. Iuda deveni lăcaşul Domnului, plin de sfinţire
Şi-ntru Domnul devenit-a Israilul moştenire.

3. Marea l-a văzut şi, iată, a fugit, să-i dea liman,
Înapoi, secându-şi matca, s-a-ntors apa din Iordan;
4. Munţii-asemeni ca berbecii au săltat şi ei sub soare;
Dealurile-au prins să salte ca o turmă de mioare!

5. Ce-ai tu, mare, de fugit-ai cu potopul tău de valuri?
Înapoi, de ce, Iordane, s-a-ntors apa ta-ntre maluri?

6. Ce-aveţi munţilor, că salturi ca berbecii faceţi voi?
Şi voi, dealuri, ce-aveţi oare, de săriţi ca nişte oi?

7. S-a cutremurat pământul cu pe sine toată viaţa, –
Dumnezeului lui Iacov când a fost să-I vadă faţa;
8. Celui ce-a făcut din piatră iezer, turma să-Şi adape
Şi din stânca cea de cremen, a făcut să curgă ape.

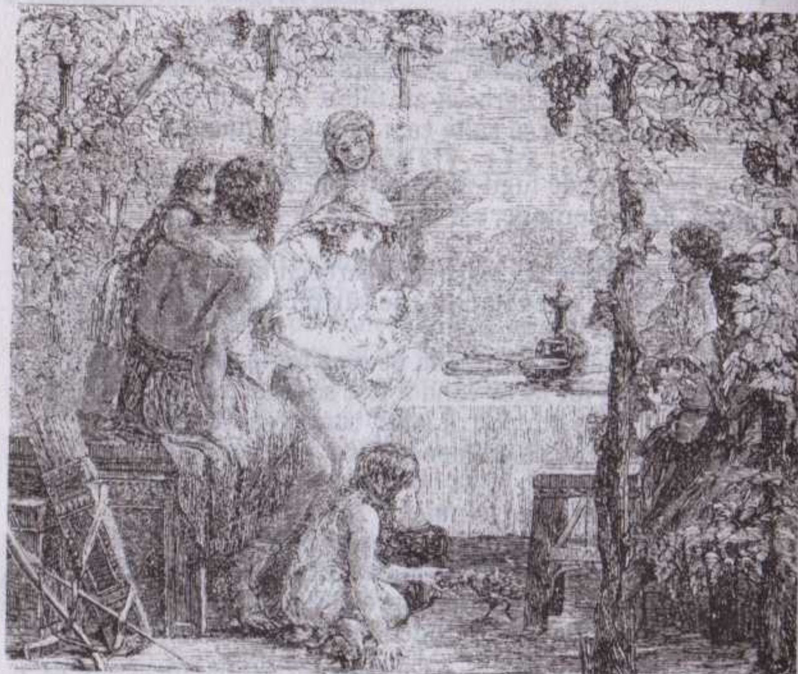
9. Nu ni se cuvine nouă; Numelui Tău pururi sfânt
Se cuvine toată slava şi în cer, şi pe pământ,
Pentru mila şi dreptatea ce-n cuvântu-Ţi veşnic sunt!
10. Pentru ce-ar grăi păgânii despre noi, al Tău popor:
„Unde le e Dumnezeul? Unde-i Dumnezeul lor?"

11. Dumnezeul nostru este sus în cer şi pe pământ
Şi El rânduieşte toate câte vrea şi câte sunt!

12. Idolii-s argint şi aur, lucruri scoase din ţărână:
Dumnezei făcuţi pe lume de a oamenilor mână:

13. Gură au, dar n-au cuvânt!
Ochi au toţi, dar orbi ei sunt!

2) Iuda = pământul Iudeei.



Domnul face să locuiască în casă cea stearpă ca o mamă ce se bucură de fii (Ps. 112[9])

O mamă bună valorează mai mult decât o mie de profesori!

14. Au urechi, dar veşnic surde; miros n-au, deşi au nas;
15. Au picioare, dar cu ele nu pot face nici un pas;
Mâini au toţi, dar nu le mişcă, ci stau ţepene, stau reci,
Iar gâtlejul lor, cuvântul nu l-a glăsuit în veci!

16. Fie-n veci cu ei asemeni cei care-i zidesc pe ei
Şi toţi cei căror pe lume le sunt idolii temei!

17. Israil nădăjduieşte numa-n sfântu-i Dumnezeu,
Ajutor mereu îi este şi Ocrotitor mereu!

18. Toţi cei ce de El vă temeţi, – să nădăjduiţi în El,
Că El pururea e stânca neamului lui Israel!

19. El aminte-şi va aduce de noi toţi, cu îndurare
Şi din cer ne va trimite, pururi binecuvântare!

20. Pe cei ce se tem de Dânsul,* mari şi mici câţi i-se-nchină,
Binecuvântează-i Domnul după mila Lui deplină!

21. Vouă şi la fiii voştri, dăruiască-vă Preasfântul
Bunătăţile cu care dăruieşte-n veci pământul!

22. Binecuvântaţi în veacuri fiţi de Dumnezeul milei,
Cel care-a făcut pământul, cerul şi lumina zilei!

23. Cerurile? Întru sine le-a luat în veacuri Sfântul,
Pe când oamenilor, Dânsul dăruitu-le-a pământul!

24. Morţii nu Te-or slăvi, Doamne Dumnezeule Preasfânt,
Nici toţi cei ce se coboară cu păcatele-n mormânt!

25. Ci noi, viii, totdeauna ridica-vom slavă Ţie,
De acum şi până-n vecii vecilor ce va să vie!

Acest psalm aminteşte poporului lui Israel binefacerile ce le-a primit de la Dumnezeu, descriind într-o formă minunată nimicnicia idolilor. *Timuş* 3. 107.

PSALMUL 114
Aliluia

1. Din adâncul meu mă bucur, Dumnezeule Preasfinte,
Că-auzi glasul gurii mele, rugăciunea mea fierbinte!

2. Că apleci a Ta ureche înspre mine, dimineaţa;
Eu Te voi chema, Stăpâne, cu iubire, toată viaţa!

3. Lanţul morţii mă-ncinsese, flăcări mă ardeau în iad,
Şi durerii, şi-ntristării, pradă-n veci eram să cad,
4. Dar în noaptea mea, chemat-am numele lui Dumnezeu:
„Doamne, rogu-Te fierbinte, scapă şi sufletul meu!"

5. Milostiv şi drept e Domnul-Dumnezeul nostru mare;
Şi nemărginită este a Lui sfântă îndurare!

6. El păzeşte totdeauna pe cei slabi, fără de vină,
Şi-al meu suflet, izbăvire a primit şi Lui se-nchină!

7. Suflete al meu, te-ntoarnă la odihna ta, căci bine
Fără margini săvârşit-a Milostivul, pentru tine!

8. El m-a izbăvit din moarte; mi-a oprit din gene plânsul
Şi picioarele-n cădere, mi-a oprit pe veci tot Dânsul!

9. Drept aceea, cu dreptate şi nespuse bucurii,
Voi umbla-nainte-Ţi, Doamne, în pământul celor vii!

Rugăciunea unui drept, care suspină după patria cerească şi geme de ispitele şi pericolele de care este ameninţat pe pământ. Asupra acestui psalm, mai sunt şase păreri. Am arătat aici numai pe aceea adoptată de *Timuş* 3. 122.



PSALMUL 115
Aliluia

1. Am crezut în Tine, Doamne, chiar când zis-am cu-a mea gură:
„Necăjit sunt, Milostive, necăjit peste măsură!"

2. Şi în marea-mi tulburare, eu am zis: „Întotdeauna,
Fiecare om pe lume, are-n gura lui minciuna!"

3. Dar cu ce putea-voi oare ca să răsplătesc şi eu
Toate cele câte mie datu-mi-le-a Dumnezeu?
4. Ci paharul mântuirii voi lua pe-acest pământ
Şi chema-voi cu iubire numele Celui Preasfânt!

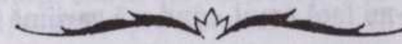
5. Împlini-voi juruinţa ce-am făcut lui Dumnezeu,
Plin de teamă şi de faţă cu poporul Lui, mereu!

6. Scumpă este, înaintea Domnului, – prin suferinţi,
Moartea ce se dă, pe lume, cuvioşilor Lui Sfinţi!

7. Sluga Ta sunt, Doamne Sfinte şi sunt fiul roabei Tale,
Că Tu rupt-ai, cu-a Ta mână, ale lanţului meu zale!
8. Jertfă-Ţi voi aduce, Doamne, lăuda-Te-voi în cânt
Şi chema-voi al Tău nume, totdeauna bun şi sfânt!

9. Împlini-voi juruinţa ce-am făcut lui Dumnezeu, –
Plin de teamă şi de faţă cu poporul Lui, mereu;
10. Şi, cu mine să-L slăvească a poporului mulţime,
În mijlocul tău, de-a pururi, falnice Ierusalime!

Un imn de mulţumiri pentru binefacerile ce profetul a primit de la Dumnezeu, după mari nefericiri. Care sunt ele? Sf. Hrisostom vede şi el robia evreilor. În ediţia ebraică, cea grecească a Vaticanului, în Vulgata, ediţia lui Clement al VII-lea, acest psalm este unit cu cel de sub Nr. 114. *Timuş* 3. 129.



PSALMUL 116

Aliluia

1. Lăudaţi pe Domnul, toate neamurile grăitoare!
Lăudaţi-L pe El, toate grăitoarele popoare!

2. Că e mare a Lui milă pentru noi şi-n toate leac,
Iar a Lui credincioşie nu ne părăseşte-n veac!

Acesta este cel mai scurt psalm şi cuprinde chemarea neamurilor, fiindcă Sf. Ap. Pavel îl citează în Epistola către Romani. Întâiul vers invită pe toate naţiunile pământului, fără deosebire de ţară, de limbă, de legi şi obiceiuri, să laude şi să înalţe pe Domnul, acelaşi Dumnezeu Care S-a manifestat Iudeilor de atâtea veacuri şi S-a făcut cunoscut neamurilor prin predicarea lui Mesia. Al doilea vers şi ultimul, arată motivele pentru care datorăm laude Domnului. *Timuş* 3. 138.

PSALMUL 117

Aliluia

1. Lăudaţi în veci pe Domnul, că e bun cum altul nu-i,
El e mare, e puternic şi-n veac ţine mila Lui!

2. Zică dar tot Israilul, casa lui Aaron să zică,
3. Zică toţi cei ce de Domnul dumnezeilor au frică,
4. Toţi cei vii, ţinuţi de Domnul, să-L slăvească cu a lor gură,
Că e bun, iar sfânta-I milă este-n veci fără măsură!

5. Către Dumnezeu strigat-am, ca necazul meu să-l sparg
Şi-auzind a mea strigare, Dumnezeu m-a scos la larg!

6. Dumnezeu este cu mine şi eu nu mă tem de altul:
Ce-ar putea să-mi facă omul, când mă sprijină Preaînaltul?

7. Ajutorul meu e Domnul: dreapta Lui îmi e temei
Şi de-aceea, fără teamă, caut la vrăjmaşii mei!

8. E mai bine-a ta nădejde să ţi-o pui în Cel Preasfânt,
Decât a o pune-n oameni sau în slabul lor cuvânt!

9. E mai bine ca, nădejdea-ţi, tu de Dumnezeu s-o legi,
Decât ţi-ai lega nădejdea de mai-marii lumii-ntregi!

10. Toate neamurile rele m-au cuprins pe-acest pământ,
Dar în numele Tău, Doamne, eu pe toate le-am înfrânt!

11. M-au împresurat acestea cu-ale lor haine gloate,
Dar în numele Tău, Doamne, eu le-am doborât pe toate!

12. Ca albinele pe fagur au venit să mă-mpresoare,
Dar s-au stins precum se stinge focul spinilor sub soare,
Iar în numele Tău, oastea-mi a ieşit biruitoare!

13. Mă-mbrânceau cu-a lor putere, ca să cad, s-ajung ţărână,
Dar Tu, Doamne, mi-ai dat sprijin totdeauna cu-a Ta mână!

14. Dumnezeu e-a mea tărie şi de-a pururi vreau să-L cânt,
Că Mântuitor El pururi mi-a fost mie pe pământ!

15. Strigăte de bucurie şi de biruinţi, răsună
Între cuvioşii-Ţi, Doamne, glăsuind ei împreună:
„Cu puterea dreptei Sale, vrut-a Domnul să-i răpună!

16. A Lui dreaptă biruit-a, spre a Domnului mărire!
Dreapta Domnului din ceruri face lucruri peste fire!"

17. Eu, de-aceea, nu muri-voi, ci trăi-voi înainte,
Ca să povestesc într-una de minunile Lui sfinte!

18. Domnul m-a certat adesea; de la mine şi-a-ntors faţa,
Însă El nu m-a dat morţii, n-a voit ca să-mi ia viaţa!

19. Porţile dreptăţii sfinte, voi deschideţi-le mie,
Ca, intrând, să-nalţ spre Domnul laude, în veşnicie!

20. Poarta Domnului, aceasta-i... Drepţii stau pe-ale ei trepte
Şi prin ea în veci intra-vor cei cu sufletele drepte!

21. Slavă Ţie pururi, Doamne, că auzi al meu cuvânt
Şi mă izbăveşti într-una de necazuri pe pământ!

22. Piatra care ziditorii n-au avut-o numărată,
Capul unghiului ajuns-a, cum a vrut al lumii Tată!

23. De la Dumnezeu aceasta s-a făcut, – şi eu voi spune,
Că-ntre ochii noştri, iată, socotită-i drept minune!

24. Ziua-aceasta a făcut-o Dumnezeul nostru Sfânt,
Să ne bucurăm într-însa şi să veselim în cânt!

25. Dumnezeule slăvite, nouă fii mântuitor!
Dumnezeule puternic, dă-ne nouă-n toate spor!

26. Binecuvântat să fie cela ce-ntru Domnul vine!
Din biserica Lui sfântă, noi vă cuvântăm de bine!

27. Dumnezeu ne este Domnul şi ne-arată sfântu-I har!
Aduceţi a voastre jertfe! Duceţi-le la Altar!

28. Tu-mi eşti pururi Dumnezeul! Te voi lăuda mereu!
Te voi preamări de-a pururi, că eşti Dumnezeul meu!

29. Lăudaţi în veci pe Domnul, că e bun cum altul nu-i;
Mila Lui în veac se-ntinde! Aliluia! Slavă Lui!

În acest psalm este vorba de Mesia, Care a citat chiar un vers întreg şi l-a aplicat Sie-Şi (22). Poporul din Ierusalim întrebuinţează de asemeni versul 24 pentru a onora pe Iisus Hristos. Celelalte versuri nu arată niciun fapt din timpul lui David sau vreun alt autor al Psalmului, ceea ce întăreşte părerea că el este întreg aplicabil la timpul lui Iisus Hristos, iar nu la biruinţa lui David asupra Filistenilor şi Ebrusilor, sau foloasele ce le avură Iudeii după întoarcerea din captivitate sau catastrofa lui Cambyse, care ar fi Gog şi Magog arătat de Iezechil, etc. Sunt autori, care cred, că acest psalm este dramatic, că profetul vorbeşte, de la versul 1-22, apoi poporul până la 24, pe urmă preoţii până la 27 şi, la sfârşit, iarăşi profetul. Se poate însă adopta cu mai mult temei părerea cealaltă şi anume, că profetul singur recită tot psamul în privirea lui Iisus Hristos şi a Bisericii Sale. *Timuş* 3. 141.



PSALMUL 118

Aliluia

A.

1. Fericiţi cei ce păstrează calea lor pe-acest pământ,
Pururea fără prihană, – urmând legea Celui Sfânt!
2. Fericiţi cei ce păzi-vor ale Lui învăţăminte
Şi acei ce-L cată veşnic şi cu inimă fierbinte!
3. Că aceia, făr-delege nu vor face, n-or fi răi,
Ci umbla-vor totdeauna pe-ale Domnului meu căi!
4. Tu ai poruncit, Stăpâne, să păzim, sub cer mereu,
Cu sfinţenie adâncă, legile lui Dumnezeu!
5. O, dacă m-ar duce paşii pe neprihănita cale,
Ca să port mereu în suflet, paza legiuirii Tale!
6. Atunci n-aş roşi, Stăpâne, niciodată, niciodată, –
Orişicare-ar fi porunca ce de Dumnezeu e dată,
7. Ci Te-aş lăuda-n credinţă, pe-ale casei Tale trepte,
Învăţând înţelepciunea judecăţilor preadrepte!
8. Credincios voi fi, Stăpâne, ale Tale legi voi ţine, –
Nu mă părăsi cu totul: fie mila Ta cu mine!

B.

9. Cum va găsi cel tânăr, drum drept, pe-acest pământ?
Luând mereu povaţă din sfântul Tău cuvânt!
10. Te caut cu-nsetare, mereu Te-am căutat;
De la porunca-Ţi, Doamne, Tu fă să nu m-abat!
11. De-al Tău cuvânt, Stăpâne, e inima mea plină, –
În faţa Ta, sub soare, să nu mai cad în vină!
12. Şi cerul, şi pământul, azi, bine-Te-cuvântă:
Învaţă-mă pe mine dreaptatea Ta cea sfântă!
13. În veci cu-a mele buze vesti-voi, pe-a mea cale,
Prea milostive Doamne, grăirea gurii Tale!
14. Mergând pe sfânta-Ţi cale, în drumurile humii, –
Mai mult mă fericeşte ca bogăţia lumii!
15. A Tale porunci, Doamne, pătrund cu a mea minte
Şi urmăresc cu ochii cărările-Ţi preasfinte!
16. La legile-Ţi vor ţine de-a pururi al meu gând
Şi nu uita-voi, Doamne, cuvântul Tău, nicicând!

C.

17. De robul Tău, ai milă, Preabunule Părinte
Şi, vieţuind, păzi-voi adâncile-Ţi cuvinte!
18. Deschide-mi ochii, Doamne, să văd, pe-a lumii cale
Minunile zidite sub legea vrerii Tale!
19. Nemernic sunt eu, Doamne, pe-acest pământ, ştiu bine,
Dar vrerile-Ţi preasfinte să nu le-ascunzi de mine!
20. Zdrobit e al meu suflet de dorul să-i arăţi,
Preamilostive Doamne, a Tale judecăţi!
21. Tu cerţi pe toţi trufaşii cei blestemaţi, atunci
Când ei îşi uită legea din sfintele-Ţi porunci!
22. Dispreţul şi ocara, Tu de pe mine ia-le,
Căci am păzit cuvântul învăţăturii Tale!
23. Zadarnic cei de frunte mă clevetesc cu ură,
Că robul Tău deprinde a Ta învăţătură!
24. Eu mă desfăt, Stăpâne, când gura Ta mă-nvaţă
Şi vrerile-Ţi preasfinte îmi dau a lor povaţă!

D.

25. Sufletul meu e-n ţărână: aruncat e la pământ;
Tu ridică-mă, Stăpâne, după sfântul Tău cuvânt!
26. Ţi-am mărturisit, într-una, căile-mi pe-a lumii vale;
Şi m-ai auzit... Ajută-mi să-nţeleg vrerile Tale!
27. Calea îndreptării Tale, fă-mă să găsesc oricând,
Ca, minunile-Ţi, de-a pururi să le port în al meu gând!
28. Sufletu-mi se istoveşte de-ntristare, pe pământ:
Întăreşte-mă, Stăpâne, după sfântul Tău cuvânt!
29. Depărtează de la mine a minciunii tristă cale;
Miluindu-mi paşii, Doamne, pe cărarea legii Tale!
30. Adevărul este calea ce-am ales în a mea viaţă
Şi-ale Tale înţelepte judecăţi, le am în faţă.
31. De-a Ta sfântă-nvăţătură, m-am legat pe veci de veci:
A mea frunte, ruşinată, Doamne Sfinte, să n-o pleci!
32. Pe cărarea vrerii Tale, alerga-voi viaţa toată,
Că prin legea Ta, Stăpâne, inima mea se desfată!

E.

33. Doamne-nvaţă-mă pe mine calea legii Tale sfinte,
Ca să merg pe ea de-a pururi, cu lumina Ta în minte...
34. Dă lumină minţii mele, a Ta lege să-nţeleagă,
S-o păzesc cu-ntregu-mi suflet şi cu inima mea-ntreagă!
35. Pe cărarea vrerii Tale, ai Tăi îngeri să mă poarte,
Că aceasta mi-e dorirea de tot ceasul, pân-la moarte!
36. Pleacă inima mea, Doamne, la învăţătura-Ţi sfântă,
Să nu fie de dorinţa de arginţi nicicând înfrântă!
37. Ochii mei mereu întoarce-i de la bucurii deşarte
Şi de căile-Ţi, Stăpâne, fă să am în viaţă parte!
38. Împlineşte juruinţa ce-a fost robului Tău dată,
Pentru frica mea de Tine, Milostivul lumii Tată!
39. Depărtează-n veci ocara ce-n tristeţe mă abate,
Căci a Tale vreri, Stăpâne, pline sunt de bunătate!
40. Iată, că doresc din suflet să-mplinesc a Tale vreri;
Cu dreptatea Ta-nviază-mi frântul suflet în dureri!

F.

41. Vie peste mine, Doamne, mila Ta din veşnicie;
După-a Ta făgăduinţă, mântuirea Ta să vie!
42. Şi voi da atunci răspunsul, celor ce-n ocări le sunt,
Că nădăjduiesc de-a pururi în cuvântul Tău cel sfânt!
43. Nu-mi lua de tot cuvântul adevărului din gură, –
Că-n a Ta înţelepciune, port nădejdi fără măsură
44. Legea Ta păzi-voi, Doamne, pe-ale paşilor poteci,
În tot veacul voi păzi-o şi-n ai veacurilor veci!
45. Largă-n larg se va deschide calea vieţii mele-atunci,
Căci am căutat cu sete, Doamne, sfintele-Ţi porunci!
46. Către regii toţi din lume, Ţi-oi vesti învăţătura,
Neroşind, că adevărul voi grăi cu toată gura!
47. Mă voi desfăta, Stăpâne, toată viaţa, pân-la moarte,
Întru vrerile-Ţi preasfinte, ce iubite îmi sunt foarte!
48. Mâinile eu ridica-voi, la poruncile-Ţi, mereu,
Fiindcă mult îmi sunt iubite, – Sfinte Dumnezeul meu,
Şi la legile-Ţi ne-nfrânte, în al veacurilor veac,
Cugeta-voi, căci în ele, toată rana are leac!

G.

49. Aminteşte-Ţi, Milostive, de cuvântul cel preasfânt,
Prin care-ai trezit nădejdea robului Tău pe pământ!
50. Mângâiere mi-e aceasta: în restrişte, mi-e dulceaţă,
Căci a Ta făgăduinţă îmi dă pururea viaţă!
51. M-au batjocorit trufaşii mult şi m-au umplut de jale,
Dar eu n-am ieşit, Stăpâne, din dreptatea legii Tale!
52. Însă mi-am adus aminte de pedepsele acele
Ce-ai dat altora, în veacuri, şi m-am mângâiat cu ele!
53. Grea mânie mă cuprinde, când văd oamenii cei răi
Părăsindu-Ţi sfânta lege şi-ale Tale drepte căi!
54. Ale Tale-adânci cuvinte, mi-au fost cântece, sub stele,
Prin acele locuri triste ale pribegiei mele!
55. Chiar şi noaptea, de-al Tău nume, eu îmi aduceam aminte
Şi păzeam, în al meu suflet, toate legile-Ţi preasfinte!
56. Astfel se-ntâmpla cu mine, pe neprihănita-mi cale,
Pentru că păzeam, Stăpâne, pururi legea vrerii Tale!

H.

57. Zis-am: partea mea pe lume, este, Bunule Părinte,
Să păzesc întotdeauna, milostivele-Ţi cuvinte!
58. Din a inimii adâncuri, feţii Tale mă rog, frânt:
Miluieşte-mă pe mine, după sfântul Tău cuvânt!
59. Cugetat-am, multă vreme, la cărările-mi în viaţă
Şi m-am îndreptat, Stăpâne, spre ce graiul Tău mă-nvaţă!
60. Mă grăbesc şi niciodată nu voi pregeta pe cale
Să-mplinesc, în toată clipa, numai legea vrerii Tale!
61. De-ale mişeliei laţuri, calea mea e-mpresurată,
Dar eu, legea Ta, Stăpâne, n-am uitat-o niciodată!
62. M-am sculat, în miezul nopţii, să Te preamăresc, pe trepte,
Pentru toată stălucirea judecăţii Tale drepte.
63. Cu cei ce se tem de tine, sunt părtaş pe-aceeaşi cale
Şi cu cei ce au în pază pururi legea vrerii Tale!
64. De-a Ta milă, Doamne Sfinte, plin e tot acest pământ:
Mila Ta mă-nveţe pururi să păzesc al Tău cuvânt!

I.

65. Robului Tău îi faci bine, Dumnezeul meu cel Sfânt,
Dup-a Ta făgăduinţă, după sfântul Tău cuvânt!
66. Dă-mi pricepere, Stăpâne, şi înţelepciune-n minte,
Căci eu cred cu neclintire în poruncile-Ţi preasfinte!
67. Înaintea suferinţii, păcătos am fost, nu sfânt,
Dar acum păzesc, Stăpâne, milostivul Tău cuvânt!
68. Binefăcător şi bun eşti, Doamne, cu toţi cei în viaţă:
Cu aceeaşi bunătate ale Tale legi mă-nvaţă!
69. Împotriva mea, trufaşii, născocesc minciuni mereu;
Eu păzesc însă, din suflet, vrerile lui Dumnezeu!
70. Inima lor e ca seul, de nesimţitoare-n lume;
Eu de legea Ta mă bucur şi slăvescu-Ţi al Tău nume!
71. Că m-ai umilit, e bine şi mă bucur că m-ai frânt,
Căci am învăţat, Stăpâne, să păzesc al Tău cuvânt!
72. E de mii de ori mai scumpă legea gurii Tale sfinte,
Decât aurul şi-argintul oamenilor fără minte!

J.

73. Ale Tale mâini, Stăpâne, m-au zidit, pe-a lumii vale;
Dăruie-mi înţelepciune, să-nvăţ legea vrerii Tale!
74. Toţi cei ce se tem de Tine, când mă văd, au bucurie,
Că-n cuvântul Tău, nădejdea eu mi-am pus pe veşnicie!
75. Eu am cunoscut, Stăpâne, că eşti drept în judecată
Şi că, pe dreptate sfântă, umilinţa mi-a fost dată!
76. Mila Ta să-mi fie pururi mângâiere pe pământ,
Precum robului Tău, însuţi ai grăit cu-al Tău cuvânt!
77. Îndurarea Ta, Stăpâne, vie pururi să-mi dea viaţă,
Fiindcă legea Ta îmi este mângâiere şi dulceaţă!
78. Fie ruşinaţi trufaşii ce m-apasă fără vină,
Că din graiul gurii Tale, eu sorb pururea lumină!

K.

79. Toţi cei ce se tem de Domnul, să urmeze a mea cale
Şi cei ce cunosc lumina graiurilor gurii Tale!
80. Fie fără de prihană inima-mi, sub legea-Ţi sfântă,
Ca să nu stea ruşinată fruntea mea, de iad înfrântă!

81. Sufletu-mi tânjeşte, Doamne, după ajutoru-Ţi sfânt;
Eu nădăjduiesc într-una numai în al Tău cuvânt!
82. Aşteptând făgăduinţa-Ţi, ochii mei sunt plini de ceaţă
Şi mă-ntreb: când oare, Doamne, mă vei mângâia în viaţă?
83. Am ajuns, Mărite Doamne, ca o piele pusă-n fum,
Însă legile-Ţi preasfinte nu uita-voi nicidecum!
84. Robului Tău, câte zile oare să-i mai dărui vrei,
Şi când osândi-vei, Doamne, pe asupritorii mei?
85. Spusu-mi-au cei făr-delege vorbe multe şi mărunte, –
Dar ca legea-Ţi, nu sunt, Doamne, fiindcă legea Ta, e munte!
86. Toate graiurile Tale – adevăr – le port în piept:
Tu ajută-mi, că vrăjmaşii vor pieirea-mi pe nedrept!
87. Erau gata să mă şteargă cei mişei de pe pământ,
Însă eu nu părăsit-am nici o clipă-al Tău cuvânt!
88. Dăruieşte mie viaţă, după largul milei Tale
Şi învăţătura-Ţi sfântă voi păzi, pe-a vieţii cale!

L.

89. Dumnezeule, – sub care toate nasc, trăiesc şi pier, –
Veşnicie Ţi-e cuvântul, neclintit ca sfântul cer!
90. Ai întemeiat pământul şi în veac va fi pământ
Şi din neam în neam rămâne adevărul Tău cel sfânt!
91. Prin porunca Ta, Stăpâne, toate merg pe-aceeaşi cale,
Fiindcă toate, sub tăria-Ţi, sunt în veci slugile Tale!
92. Dacă legea Ta cea sfântă n-ar fi fost ca s-o ascult,
În necazurile mele, eu aş fi pierit de mult!
93. Niciodată nu uita-voi, Doamne, buna Ta povaţă,
Că prin sfaturile Tale, pururea Tu mi-ai dat viaţă!
94. Sunt al Tău întru vecie, mântuieşte-mă în veci,
Că porunca Ta o caut pe-a pământului poteci!
95. Cei nelegiuiţi, la pândă, să mă piardă stau mereu,
Dar eu adâncesc într-una legile lui Dumnezeu!
96. Orişice desăvârşire, un sfârşit pe lume are;
Numai legea Ta, Stăpâne, n-are-n veci de veci hotare!

M.

97. Doamne, cât îmi e de dragă legea Ta, sub cer, sub stele;
Ea e-n fiecare clipă, soarele gândirii mele!

98. Ea mai înţelept mă face faţă de vrăjmaşii mei,
Fiindcă nu mă părăseşte cum i-a părăsit pe ei!
99. Sunt mai învăţat, Stăpâne, decât toţi cei ce mă-nvaţă,
Căci a Ta înţelepciune mă înţelepţeşte-n viaţă!
100. Cu mai multă judecată decât cei bătrâni eu sunt,
Căci păzesc în toată clipa înţeleptul Tău cuvânt!
101. Îmi abat, Stăpâne, paşii de la toată reaua cale,
Să urmez după lumina graiurilor gurii Tale!
102. De la sfânta-Ţi judecată nu m-am abătut în laturi,
Că tu eşti Învăţătorul ce cu duhul Tău mă saturi!
103. Cât de dulci, în a mea gură, sunt cuvintele-Ţi preasfinte:
Miere-n cerul gurii mele sunt a Domnului cuvinte!
104. Legea Ta mă face, Doamne, priceput întotdeauna
Şi de-aceea mi-e urâtă calea-n care stă minciuna!

N.

105. Pentru paşii mei, cuvântu-Ţi e făclie grea, sub stele
Şi lumină orbitoare pe cărarea vieţii mele!
106. Eu jurat-am şi voi ţine ale mele jurăminte,
Să păzesc în toată clipa, judecăţile-Ţi preasfinte!
107. Întristat sunt, Milostive, întristat peste măsură;
Viaţă dă-mi după cuvântul cel grăit de sfânta-Ţi gură!
108. Fie mult bine primite ale mele osanale
Şi învaţă-mă, Stăpâne, legile dreptăţii Tale!
109. Mi-e primejduită viaţa, mai la fiecare pas,
Dar eu nu pot uita legea ce mi-o spune al Tău glas!
110. Cei nelegiuiţi, Stăpâne, curse mi-au întins în cale,
Dar eu nu mă voi abate de pe calea legii Tale!
111. A Ta sfântă-nvăţătură moştenit-am pe vecie,
Căci în inima mea, Doamne, ea mi-e dulce bucurie!
112. Să păzesc a Ta poruncă, eu plec inima mea toată,
Căci aceasta va aduce mie veşnică răsplată!

O.

113. Pe toţi cei fărădelege, îi urăsc de-o viaţă-ntreagă,
Însă legea Ta, Stăpâne, mult mi-e scumpă, mult mi-e dragă!
114. Numai Tu mi-eşti adăpostul, numai Tu eşti scutul meu
Şi-n cuvântul Tău, Stăpâne, pururi nădăjduiesc eu!

81. Sufletu-mi tânjeşte, Doamne, după ajutoru-Ţi sfânt;
Eu nădăjduiesc într-una numai în al Tău cuvânt!
82. Aşteptând făgăduinţa-Ţi, ochii mei sunt plini de ceaţă
Şi mă-ntreb: când oare, Doamne, mă vei mângâia în viaţă?
83. Am ajuns, Mărite Doamne, ca o piele pusă-n fum,
Însă legile-Ţi preasfinte nu uita-voi nicidecum!
84. Robului Tău, câte zile oare să-i mai dărui vrei,
Şi când osândi-vei, Doamne, pe asupritorii mei?
85. Spusu-mi-au cei făr-delege vorbe multe şi mărunte, –
Dar ca legea-Ţi, nu sunt, Doamne, fiindcă legea Ta, e munte!
86. Toate graiurile Tale – adevăr – le port în piept:
Tu ajută-mi, că vrăjmaşii vor pieirea-mi pe nedrept!
87. Erau gata să mă şteargă cei mişei de pe pământ,
Însă eu nu părăsit-am nici o clipă-al Tău cuvânt!
88. Dăruieşte mie viaţă, după largul milei Tale
Şi învăţătura-Ţi sfântă voi păzi, pe-a vieţii cale!

L.

89. Dumnezeule, – sub care toate nasc, trăiesc şi pier, –
Veşnicie Ţi-e cuvântul, neclintit ca sfântul cer!
90. Ai întemeiat pământul şi în veac va fi pământ
Şi din neam în neam rămâne adevărul Tău cel sfânt!
91. Prin porunca Ta, Stăpâne, toate merg pe-aceeaşi cale,
Fiindcă toate, sub tăria-Ţi, sunt în veci slugile Tale!
92. Dacă legea Ta cea sfântă n-ar fi fost ca s-o ascult,
În necazurile mele, eu aş fi pierit de mult!
93. Niciodată nu uita-voi, Doamne, buna Ta povaţă,
Că prin sfaturile Tale, pururea Tu mi-ai dat viaţă!
94. Sunt al Tău întru vecie, mântuieşte-mă în veci,
Că porunca Ta o caut pe-a pământului poteci!
95. Cei nelegiuiţi, la pândă, să mă piardă stau mereu,
Dar eu adâncesc într-una legile lui Dumnezeu!
96. Orişice desăvârşire, un sfârşit pe lume are;
Numai legea Ta, Stăpâne, n-are-n veci de veci hotare!

M.

97. Doamne, cât îmi e de dragă legea Ta, sub cer, sub stele;
Ea e-n fiecare clipă, soarele gândirii mele!

98. Ea mai înţelept mă face faţă de vrăjmaşii mei,
Fiindcă nu mă părăseşte cum i-a părăsit pe ei!
99. Sunt mai învăţat, Stăpâne, decât toţi cei ce mă-nvaţă,
Căci a Ta înţelepciune mă înţelepţeşte-n viaţă!
100. Cu mai multă judecată decât cei bătrâni eu sunt,
Căci păzesc în toată clipa înţeleptul Tău cuvânt!
101. Îmi abat, Stăpâne, paşii de la toată reaua cale,
Să urmez după lumina graiurilor gurii Tale!
102. De la sfânta-Ţi judecată nu m-am abătut în laturi,
Că tu eşti Învăţătorul ce cu duhul Tău mă saturi!
103. Cât de dulci, în a mea gură, sunt cuvintele-Ţi preasfinte:
Miere-n cerul gurii mele sunt a Domnului cuvinte!
104. Legea Ta mă face, Doamne, priceput întotdeauna
Şi de-aceea mi-e urâtă calea-n care stă minciuna!

N.

105. Pentru paşii mei, cuvântu-Ţi e făclie grea, sub stele
Şi lumină orbitoare pe cărarea vieţii mele!
106. Eu jurat-am şi voi ţine ale mele jurăminte,
Să păzesc în toată clipa, judecăţile-Ţi preasfinte!
107. Întristat sunt, Milostive, întristat peste măsură;
Viaţă dă-mi după cuvântul cel grăit de sfânta-Ţi gură!
108. Fie mult bine primite ale mele osanale
Şi învaţă-mă, Stăpâne, legile dreptăţii Tale!
109. Mi-e primejduită viaţa, mai la fiecare pas,
Dar eu nu pot uita legea ce mi-o spune al Tău glas!
110. Cei nelegiuiţi, Stăpâne, curse mi-au întins în cale,
Dar eu nu mă voi abate de pe calea legii Tale!
111. A Ta sfântă-nvăţătură moştenit-am pe vecie,
Căci în inima mea, Doamne, ea mi-e dulce bucurie!
112. Să păzesc a Ta poruncă, eu plec inima mea toată,
Căci aceasta va aduce mie veşnică răsplată!

O.

113. Pe toţi cei fărădelege, îi urăsc de-o viaţă-ntreagă,
Însă legea Ta, Stăpâne, mult mi-e scumpă, mult mi-e dragă!
114. Numai Tu mi-eşti adăpostul, numai Tu eşti scutul meu
Şi-n cuvântul Tău, Stăpâne, pururi nădăjduiesc eu!

115. Depărtaţi-vă de mine cei nelegiuiţi, că-n veci,
Legea Domnului păzi-voi, pe-ale drepţilor poteci!
116. Sprijineşte-mă, Stăpâne, după sfântul Tău cuvânt
Şi nu mă lăsa-n nădejdea-mi, de ruşine să fiu frânt!
117. Tu ajută-mi, mântuirea să primesc pe-a vieţii cale
Şi voi sta să iau aminte, pururea, legilor Tale!
118. Pe toţi cei fărădelege, Tu-i urăşti întotdeauna,
Căci în vorba lor de-a pururi va sălăşlui minciuna!
119. Pe cei răi, Tu de pe lume măturat-ai ca pe-o zgură
Şi de-aceea-mi este dragă a Ta sfântă-nvăţătură!
120. De-a Ta frică, Milostive, carnea mi-se înfioară
Şi de sfânta-Ţi judecată simt că teama mă doboară!

P.

121. Judecata şi dreptatea, vieţii mele-am pus temei;
Nu mă da pe mine, Doamne, neprietenilor mei!
122. Ţine-al robului Tău bine sub preasfânta-Ţi ocrotire,
Ca să nu mă asuprească oamenii trufaşi din fire;
123. Ochii mi se sting, Stăpâne, mântuirea-Ţi vrând să vază
Şi făgăduinţa dată din a milei Tale rază!
124. De-al Tău rob, Te-ndură, Doamne, după mila-Ţi ce dă viaţă
Şi-ndreptarea legii Tale, pe smeritul Tău învaţă!
125. Eu sunt robul Tău, Stăpâne; luminează a mea cale,
Să pricep învăţătura graiurilor gurii Tale!
126. Este vremea, să lucreze însuşi Dumnezeu cel Sfânt,
Fiindcă legea Ta stricat-au toţi cei răi de pe pământ!
127. Eu însă iubesc, Stăpâne, legile-Ţi, ca pe-un tezaur,
Mai presus de nestemate, mai presus de oricât aur!
128. De aceea alergat-am către legea Ta-nţeleaptă
Şi-am urât întotdeauna calea iadului, nedreaptă!

R.

129. Minunată pururi este sfânta Domnului povaţă:
Sufletu-mi o cercetează şi din legea-I soarbe viaţă!
130. Tâlcuirea legii Tale, sufletelor dă lumină
Şi dă multă-nţelepciune celor fără nici o vină!
131. Gura mea deschid, Stăpâne, şi suspin, pe-a vieţii cale,
Că-nsetat sunt eu de-a pururi, de grăirea gurii Tale!

132. Caută spre mine, Doamne, şi mă miluieşte-n lume,
Precum cauţi spre aceia ce iubesc slăvitu-Ţi nume!
133. Întăreşte-mi paşii, Doamne, să urmeze-al Tău cuvânt
Şi să nu mă stăpânească făr-delegea pe pământ!
134. Scapă-mă de clevetirea oamenilor ce-i arunci,
Ca să pot păzi de-a pururi înţeleptele-Ţi porunci!
135. Peste robul Tău, fă, Doamne, să zâmbească a Ta faţă
Şi-ale Tale minunate legi de-a pururea mă-nvaţă!
136. Râu de lacrimi ochii-mi varsă pe obrajii mei la vale,
Pentru că cei răi pe lume, nu se-nchină legii Tale!

S.

137. Drept eşti, Milostive Doamne, pe-ale tronului Tău trepte
Şi-ale Tale legi, în totul, minunate sunt şi drepte!
138. Graiurile gurii Tale, drepte sunt, din fir-a păr,
Şi, de veacuri, întru totul, pline sunt de adevăr!
139. Istovit sunt eu de râvnă, când privesc pe-a lumii vale,
Că vrăjmaşii-Ţi nu ţin seamă de grăirea gurii Tale!
140. Lămurit îţi e cuvântul, e curat şi mă-nfioară, –
Şi-al Tău rob îl preţuieşte ca pe cea mai grea comoară!
141. Mic şi neluat în seamă, am fost pururea în lume,
Dar eu n-am uitat, Stăpâne, legea Ta şi sfântu-Ţi nume!
142. Veşnicie Ţi-e dreptatea, cum în cer şi pe pământ,
Iar în legea Ta, domneşte adevărul Tău cel Sfânt!
143. Că necazurile toate şi nevoi de mă-mpresoară, –
Graiurile gurii Tale, mi-e de mângâieri comoară!
144. Veşnică este dreptatea ce cuprinde-a Ta povaţă:
Dă-mi înţelepciune, Doamne, să mă simt trăind în viaţă!

T.

145. Din adâncul meu, Stăpâne, strig, din trista lumii vale,
Să m-auzi, că stau de pază, la grăirea gurii Tale!
146. Către Tine strigă, Doamne, veşnic inima mea frântă:
Mântuieşte-mă pe mine şi păzi-voi legea-Ţi sfântă!
147. Până când nu se revarsă zorile, Te chem mereu,
Că-n cuvântul Tău, Stăpâne, am nădăjduit şi eu!
148. Mai curând ca streaja nopţii deschid pururi ochii mei,
Ca să-Ţi adâncesc cu gândul al poveţelor temei!

149. Doamne, Tu auzi-mi glasul, după mila Ta mă-nvaţă
Şi dup-a Ta vrere sfântă, dăruieşte-mă cu viaţă!
150. S-au apropiat de mine, cei ce vor să intru-n moarte
Şi de legea Ta, Stăpâne, depărtatu-s-au ei foarte!
151. Dar aproape şi Tu, Doamne, eşti şi nu vrei să m-arunci,
Şi-adevăr curat sunt pururi înţeleptele-Ţi porunci!
152. Dintru început ştiut-am, din a Tale mărturii,
Că, spre fericirea lumii, ele stau pe veşnicii!

U.

153. Doamne, vezi a mea obidă, scapă-mă cu-a Ta aripă,
Că eu, legea Ta cea sfântă n-am uitat-o nici o clipă!
154. Ţine-mi parte, Milostive: dă-mi a milei Tale rază;
Şi după cuvântu-Ţi, Doamne, sufletu-mi înviorează!
155. Mântuirea e departe de cei păcătoşi în viaţă,
Că n-au căutat o clipă, sfânta Domnului povaţă!
156. Mare Ţi-e-ndurarea, Doamne... După-al vrerii Tale har,
După sfânta-Ţi judecată, dăruieşte-mi viaţă iar!
157. Mulţi îmi sunt prigonitorii şi mă necăjesc mereu,
Dar eu nu m-abat de calea vrerilor lui Dumnezeu!
158. Cu dezgust mă uit la răii ce s-au lepădat de Tine
Şi-ntru legea Ta, Stăpâne, nu mai vor să se închine!
159. Iată, Doamne, cât mi-e dragă milostiva Ta povaţă:
După marea-Ţi bunătate, dăruieşte-mă cu viaţă!
160. Graiurilor Tale sfinte, adevăru-i temelie
Şi-a dreptăţii Tale lege stă pe tron de veşnicie!

V.

161. În zadar, de cei puternici prigonit eu pururi sunt:
Inima mea n-o-nfioară decât sfântul Tău cuvânt!
162. De cuvintele-Ţi mă bucur şi le socotesc tezaur,
Ca un om care-n pământu-i a găsit un chip de aur!
163. Eu dispreţuiesc, Stăpâne, şi urăsc nespus minciuna,
Pe când legea Ta cea sfântă o iubesc întotdeauna!
164. De şapte ori, zilnic, Doamne, Te slăvesc în vorbe drepte,
Pentru legile-Ţi eterne, milostive şi-nţelepte!
165. Cei ce legea Ta iubi-vor, pace multă au să guste,
Şi nimic nu le-o sta-n cale, nici călca-vor căi înguste!

166. Eu în ajutoru-Ţi, Doamne, am nădejde pe pământ,
Că simt mare bucurie să-mplinesc al Tău cuvânt!
167. Graiurile gurii Tale, asculta-voi pân-la moarte
Şi-al meu suflet le urmează, fiindcă le iubeşte foarte!
168. Doamne, am păzit cuvântu-Ţi, ca şi legile-Ţi, o viaţă,
Şi-ale mele căi pe lume, toate Tu le ai în faţă!

Z.

169. Rugăciunea mea, ajungă, Doamne-n cerul Tău cel sfânt:
Dăruie-mi înţelepciune, după bunul Tău cuvânt!
170. Cererea mea, pân-la Tine, Milostive, să străbată,
Să mă mântuie din slava-I Milostivul lumii Tată!
171. Pururi ale mele buze să-Ţi grăiască osanale,
Că m-ai învăţat pe mine graiurile gurii Tale!
172. Limba-mi să vestească veşnic înţeleptul Tău cuvânt,
Că poruncile-Ţi din ceruri, Doamne, toate drepte sunt!
173. Mila Ta să-mi vie, Doamne, ajutor în viaţă, des,
Că eu graiul gurii Tale drept comoară l-am ales!
174. Mântuirea Ta dorit-am, Milostivul lumii Tată,
Căci în legea Ta de-a pururi inima mea se desfată!
175. Sufletul meu, viu să fie, lăudând pe Dumnezeu
Şi-ale Tale legi, Stăpâne, pururi ajutorul meu!
176. Rătăcit-am ca o oaie ce se pierde de-a ei turmă:
Doamne, caută spre robu-Ţi; chinurile lui le curmă,
Căci el, legea Ta păzind-o, într-a omenirii vale,
N-o să uite niciodată graiurile gurii Tale!

Psalmul acesta este cel mai lung din întreaga Psaltire: cuprinde 176 versuri. În textul ebraic, din 8 în 8 versuri, este câte o literă a alfabetului, la început: Aleph, Beth, Gimel, etc. în total 22. În fiecare vers se vorbeşte de legea Domnului, de porunci, precepte, dreptate, judecată, cuvânt, mărturie, adevăr, hotărâre, deci de lege şi osebitele caractere ce poate să le aibă: ea comandă, ordonă, declară, judecă, făgăduieşte, ameninţă, afirmă, lămureşte etc.

Este compus de David, fie pentru a se mângâia în necaz, fie pentru a inspira credincioşilor din toate timpurile, dragostea de legea Domnului. Unii autori cred, că a fost compus de Daniel, în timpul robiei Babilonului, părere combătută de Părinţii vechi şi cei mai celebri interpreţi. Se mai crede că David l-a compus pentru instrucţiunea particulară a fiului său Solomon, în psalm aflându-se câteva instrucţuni relative la timpul tinereţii sale. *Fericitul Augustin* spune, că, „acest psalm este cu atât mai profund, cu cât se pare mai lămurit, că sub termenii simpli de lege, porunci, precepte, de Cuvântul lui Dumnezeu, etc., sunt cuprinse adevăruri şi învăţături, care privesc toată conduita omului şi toate drepturile ce Domnul are asupra lui". *Timuş* 3. 162.

PSALMUL 119

O cântare a treptelor

1. Către Domnul, în strâmtoarea-mi, strig ades cu gene ude
Şi de câte ori strigat-am, Domnul glasul meu aude!

2. Strig şi azi ca-ntotdeauna Ţie, unul Dumnezeu:
Azi, de buze mincinoase, scapă iar sufletul meu!
Doamne, rogu-Te fierbinte şi cu lacrimile-n geană:
Scapă-mă de viclenie şi de limba cea vicleană!

3. Ce vei folosi pe lume, ce vei câştiga tu oare,
Limbă pururea vicleană, pururea înşelătoare?
4. Cu săgeţi te va străpunge Dumnezeu pe care-L superi,
Şi pe veci o să te arză cu jeratec de enuperi!

5. De trei ori vai mie, Doamne, că, lipsit de sfântu-Ţi har,
La Meşek stau şi-mi ţin umbră corturile lui Kedar!
6. A trecut destulă vreme, de când sufletul meu zace
Printre cei fărădelege, printre cei ce nu vor pace!

7. Iubitor de pace-s, Doamne, însă eu când pace vroi,
Un cuvânt de spune gura-mi, ei sunt gata de război!

Sfinţii Părinţi au văzut în acest psalm învăţături pentru a înălţa sufletele la virtute şi a le duce pe căile mântuirii. *Sf. Ioan Hrisostom* îl aplică şi la Iudei, când erau în robia Babilonului. *Fericitul Augustin* are o foarte frumoasă explicaţie a acestui psalm. Vezi *Timuş* 3. 306.

PSALMUL 120

O cântare a treptelor

1. Înspre munţi ridicu-mi ochii şi, privind, mă-ntreb mereu:
De la cine şi de unde vine pururi ajutorul meu?

2. Ajutorul meu veni-va de la Dumnezeu Preasfântul,
Cel care făcut-a cerul, şi, cu mări pe el, pământul!

3. El nu va lăsa picioru-ţi, şovăiri să aibă-n cale,
Nici măcar să aţipească paznicul vieţii tale!

4. Iată că nu dormitează, nici va adormi o clipă
Cel ce-n pază Israilul a luat cu-a Lui aripă!

5. Domnul ţi-e ocrotitorul ce-n tot pasul te aşteaptă,
Domnul este-ntotdeauna umbra ta, la mâna dreaptă!

6. Soarele nu te va arde ziua şi nici noaptea luna,
Căci aripa Lui preasfântă te fereşte-ntotdeauna!

7. Domnul te-o păzi de rele, au de mergi, au, de-ţi dormi somnul,
Sufletului tău de pază, sta-va-n toată clipa Domnul!

8. Domnul va păzi ieşirea şi intrarea ta-n cămin,
De acum şi până-n veacul veacurilor Lui, amin!

În cele două versuri de la început, se vede starea unui om în strâmtorare. În următoarele, până la sfârşit, profetul îl mângâie în speranţa de a dobândi protecţia Domnului. *Timuş* 3. 314.

PSALMUL 121

O cântare a treptelor

1. Bucuratu-m-am în suflet, fericit, când mi s-a spus:
„Mergem iar în casa sfântă, casa Domnului de sus!"

2. Şi piciorul nostru, iată că, pe sfânta-Ţi înălţime,
Calcă iar a tale praguri, falnice Ierusalime!

3. Şi Ierusalimul nostru e ca o cetate naltă
Şi lăuntrul lui, acuma, strâns unit e laolaltă.

4. Către el, cântând, se suie ale Domnului popoare,
5. Ca să preamărească, veşnic, numele Lui sfânt sub soare;
Ca să-L laude pe El,
După legile lăsate neamului lui Israel!

6. Că acolo aşezat e jeţul pentru judecată, –
Jeţ din a lui David casă, către care Domnul cată!

7. Să-nălţăm spre Domnul rugă, toţi acei care-L iubim,
Să dea pace pe vecie sfântului Ierusalim
Şi Sionului, acuma, fiecare să grăim:
„Să se bucure de tihnă şi de zile lungi, senine,
Cei ce Te iubesc pe Tine!

8. Propăşirea să domnească în frumoasa ta grădină
Şi-n măreţele-ţi palate, fie pacea-n veci regină!

9. Pentru fraţii şi amicii din a Domnului meu vie,
Eu îţi zic, Ierusalime: Pe vecie pace ţie!

10. Pentru legea, pentru casa Domnului din înălţime,
Eu, tot binele, din suflet ţi-l doresc, Ierusalime!"

David aminteşte sau gloria Ierusalimului sub el şi sub Solomon, sau restaurarea acestei cetăţi, după întoarcerea din robie. Sfinţii Părinţi au aplicat acest psalm la Ierusalimul ceresc şi la dorinţele ce trebuie să inspire oricărui credincios în timpul exilului său. *Fericitul Augustin* explică acest psalm în înţelesul acestei din urmă păreri. *Sf. Ioan Hrisostom* adoptă pe cea dintâi. *Timuş* 3.322.

PSALMUL 122

O cântare a treptelor

1. Către Tine-mi ridic ochii pururea, de pe pământ,
Cel ce locuieşti în ceruri, Dumnezeul meu preasfânt!

2. Precum robii îşi ţin ochii spre-a stăpânului lor mână, –
3. Caută spre Tine, Doamne, ochii noştri, din ţărână,

4. Până când, din a Ta mână cu atâtea bunătăţi,
Te vei îndura, Stăpâne, mila Ta să ne-o arăţi!

5. Miluieşte-ne, Stăpâne, cu-a iubirii Tale pară,
Că ne-au săturat semeţii de dispreţ şi de ocară!

6. Că de hula celor mândri, de bârfire şi de ură,
Sufletul din noi, Stăpâne, e sătul peste măsură!

Este o rugăciune adresată lui Dumnezeu de către oamenii urgisiţi, bârfiţi sau dispreţuiţi. *Sf. Ioan Hrisostom* îl raportează iarăşi la Iudeii care gemeau sub jugul Babilonului. *Fericitul Augustin* îl raportează la toţi creştinii. *Timuş* 3. 333.

PSALMUL 123

O cântare a treptelor

1. De n-aveam cu noi pe Domnul, Israil e mărturie, –
2. Când asupră-ne venit-au oamenii cu-a lor mânie,
3. Înghiţiţi de vii cu toţii am fi fost prin a lor gură,
Când ardea asupra noastră ura lor fără măsură!

4. Ne-ar fi potopit atuncea gloata lor, ca nişte ape,
Din a căror largi şuvoaie sufletul să nu ne scape;

5. Peste sufletele noastre, apele adânci şi late,
S-ar fi prăvălit cu valuri furioase şi-nspumate!

6. Preamărit să fie Domnul care n-a lăsat să cadă
Biete trupurile noastre, gurilor de fiare pradă!

7. Sufletul nostru scăpat-a, – prin al Domnului sfânt har, –
Ca o pasăre din laţul ce i-a-ntins un păsărar:
Că, prin vrerea Ta, o Doamne, – Dumnezeu adevărat, –
Laţul s-a fost rupt în două şi din el noi am scăpat!

8. Ajutorul nostru este numai Dumnezeu Preasfântul,
Cel care-a făcut, cu mâna-I, cerurile şi pământul!

După mulţi interpreţi, psalmul acesta s-ar referi la întoarcerea Iudeilor din robie. Câţiva dintre Sfinţii Părinţi îl aplică la luptele martirilor. *Timuş* 3.338.

PSALMUL 124
O cântare a treptelor

1. Cei ce-şi pun nădejdea-n Domnul, pe-ale vieţii lor poteci,
Sunt asemeni cu Sionul: nu s-or clătina în veci!

2. Precum stă Ierusalimul ocrotit de munţi mereu,
Tot aşa, pe veci, poporu-I ocroteşte-Şi Dumnezeu!

3. Fiindcă Domnul nu lăsa-va păcătoşilor toiag,
Să lovească ei în vatra celor drepţi şi-n al lor prag, –
Asupriţi ei să nu fie, nici goniţi pe drum pribegi,
Ca să nu-şi întindă drepţii mâinile la făr-delegi!

4. Doamne Sfinte, fă-le bine celor buni, cu inimi drepte,
Că de nu le faci Tu bine, – n-au de unde să-l aştepte!

5. Iar pe-acei ce pe căi strâmbe rătăcesc mereu sub stele,
Dumnezeu să-i pedepsească ca pe făcători de rele!
Bucurii nicicând să aibă în puţinele lor zile
Şi în iad să se topească! Pace ţie, Israile!

O sfătuire proprie încrederii în Dumnezeu. Se presupune că acest psalm a fost compus cu ocazia necazurilor încercate de Iudei, după întoarcerea lor, din partea lui Sanabalat şi a Samaritenilor. *Timuş* 3. 345.

PSALMUL 125
O cântare a treptelor

1. A Sionului robime când a-ntors-o Cel Preasfânt,
Vis ni s-a părut că este şi-nceput-am vesel cânt;

2. Strigăte de bucurie ne-a umplut îndată gura,
Iar a noastră fericire n-a mai cunoscut măsura!
Atunci neamurile zis-au, nu fără adânc temei:
„Dumnezeu din slava-I naltă, a făcut minuni cu ei"!

3. Cu adevărat că Domnul a făcut cu noi minuni
Şi ne veselim, că suntem cei aleşi de El, cei buni!

4. Din adâncurile slavei, sună, Doamne, cu-a Ta goarnă
Şi pe robii toţi, de grabă, în Sionul Tău întoarnă;
Îi întoarnă pe ei grabnic, Doamne Dumnezeul milei,
Ca pe râurile toate dinspre partea Miază-zilei!

5. Cei ce-au semănat cu lacrimi mult spinoasa lor câmpie,
Secera-vor numa-n cântec, cu nespusă bucurie!

6. Cel care mergea cu lacrimi, semănând pe deal şi văi,
Se va-ntoarce numa-n cântec aducându-şi snopii săi!

Psalmul acesta are de obiect întoarcerea Iudeilor în Ierusalim, după robia Babilonului. *Timuş* 3. 352.

PSALMUL 126
O cântare a treptelor

1. De n-ar zidi Domnul casa, – în zadar, sculaţi cu zorii,
Să ridice-ale ei ziduri, osteni-s-ar ziditorii!
Dacă n-ar păzi cetatea Dumnezeu cu sfântu-I har, –
Păzitorii, să vegheze osteni-s-ar în zadar!

2. De prisos vă scoală zorii dimineții, cu-al lor chiu;
De prisos, în trudă multă, vă culcați într-un târziu
Și mâncați o pâine-amară totdeauna, – fiindcă Domnul,
Celor buni, la fel dă pâine, când aceștia-și dorm somnul!

3. Iată-n adevăr, copiii-s moștenire de cer dată:
Roada pântecelui, este de la Dumnezeu răsplată!

4. Ceea ce-i pentr-un războinic tolba plină de săgeți,
Tot așa sunt pentr-un tată pruncii lui din tinereți!

5. Fericit în a lui viață, fericit de zece ori,
E bărbatul care-și umple a lui casă de feciori,
Că acela nu s-o face de ocară-n fața morții,
Când de vorbă cu vrăjmașii va sta el în pragul porții!

Psalm aplicat la restabilirea Ierusalimului și a templului. Este un psalm greu de interpretat, versurile lui par a se raporta și la Solomon sau Zorobabel, se raportă și la Mesia, ceea ce face ca să ridice mult această cântare, care, cu toată scurtimea sa, dă instrucțiuni minunate. *Timuș* 3. 358.



PSALMUL 127

O cântare a treptelor

1. Fericit cel ce de Domnul Dumnezeu mereu te temi,
Care umbli-n a Lui cale și pe El mereu îl chemi!

2. Te vei bucura de rodul lucrului făcut de tine,
Fericit vei fi pe lume și-ți va merge pururi bine!

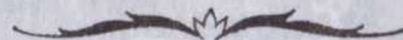
3. Iar a ta femeie fi-va, – străbătând a vieții cale, –
Ca o viță roditoare înlăuntrul casei tale!
Pruncii tăi, în jurul mesei cu de grâu rotundul plin,
Vor părea niște mlădițe tinerele de măslin!

4. Astfel binecuvântată îi e viața și-i e somnul
Omului care pe lume teme-se mereu de Domnul!

5. Din Sion îți va trimite Domnul haruri, dimineața, –
Fericit, Ierusalimul ca să-l vezi în toată viața!

6. Fiii fiilor tăi veseli, tu să-i vezi, albit de zile...
Domnul binecuvântează: Pace ție, Israile!

Profetul făgăduiește bunuri temporare celor ce se tem de Dumnezeu și merg pe căile Lui. *Fericitul Augustin* și interpreții văd și un înțeles mai înalt, că sub figura bunurilor temporare, Dumnezeu promite binecuvântări spirituale celor care se tem de El. *Timuș* 3. 366.



PSALMUL 128

O cântare a treptelor

1. Din a mele tinerețe, – poate Israil s-o spună, –
Asuprescu-mă vrăjmașii-mi, dar nu pot să mă răpună!
Din a mele tinerețe m-asupresc și-nvins mă vor,
Dar dorita biruință până azi nu este-a lor!

3. Pe spinarea mea arat-au brazde lungi cu al lor plug,
4. Însă Domnul a rupt lanțul celor plini de vicleșug!

5. Eu, nădăjduind în Domnul, către Domnul ridic rugă:
Toți cei ce urăsc Sionul, rușinați în veac să fugă!

6. Ei să fie-ntotdeauna iarba de pe acoperiș,
Care se usucă toată până nu dă-n seceriș
7. Și din ea, secerătorul nu-și mai umple a lui mână
Și nici cel ce leagă snopii n-are-n braț ce să-i rămână!

8. Iar drumeții care-or trece, să nu caute-napoi
Și să nu zică ei: „Fie harul Domnului cu voi!"



Soţia ta va fi ca o vie roditoare în laturile uşei tale; fiii tăi vor fi ca nişte vlăstare de măslin împrejurul mesei tale (Ps. 127[3])

Mulţimea copiilor a fost bucuria românului!

Sau să zică lor vreodată trecătorii pe pământ:
„Binecuvântare vouă-n numele celui Preasfânt!"

Psalmul acesta este compus poate de David, când a fost mântuit de inamicii lui personali, sau când Iudeii, după ce au scăpat de robia Babilonului, au început a zidi cetatea şi templul lor. El priveşte şi Biserica, căreia nu i-au lipsit niciodată adversarii, şi totdeauna a biruit. El convine mai ales lui Iisus Hristos, care a încercat mai multe necazuri şi împotriviri, ca nimeni pe lume şi din toate a ieşit biruitor. Orice creştin găseşte în acest psalm o rugăciune de reculegere în suferinţă, mulţumind totdeauna lui Dumnezeu pentru sprijinul ce i-a dat. *Timuş* 3. 373.

PSALMUL 129

O cântare a treptelor

1. Din adâncuri, către Tine, Doamne Sfinte, strig mereu:
Dumnezeule, ai milă şi-auzi astăzi glasul meu!
2. Doamne fie-a Ta ureche astăzi cu luare-aminte,
Ca s-audă, sus în ceruri, rugăciunea mea fierbinte!
3. Dacă n-ai uita păcatul care-l săvârşim, Stăpâne, –
Drept în faţa Ta, pe lume, cine-ar mai putea rămâne?
4. Dar iertarea fără margini, Doamne, nu-i decât la Tine:
Toţi în faţa Ta să cadă şi-nainte-Ţi să se-nchine!

5. Ci nădejdea mea întreagă este doar la Dumnezeu;
Doar în El nădăjduieşte pururea sufletul meu!
6. Sufletu-mi pe Domnu-aşteaptă în cărările vieţii,
Mai cu dor decât străjerii doresc zorii dimineţii

7. Israil nădăjduiască în puterea Lui cea mare,
Că la Dumnezeu e multă bunătate şi-ndurare!
8. Mila cea nemărginită e la El şi El doar poate
Izbăvi tot Israilul de păcatele lui toate!

Nu se ştie când a fost compus acest psalm: în timpul captivităţii Iudeilor, sau când David a recunoscut îndoitul său păcat? El rămâne totdeauna rugăciunea pe care o face Domnului, omul încercat şi pocăit. Este un psalm de pocăinţă. *Timuş* 3. 380.

PSALMUL 130
O cântare a treptelor

1. Doamne, inima din mine n-a simţit trufie-n viaţă
Şi nici ochii mei privirea n-au avut nicicând semeaţă!
N-am umblat nici o clipită după lucruri mari şi grele
Şi n-am năzuit la cele peste puterile mele!

2. Dimpotrivă, al meu suflet, blând mereu pe-a vieţii cale,
E ca pruncul care-nţarcă de la sânul maicii sale!
Aşa, Doamne-i al meu suflet, în a lutului meu arcă:
Blând şi bun, precum e pruncul ce de sânul mamii-nţarcă!

3. Pune-ţi deci a ta nădejde numa-n Domnul, Israile,
De acum şi până-n veacul veacului cu albe zile!

În cuprinsul acestui psalm sunt instrucţiuni asupra umilinţei. Ne învaţă, zice *Fericitul Augustin*, a aduce jertfe, care plac Domnului: *inimă înfrântă şi umilită*. Părerile sunt împărţite, în ce priveşte evenimentul ce a dat naştere acestui psalm. *Timuş* 3. 387.

PSALMUL 131
O cântare a treptelor

1. Dumnezeule Preasfinte,
Adu-Ţi pururea aminte
De prea-ostenitul David şi de sufletul lui blând,
2. Care, Domnului lui Iacov, s-a jurat cândva, zicând:

3. „Nu voi mai pătrunde-n cortu-mi; ochilor nu-mi voi da somnul,
4-5. Până când eu nu găsi-voi locuinţă pentru Domnul!"

6. Auzit-am că-n Efrata, a Lui Arcă o găsim
Şi-am aflat-o aşezată în câmpia lui Iarim.

7. Să intrăm dar în lăcaşu-I, cu adâncă-nchinăciune,
La picioarele Lui sfinte, unde toţi căzând, vom spune:

8. „Scoală, Doamne Milostive, cu-a măririi Tale Arcă,
Şi la locu-Ţi de odihnă, toată mila Ta descarcă!

9. Să se-mbrace cu dreptate ai Tăi preoţi, viaţa toată,
Şi strigări de bucurie, credincioşii Tăi să scoată!

10. Pentru David – a Ta slugă, – de iubirea Ta pătruns,
Nu-ţi întoarce, Doamne, faţa de la cel de Tine Uns!"

11. Domnul a făcut lui David, cu iubire, jurământ
Şi nu va lăsa El, Dreptul, ne-mplinit al Său cuvânt:
„Pe-al tău tron, fiindcă păzit-ai legea Mea sub largul hău,
Să-ţi urmeze, aşeza-voi rodul pântecelui tău –

12. Dacă fiii tăi păzi-vor legea Mea şi-orice porunci, –
Pe-al tău tron, întotdeauna, stăpâni-vor şi-ai lor prunci!"

13. Căci Sionul alegându-şi Dumnezeu Cel bun şi blând,
A voit să fie-n veacuri locuinţa Lui, zicând:

14. „Iată locul unde-n veacuri Mă voi odihni mereu;
Îmi aşez aici sălaşul, căci aşa dorit-am Eu!

15. Binecuvânta-voi pururi roadele-i de azi pe mâine,
Şi voi sătura-n tot ceasul pe săracii lui cu pâine!

16. Îmbrăca-voi cu dreptate pe-ai lui preoţi, viaţa toată,
Şi strigări de bucurie, toate slugile-i să scoată!

17. Acolo spori-va David în puteri, de har pătruns,
Şi voi pregăti făclia preaiubitului Meu Uns!

18. Pe vrăjmaşii-i îmbrăca-voi în ruşine şi-n furtună,
Iar pe fruntea-i înflori-va de sfinţenie cunună!"

Unii autori atribuie acest psalm lui Solomon, care l-ar fi compus în timpul sfinţirii templului. Alţii, lui David, când s-a hotărât să zidească acest templu. Sau în timpul robiei Babilonului, împinind dorinţele captivilor de a-şi revedea patria lor şi rezidirea templului. Alţii cred, că a fost compus la sfinţirea templului al doilea. Sfinţii Părinţi văd în psalm pe Iisus Hristos şi stabilirea Bisericii creştine. *Timuş* 3. 392. Vezi frumoasa Meditaţie a acestui autor sub versul 1. pag. 393, jos.

PSALMUL 132
O cântare a treptelor

1. Cât de bine şi frumos e, cât de dulce fericire,
Ca să locuiască fraţii în de-a pururea unire!

2. E ca o mireasmă sfântă, fără preţ în adevăr,
E ca o mireasmă dulce, ce s-a irosit în păr!

3. E ca roua ce scânteie pe-a Ermonului poene,
E ca roua ce coboară pe Sion, ca plânsu-n gene,
Căci acolo unde fraţii ştiu iubire-n veci să-şi poarte,
Binecuvântează Domnul şi dă viaţă fără moarte!

Profetul recomandă iubirea frăţească şi arată în versurile 2 şi 3 frumuseţile ei. *Timuş* 3. 413.

PSALMUL 133
O cântare a treptelor

1. Binecuvântaţi pe Domnul, toate slugile-I, mereu,
Toţi cei care staţi în casa sfântă a lui Dumnezeu!

2. Mâinile-nălţaţi şi noaptea alungând din gene somnul
Şi, cu lacrimile-n gene, binecuvântaţi pe Domnul!

3. Din Sion, ca să-ţi trimită binecuvântare Sfântul,
El care-a făcut, cu mâna-I, cerurile şi pământul!

Ultimul psalm al treptelor. Profetul îndeamnă pe servitorii lui Dumnezeu (preoţi, leviţi, etc.), să cânte laude Domnului. *Timuş* 3. 418.

PSALMUL 134
Aliluia

1. Voi, cei ce slujiţi pe Domnul cu iubire pe pământ,
Lăudaţi în veci pe Domnul, lăudaţi numele-I Sfânt!

2. Voi cei ce-L doriţi pe Domnul, pururea să-L lăudaţi;
Cei ce staţi în a Lui casă şi în curţile Lui staţi,
3. Lăudaţi în veci pe Domnul, că e bun cu drepţii-n lume;
Pentru marea-I bunătate, preamăriţi-I sfântul nume!

4. Că pe Iacob, moştenire şi-a ales de-a pururi El
Şi, pe veci al Lui să fie, şi-a ales pe Israel!

5. Ştiu că mare este Domnul şi e tuturor temei;
Decât El, pe firea-ntreagă, nu mai sunt alţi dumnezei!

6. Tot ce-a vrut, făcut-a Domnul, toate cele câte sunt
În adâncurile toate: şi în cer, şi pe pământ!

7. De la marginile lumii, El toţi norii îi ridică;
Fulgerele, El le-aduce; doar când vrea El, ploaia pică;
Vânturile mângâioase, vânturile vijelie,
El le scoate totdeauna din cereasca-I visterie!

8. În Egipt, pe-ntâi-născuţii, de la om la dobitoc,
El lovitu-i-a de moarte, cu-a Lui sabie de foc!

9. Semne şi minuni, de Dânsul în mijlocul tău, Egipte, –
Ca să vadă faraonul, şi-a lui slugi, – au fost înfipte!

10. El bătut-a multe neamuri şi-mpăraţi fără liman:
11. Pe Sihon Amoreianul şi pe Og cel din Vasan;

12. Iară ţările acestor rătăciţi, făcut-a El
Ca să fie moştenire neamului lui Israel!

13. Numele Tău, Doamne-i veşnic şi din neam în neam Tu treci;
Să Te preamărească lumea în a veacurilor veci!

14. Căci poporului Său, Domnul i-a făcut mereu dreptate
Şi cu slugile-I, de-a pururi milostiv şi preaîndurat e!

15. Idolii-s argint şi aur, lucruri scoase din ţărână,
Dumnezei făcuţi pe lume de a oamenilor mână:

16. Gură au, dar nu cuvântă; ochi au toţi, dar orbi pe drept;
17. Au urechi, dar n-au auzul: Nu e viaţă-n al lor piept!

18. Fie-n veci cu ei asemeni toţi care-i zidesc pe ei
Şi toţi cei căror pe lume le sunt idolii temei!

19. Israil în a lui casă, Domnu-şi binecuvântează!
Casa lui Aron, asemeni, ca să-i aibă Domnu-n pază!
20. Casa lui Levi, pe Domnul laudă-L mereu, cât poţi;
Toţi cei ce de El vă temeţi, binecuvântaţi-L toţi!
21. Binecuvântat să fie în Sionu-I Dumnezeu,
Cela ce Ierusalimul va sălăşlui mereu!

Cuprinde o chemare de a lăuda măririle lui Dumnezeu. Autorul, timpul şi ocazia când a fost compus, sunt nesigure. Tot credinciosul are un model minunat de rugăciune de mulţumire, de cinstire către Fiinţa Supremă. *Timuş* 3. 421. Vezi şi psalmul 135.

PSALMUL 135

Aliluia

1. Pe Domnul lăudaţi-L, că-i bun cum altul nu-i,
E mare, e puternic şi-n veac e mila Lui!

2. Slăviţi pe Dumnezeul temut de dumnezei,
A-toate-făcătorul şi tuturor temei, –
Căci mila Lui cuprinde toţi vecii-n largul ei!

3. Pe-al domnilor Domn mare, slăvească-L orice gură,
Căci mila Lui e sfântă şi-n veci fără măsură!

4. Pe Cel care făcut-a minuni ca nimeni altul, –
Căci mila Lui înaltă-i, cât e sub cer înaltul!

5. Pe Cel ce-a făcut cerul, cu-adâncă-nţelepciune, –
Căci mila Lui e mare cât nu se poate spune!

6. Pe Cel ce aşezat-a pământul peste ape, –
Că-n mila Lui, de veacuri, pământul tot încape!

7. Pe Cel care făcut-a, în hăurile reci,
Luminătorii lumii, să lumineze-n veci,
8. Ca: soarele cel falnic, spre luminarea zilei
Şi spre-ncălzirea lumii, cu însuşi focul milei!

9. Pe Cel care făcut-a luceferi, lună, stele,
Să lumineze, noaptea, pământul de sub ele!
Pe Domnul lăudaţi-L, cei vii, cu mic, cu mare,
Căci mila Lui de-a pururi e fără de hotare!

10. Cel ce-a bătut Egiptul, cu-ntâii lui născuţi
11. Şi scos-a Israilul atunci dintre bătuţi,
12. Cu mâna tare foarte, cu braţ înalt şi sfânt, –
Căci Mila-I, s-o cuprindă, nu-i minte pe pământ!

13. El, apa Mării Roşii a despărţit-o-n două
14. Şi Israil trecut-a, cu ochii-n caldă rouă,
15. Iar Faraon şi oastea-i au fost cuprinşi de mare, –
Căci mila Lui e sfântă şi-n veci fără hotare!

16. Călăuzindu-şi Domnul poporul, în pustie,
El l-a scăpat de moarte, dând pietrii apă vie:

17. Tari împăraţi bătut-a, vrând din păcat să-i scoată, –
Căci mila Lui se-ntinde în veşnicia toată!

18. De El ucişi, căzut-au, în vechiul Canaan:
19. Sihon Amoreianul şi Og cel din Vasan, –
20. Căci mila Lui, în veacuri, e tuturor liman!
21. Iar ţările lor toate de moştenire, El
22. Le-a dat ca o răsplată, cu drag, lui Israel, –
Că-n veac e-a Lui iubire şi mila Lui la fel!

23. El şi-a adus aminte de noi, de-atâtea ori,
24. Ne-a izbăvit, din slava-I, de-ai noştri-asupritori, –
Căci mila Lui de veacuri nu-şi stinge-aprinşii sori!

25. El, hrană la tot trupul dă-n veacurile toate, –
Căci mila-I, s-o cuprindă doar nesfârşitul poate!

26. Pe Dumnezeu din ceruri, slăvească-L orice gură, –
Căci mila Lui e sfântă şi-n veci fără măsură!

Psalm compus de David, fie pentru sfinţirea templului, pe care ştia că-l va construi pentru fiul său, fie pentru serviciul obişnuit al cortului, chiar înainte de zidirea templului, fie, în general pentru a lăuda măririle şi binefacerile Domnului. Seamănă cu psalmii 104, 105, 106, 134, dar stăruie cu mai multă tărie şi căldură asupra milostivirii lui Dumnezeu. Este singurul psalm, care are după fiecare vers repetarea: *„că în veac este mila Lui"*. *Timuş* 3. 439. (Refren al cărui înţeles în versiunea noastră, este redat, după fiecare verset, prin alte cuvinte).



PSALMUL 136
Aliluia

1. O, de câte ori ne-am strâns
Pe-ale râurilor maluri, în păgânul Babilon,
Şi de câte ori am plâns,
Toţi cu lacrimă fierbinte,
Când ne aduceam aminte
De Sion!

2. Plânsul nostru, de pe maluri,
Picura-ntr-a apei valuri,
Când în sălciile triste, parcă pentru noi crescute,
Spânzurat-am ale noastre harpe jalnice şi mute...!

3. Fiindcă cei ce ne robise, – cu derâdere-n cuvânt, –
Ne cereau din harpă cânt,
Şi ziceau asupritorii sufletului nostru frânt:
„Ci, cântaţi-ne şi nouă ca-n Sionul vostru sfânt!"

4. Cum putem cânta noi oare, – covârşiţi de-atâta chin, –
Sfânta Domnului cântare, în pământ de noi străin?

5. Falnice Ierusalime, de te voi uita vreodată, –
Dreapta mea, întru vecie, fie Domnului uitată!

6. Să mi se lipească limba de gâtlej, de nu voi ţine
Gândurile-mi către tine
Şi dacă Ierusalimul nu va fi mereu sub stele,
Începutul bucuriei şi înseninării mele!

7. Aminteşte-Ţi, Doamne Sfinte, de ai lui Edom feciori
Care, urând Ierusalimul, au strigat de-atâtea ori,
În adânca lor mânie:
„Dărâmaţi Ierusalimul! Dărâmaţi-l pe vecie,
Până jos la temelie!"

8. Fiică ticăloasă! Fiica Babilonului, pustie, –
Fericit cel ce veni-va ca să răsplătească ţie,
Pentru toată suferinţa ce făcutu-ne-ai tu nouă!
Fericit cel ce veni-va să-ţi despice pruncii-n două!
Fericit cel care-atunci,
Va putea zdrobi de pietre, până-la unul, ai tăi prunci!

În acest psalm, se vorbeşte de starea Iudeilor în Babilon şi cuprinde plângerile lor. *Fericitul Augustin* îl explică în sens moral: Psalmul reprezintă ispitele ce ameninţă pe toţi drepţii, în viaţa acasta. *Timuş* 3. 456.



PSALMUL 137
Un psalm al lui David

1. Preamări-Te-voi, o, Doamne, preamări-Te-voi sub stele,
Din adâncul grai pe care Tu l-ai dat inimii mele;
Te voi lăuda, în faţa preaputernicilor lumii,
Cât va fi să ţină viaţa ce mi-ai pus în pumnul humii,
Că din slava Ta, Stăpâne, auzit-ai totdeauna
Graiurile gurii mele, când mă biciuia furtuna!

2. În biserica Ta sfântă, închina-mă-voi pe lume
Şi voi proslăvi de-a pururi cu iubire al Tău nume,

Pentru mila Ta cea mare şi a Ta credincioşie,
Numelui Tău, pretutindeni dând nespusă mărеţie!

3. Oricând Te-am chemat, Stăpâne, Tu m-ai auzit din cer,
Şi mi-ai dat puteri în suflet, să nu cad şi să nu pier!

4. Împăraţii toţi din lume Te-or slăvi, pe-a vieţii vale,
Când vor auzi, Stăpâne, graiurile gurii Tale!

5. Ei vor lăuda, în veacuri, ale Tale căi mereu,
Că e mare a Ta slavă, Milostive Dumnezeu!

6. Nalt e Domnul şi-a Lui milă, celor umiliţi o-mparte,
Iar pe cei trufaşi din fire, îi cunoaşte de departe!

7. Când mă covârşesc necazuri şi tristeţea-mi stă pe faţă,
Tu mă-nviorezi, cu milă, îmi iei plânsul şi-mi dai viaţă;
Îţi laşi mâna pe urgia neprietenilor mei
Şi asupra mea-ntinzi dreapta-Ţi, să mă izbăveşti de ei!

8. Tu, Preamilostive Doamne, răsplăteşte pentru mine:
Rău, acelor ce fac răul; bine, celor ce fac bine!
Doamne, mila Ta cea sfântă, nu se mai sfârşeşte-n veci;
Peste lucrurile Tale, cu vederea să nu treci!

Interpreţii văd în acest psalm: unii o mărturisire de recunoştinţă a Iudeilor izbăviţi de robia Babilonului; cei mai mulţi însă îl socotesc un imn de mulţumire pentru venirea lui Mesia, cântec de mulţumire pe care fiecare credincios îl poate aplica la trebuinţele şi sentimentele sale. Timuş 3. 467.



PSALMUL 138

Un psalm al lui David

1. Cercatu-m-ai, o, Doamne şi mă cunoşti prea bine,
Că Tu ai pus, cu mila-Ţi, fiorii vieţii-n mine...
Tu ştii când şed o clipă sau când mă scol, sub stele,
Şi, de departe, Doamne, ştii gândurile mele...

2. De merg sau gust hodină, – Tu vezi, o, Doamne Sfinte
Şi drumurile-mi toate le ştii de mai nainte...

3. Cuvântul, – niciodată eu nu apuc să-l spun
Şi Tu ştii bine, Doamne, de-i rău sau de e bun...

4. Mereu e-mpresurată de Tine-a mea ţărână;
Deasupra firii mele, mereu stă a Ta mână...

5. Covârşitoare-i, Doamne, ştiinţa Ta cea sfântă:
Eu n-o cuprind cu gândul şi mintea mea stă frântă!

6. De duhul Tău, au unde pot eu fugi şi unde,
De faţa Ta, Stăpâne, putea-mă-voi ascunde?

7. Că-n cer dacă sui-m-aş, – Tu-n cer de-a pururi eşti;
În iad de pogorî-voi, – şi-n iad Tu stăpâneşti.

8. Pe-a zorilor aripă zburând la ţărmi de mare, –
9. Şi-acolo Sfânta-Ţi mână mă va purta sub zare...
10. Şi-am zis: „În întuneric adânc şi nepătruns,
Cu multele-mi păcate, putea-voi fi ascuns?"

11. Dar pentru Tine, Doamne, sunt strigăt, orice şoapte:
Ca *ziua* străluceşte şi-ntunecoasa *noapte!*...

12. De-ar lumina toţi sorii sau stinge-s-ar şi luna, –
Lumină şi-ntuneric, la Tine sunt tot una!..

13. Tu mi-ai sădit rărunchii, – şi-n ceasurile grele,
Tot sprijin mi-ai fost, Doamne, – din coapsa maicii mele!

14. Slăvescu-Te, Părinte, că-n toată larga fire,
Atât de minunată făcuşi a mea zidire!

15. O, nu-Ţi erau ascunse, Stăpâne-a mele oase,
Când se urzeau în pântec, sub taine-ntunecoase!

16. Ci ochii Tăi văzut-au grăuntele din care,
Prin harul vrerii Tale, fiinţa mea răsare!

Şi-n cartea Ta preasfântă, pe luminate file,
De mai nainte scrise erau a mele zile...

17. O, Doamne, pentru mine, – pierdutul pe-astă vale,
Ce-nalte şi ce multe sunt cugetele Tale!

18. Să caut să le număr? Dar cine poate oare,
Nisipurile mării să numere sub soare?...
De mă trezesc nainte-Ţi, cu gândul în abis,
Se-ntramă iarăşi visul şi iar Te văd în vis!...

19. Dac-ai lovi, o, Doamne, pe cei fărădelege,
Din sufletele căror Tu nu mai ai ce-alege!
Sunt mulţi şi-mă-mpresoară, şi hora lor mă strânge...
Fugiţi de lângă mine, voi, vărsători de sânge!...

20. Vrăjmaşi fiind ei Ţie, o, Doamne, cum să iert
Pe cei ce-Ţi iau puterea şi numele-n deşert?...

21. Cum n-aş urî de moarte şi fără de măsură
Pe-aceia care Ţie îţi poartă numai ură?...
Cum n-aş zvârli dispreţu-mi pe gloata inamică,
Care-mpotriva-Ţi, Doamne, cu ură se ridică?

22. Urăscu-i pe ei, Doamne, cu-ndreptăţit temei
Şi, cât voi fi pe lume, vor fi vrăjmaşii mei!

23. Mă cercetează, Doamne, şi cugetu-mi pătrunde;
Ispite pune-n cale-mi oricând şi orişiunde;

24. În inima mea cată şi de-mi găseşti vreo vină,
Îndreaptă-mă pe calea de veşnică lumină!

După mulţi autori, psalmul acesta este cel mai frumos, din întreaga Psaltire. Conţine omagiul cel mai perfect din tot ce se poate da ştiinţei, prezenţei şi puterii lui Dumnezeu. Frumuseţea psalmului acesta a făcut ca autorii să nu se preocupe prea atent de ocazia particulară care a dat loc la compunerea lui. Versurile lui sunt mai sublime şi mai expresive în textul ebraic ce ni s-a păstrat cu câteva diferenţe în divizionarea versurilor, care nu schimbă însă înţelesul fundamental. *Timuş* 3. 477.

PSALMUL 139

Un psalm al lui David

1. Doamne-ascultă rugăciunea inimii ce port în piept:
Izbăveşte-mă-n tot ceasul, de viclean şi de nedrept!

2. Inima lor este plină de-al păcatului noroi
Şi-mpotriva mea sunt gata totdeauna de război!

3. Ca la şerpi e ascuţită limba lor, e ca un spin,
Iar sub buzele lor, Doamne, au de scorpie venin!

4. Apără-mă însuţi, Doamne, de cei fără legi, sub soare
Şi fereşte-mă de răii care vor să mă doboare!

5. Îngâmfaţii-mi întind laţuri, mreje mi-au întins acum;
Cu isteaţă tăinuire, ei mi-au pus capcane-n drum!

6. Dar eu zis-am către Domnul: „Numai Tu-mi eşti Dumnezeu;
Dumnezeule, ascultă ruga sufletului meu!

7. Mântuirea mea, Tu Doamne Dumnezeule Cel Sfânt,
Ce-n războaie mi-ai fost scutul întru care nu m-am frânt, –

8. Doamne, nu-mplini dorinţa celui rău, nici al său gând,
Că se va trufi acesta, – de putera Ta râzând!

9. Peste capetele celor care în preajmă-mi stau grămadă,
Doamne, toată viclenia plănuirii lor să cadă!

10. Iar aprins, din a Ta slavă, peste capul lor Tu lasă:
În prăpăstii cu jăratec să-i arunci, să nu mai iasă!

11. Cel clevetitor, să n-aibă temelie pe pământ,
Iar pe cel nedrept, urgia-Ţi să-l doboare în mormânt!

12. Ştiu că Domnul ocroti-va pe săraci în lumea asta
Şi va da dreptate celor peste care-a dat năpasta!

13. Astfel, drepţii vor aduce numelui Tău osanale
Şi nevinovaţii sta-vor înaintea feţei Tale!

Aici poate fi vorba de suferinţele ce David a întâmpinat din partea lui Saul sau din partea altor inamici ai săi. Faptul că vorbeşte în general, face să se vadă o rugăciune aplicabilă la toate împrejurările de suferinţe şi persecuţiuni în care se pot găsi credincioşii. Cea mai mare parte dintre Sfinţii Părinţi, văd în acest psalm pe Iisus Hristos, *Timuş* 3. 504.

PSALMUL 140

Un psalm al lui David

1. Doamne, – din mijlocul lumii, din al vieţii mele drum,
Către Tine, cu credinţă şi iubire, strig acum:
Ia aminte,
Doamne Sfinte,
La rugarea mea fierbinte,
Când, cu gene de plâns pline,
Din ţărână, strig la Tine:

2. Să se-ndrepte rugăciunea-mi şi-naintea-Ţi să rămâie
Ca mireasma de tămâie;
Şi spre rugă-a mele braţe ridicate, să răsară
Ca şi jertfa cea de seară!

3. Pune, Doamne milostive, pururi streajă gurii mele,
Şi zăvor pe-a mele buze, să nu spună vorbe rele!

4. Nu-mi lăsa inima, Doamne, să alunece-n păcate,
5. Înfrăţindu-se cu-acele suflete întunecate,
Care în făr-delege mor,
Nici să fiu părtaş, în viaţă, la vreo desfătare-a lor!

6. Certe-mă Cel drept şi-aceasta îmi va fi: de milă semn;
Pedepsească-mă, – şi fi-va pe-a mea frunte, untdelemn!

7. Însă eu, cu rugăciune, pe-ale Domnului meu căi,
Mă voi ridica de-a pururi împotriva celor răi:
Povăţuitorii-acestor, cadă de pe vârf de stâncă,
În prăpastie adâncă;
Iar poporul să asculte vorbele ce eu voi spune,
Şi plăcută să le fie marea lor înţelepciune!

8. Ca o brazdă răsturnată din nisipul unui vad,
Risipite-ale lor oase să rămână-n porţi la iad!

9. Căci spre Tine, Doamne Sfinte, se întoarnă ochii mei;
De la sufletul meu, dreapta-Ţi, niciodată să n-o iei!

10. Mă păzeşte de capcana ce duşmanii mi-au întins
Şi de laţurile celor făr-delegi să nu fiu prins!

11. Ci să cadă păcătoşii toţi în propriul lor laţ,
Iar pe mine să mă scape Sfântul Domnului meu braţ!

Este o rugăciune potrivită cu trebuinţele unui urgisit şi suferind. *Sf. Ioan Hrisotomul* zice, că obiceiul în Orient era de a se citi acest psalm în toate serile. Acest lucru se face şi astăzi în Biserica orientală. (Vezi vers 2, unde se vorbeşte de *jertfa cea de seară*). Biserica din Apus îl recită tot la vesperă (rugăciunea de seară), dar numai o dată pe săptămână: Vinerea. Exegeţii consideră acest psalm cam greu de explicat, totuşi dificultăţile dispar când se citesc cu atenţie versetele dinainte şi cele ce urmează aceluia studiat. Se pare că a fost compus de David în timpul persecuţiilor ce i le-a făcut Saul. *Timuş* 3. 516.



PSALMUL 141

Un psalm al lui David

1. Cu glasul meu, la Tine, strig astăzi, Doamne Sfinte,
Spre Tine-ndrept acuma rugarea mea fierbinte!

2. În faţa Ta, Stăpâne, din inima mea arsă,
Necazul şi-a mea rugă, smerite, se revarsă!

3. Când duhul meu se stinge sub duhurile rele,
Tu, Doamne, cunoşti toată cărarea vieţii mele!

4. Pe drumu-n care umblu, – mâini rele şi duşmane,
Pe sub ascuns, Stăpâne, întinsu-mi-au capcane!

5. Pierdut, mă uit la dreapta şi, iată, n-are cine
Cu inimă de frate, să vină lângă mine!

6. Orice scăpare-nchisă-i... e ceaţă-n al meu drum,
Şi nimeni n-are grijă de sufletu-mi, acum!

7. La Tine strig, o, Doamne, Tu singur mi-eşti scăpare
Tu singur îmi eşti partea, în lumea asta mare!

8. Aminte ia la ruga-mi, că obidit sunt foarte
9. Şi scapă-mă de mulţii-mi prigonitori de moarte!
Tu Doamne, a Ta dreaptă deasupra mea o ţine,
Că cei fărădelege, sunt mult mai tari ca mine!

10. Din temniţa lui, scoate azi sufletul meu frânt,
Să proslăvesc de-a pururi pe Dumnezeu Cel Sfânt!

11. Vor face-atunci toţi drepţii sobor în jurul meu,
Când vor vedea că-n dreapta-mi stă însuşi Dumnezeu!

Psalmul acesta se crede că a fost compus de David în peştera Odollam, unde s-a refugiat când a scăpat de teama unui mare pericol de la curtea regelui Achis. Este o rugăciune a inteligenţei şi prudenţei. (Vezi şi psamul 31). Cea mai mare parte dintre Sfinţii Părinţi, aplică acest psalm la Iisus Hristos, rugându-se în grădină sau suferind în cursul patimii Sale. *Fericitul Augustin* îl raportează la martiri, dându-şi viaţa pentru Iisus Hristos, găsind-o ca o rugăciune care convine la tot credinciosul expus necazurilor şi mizeriilor acestei vieţi. *Timuş* 1. 531.



PSALMUL 142

Un psalm al lui David

1. Doamne, în a Ta credinţă, în dreptatea Ta cea multă,
Glasul meu auzi-l astăzi; rugăciunea mea ascultă:

2. Să nu intri-n judecată cu greşitu-Ţi rob, Părinte,
Că din viii de pe lume, nici un drept nu-Ţi stă-nainte!

3. Sufletul meu prigonit e de vrăjmaşii care, sub soare,
Mă cufundă-n întuneric, calcă viaţa-mi în picioare!

4. Către Tine strig acuma, Sfânt şi Mare Dumnezeu:
Inima mea e-mpietrită şi mâhnit e duhul meu...

5. Rătăcind prin întuneric, istovit pe-al vieţii drum,
Zilele de altă dată mi-le amintesc acum;

Luminoase-mi trec prin cuget ale Tale fapte sfinte
Şi la lucrurile-Ţi toate, caut cu luare-aminte...

6. De aceea, cu iubire, întind mâinile spre Tine, –
Nesecat izvor de milă; nesecat izvor de bine;
Şi-al meu suflet, ca ogorul cel însetoşat de apă,
Cere ploaia milei Tale... Doamne-ndură-Te şi-l scapă!

7. Doamne-auzi-mă degrabă, că-al meu duh îşi pierde viaţa:
De la mine, păcătosul, nu-Ţi întoarce, Doamne, faţa,
Ci, pe duhul meu, revarsă harul Duhului Tău Sfânt,
Ca să nu m-asemăn celor ce pogoară în mormânt!

8. Fă, ca-n toată dimineaţa s-aud mila Ta din cer,
Că la Tine mi-e nădejdea; mântuirea Ţie-Ţi cer!...
Tu călăuzeşte-mi paşii pe-ale Tale căi, mereu
Că spre Tine se ridică ruga sufletului meu!...

9. Toţi vrăjmaşii mei, cu ură, la tot pasul groapa-mi sapă:
Eu la Tine-alerg, Părinte: de urgia lor mă scapă!...

10. Voia Ta s-o fac, mă-nvaţă; miluieşte-mă mereu,
Că sub soare numai Tu eşti mie: unul Dumnezeu!
Duhul Tău trimite-mi, Doamne, luminat prin al Tău înger,
Să mă-ndrepte pe-a Ta cale, de pe drumu-n care sânger!...

11. Intru numele Tău, Doamne, viaţă dăruie-mi deplin
Şi-ntru marea Ta dreptate, scapă-mi sufletul de chin!

12. Pe vrăjmaşii mei Tu pierde-i, Dumnezeul meu Preasfânt,
Căci, slăvindu-Te-n toţi vecii, robul Tău pe veci eu sunt!

Acesta este cel din urmă psalm de *pocăinţă* din cei şase pe care Biserica îi pune a se recita în toate dimineţile. În el se citeşte sentimentele unei inimi strânse şi umilite. A fost compus de David în urma greşelilor sale trecute (cele două mari crime ce le-a comis), cerând milostivirea lui Dumnezeu? Mulţi Părinţi explică psalmul referindu-l la persecuţia ce Iudeii şi Iuda în particular au făcut lui Iisus Hristos şi numai din acest punct de vedere, psalmul este de pocăinţă; Iisus Hristos s-a însărcinat a suferi pentru păcatele lumii. *Timuş* 3. 541.



PSALMUL 143

Un psalm al lui David

1. Binecuvântat fii, Doamne, stânca mea sub sori şi stele,
Cela ce mereu la lupte ai deprins mâinile mele
Şi, în luptă cu vrăjmaşii ce-mprejuru-mi au fost roi,
Ai dat degetelor mele agerime la război;

2. Mila mea şi-a mea Cetate, Sfântul meu izbăvitor,
Scut în care-am pus nădejdea-mi şi mi-ai dat supus popor;

3. Doamne, ce e-n faţă-Ţi omul, ca să ştii de el anume?
Ce e fiu-i pentru Tine, ca să-l sprijineşti în lume?

4. Omul e o adiere, e o boare călătoare:
Ale vieţii noastre zile, sunt ca umbra trecătoare!

5. Pleacă-Ţi cerurile, Doamne, pe vrăjmaşii Tăi să-nfrunţi;
Cu-al Tău braţ, atinge munţii, ca să fumege-aceşti munţi!

6. Fulgere de foc aruncă, să-ngrozeşti vrăjmaşa turmă;
Cu săgeţile-Ţi aprinse, fă-i să fugă fără urmă!

7. Mâna Ta din cer întinde şi din ape mari mă scoate:
Scapă-mă pe veci din mâna neamului cu minţi netoate,
8. În a cărui gură cântă viclenia totdeauna
Şi-n a cărui dreaptă-i pururi strâmbătatea şi minciuna!

9. Gura mea, cântare nouă, întru slava Ta va spune;
Te voi lăuda, Stăpâne, cu psaltire-n zece strune!

10. Că-împăraţilor Tu dărui mântuire totdeauna
Şi îl izbăveşti pe David, când îl biciuie furtuna!

11. Doamne, scoate-mă din mâna neprietenelor gloate;
Scapă-mă pe veci de ura neamului cu minţi netoate,
În a cărui gură cântă viclenia totdeauna,
Şi a cărui dreaptă ţine strâmbătatea şi minciuna!

12. Fiii noştri, fă-i să fie ca lăstarele măreţe,
Care, sub mila Ta-nsorită, cresc frumos în tinereţe,
Iar a noastre fiice,-asemeni cu coloanele sculptate,
Care sunt mereu podoabă în palatele bogate!

13. Jitniţele noastre toate, pururi să le ţină Sfântul
Încărcate cu tot felul roadelor ce dă pământul!
Oile să ne-nmulţească mii şi zeci de mii în turme,
Prin păşuni cu iarbă grasă şi izvoarele pe urme!

14. Ale noastre vaci să fie prăsitoare de viţei,
Boii graşi, ca pentru jertfă, fie-ne mereu mai grei;
Prin zidirile cetăţii să nu intre nici un spin,
Iar pe uliţele noastre, nici un plâns, nici un suspin!

15. Fericit este poporul miluit cu toate-aceste
Şi poporul cărui Domnul, Dumnezeul nostru este!

Subiectul psalmului de faţă, priveşte biruinţele lui David, fie asupra lui Goliat, fie asupra partizanilor lui Avesalom, fie asupra diferitelor popoare inamice lui Israil. Cuprinde mulţumiri pentru victoriile trecute şi rugăciuni pentru sprijinul Domnului contra altor inamici ai lui Israil. Unii autori văd însă în psalm, timpurile robiei Babiloniene; alţii îl explică cu evenimentele întâmplate sub Macabei. Sfinţii Părinţi, văd în el în înţeles figurat, biruinţa lui Iisus Hristos asupra iadului, asupra păcatului, asupra morţii. Psalmul se aseamănă cu al 17-lea. *Timuş* 3. 556.

PSALMUL 144

Un psalm al lui David

1. Preamări-Te-voi, o, Doamne, pururi Împăratul meu,
Şi-n veci numele Tău falnic, binecuvânta-voi eu!

2. Nu va trece zi din viaţa-mi, până voi pleca din lume,
Şi-n vecia viitoare, lăuda-voi al Tău nume!

3. Întru veci e mare Domnul şi slăvit în veci sub soare,
Iar mărirea lui în veacuri, nu e minte s-o măsoare!

4. Neam-de-neam, a Tale lucruri va slăvi pe-a vieţii cale
Şi-atot-puternicia legilor şi Dreptei Tale!

5. Strălucirea slavei Tale, vor cânta cu grai fierbinte
Şi vesti-vor pretutindeni lucrul Dreptei Tale sfinte!

6. Trâmbiţa-vor toţi puterea şi mărirea Ta-ntru toate,
Tremurând de ale Tale lucruri mari, înfricoşate!

7. Nesfârşirea milei Tale vor cânta-o-n cor, pe trepte,
Lăudând mereu dreptatea milostivei Tale Drepte!

8. Milostiv în veci e Domnul cu-ai Lui robi fără păcate,
Răbdător peste măsură şi de-a pururi îndurat e!

9. Milostiv cu toţi e Domnul şi la orice rană, leac;
Peste toată vietatea, mila Lui se-ntinde-n veac!

10. Slavă Ţie, Doamne Sfinte, să-Ţi dăm toţi cu plânsu-n geană
Şi Te binecuvântează, Sfinţii Tăi fără prihană!

11. Slava-Împărăţiei Tale, toate gurile s-o cânte
Şi să povestească toate de puterile-Ţi ne-nfrânte!

12. Ca să facă cunoscute, în a omenirii vale,
Ale Tale lucruri sfinte, slava-Împărăţiei Tale!

13. Căci a Ta Împărăţie, nesfârşire se socoate
Şi-a Ta sfântă stăpânire-i peste neamurile toate!

14. Credincios e pururi Domnul, în grăitul Său cuvânt
Şi în lucrurile-I toate, Dumnezeul meu e Sfânt!

15. Domnul pururi sprijineşte pe toţi cei ce-L văd, cu frică;
Pe toţi cei ce se-ncovoaie sau cad jos, El îi ridică!

16. Ochii tuturor, spre Tine cată, Doamne, dimineaţa,
Să le dai, la vreme hrană, să le ţii pe lume viaţa!

17. Dacă mâna-Ţi se deschide, Dumnezeule-ndurate,
Cu-ale Tale bunuri multe saturi orice vietate!

18. Drept e Domnul întru toate căile Lui câte sunt
Şi în toate ale sale lucruri, Dumnezeu e Sfânt!

19. E mereu de toţi aproape Milostivul lumii Tată,
De toţi oamenii ce-L cheamă cu-a lor inimă curată!

20. El va împlini dorinţa celor ce se tem de Dânsul;
Rugăciunea lor ascultă şi le ia din gene plânsul!

21. Celor ce iubesc pe Domnul, El de-a pururi le e stâncă,
Iar pe cei fărădelege, îi va pierde-n moarte-adâncă!

22. Gura mea slăvească-L pururi, pe-a pământului poteci
Şi-al Său nume, preamărească-L toată vietatea-n veci!

Obiectul psalmului acesta este de a lăuda perfecţiunile lui Dumnezeu. Este un psalm de 22 versuri, după numărul literelor ebraice. În textul ebraic lipseşte însă versul 14. Adăugându-l, el ar începe cu litera nun, cuvântul ebraic însemnând *fidelis*. Interpretatorii găsesc, din această împrejurare, o dovadă puternică, că psaltirea ebraică nu a ajuns până la noi, fără alterare. Versul nu poate fi adăugat, deoarece Sinoadele au anatemisit pe toţi cei care nu vor primi ca sacre şi canonice cărţile Scripturii *întregi, cu toate părţile lor*, cum sunt cuprinse în vechile traduceri. *Timuş* 3. 572.



PSALMUL 145

Un psalm al lui Agheu şi Zaharia

1. Suflete al meu, zic ţie: laudă pe Dumnezeu!
Eu pe Domnul lăuda-voi toată viaţa mea, mereu!
Cu iubire către Domnul Dumnezeul meu Preasfânt,
Voi cânta, cât timp va ţine vieţuirea-mi pe pământ!

2. Nu nădăjduiţi în oameni, în cei mari n-aveţi temei,
Că nu vine mântuirea niciodată de la ei!

3. Când prin moarte fiecare dintre ei va fi înfrânt,
Duhul iese, iar pământul se va-ntoarce în pământ!

4. Şi-n chiar ziua când pământul soarbe pumnul humii sale,
Vor pieri cum piere fumul, punerile lui la cale!

5. Fericit e-acela care cheamă-ntr-ajutor mereu
Doar pe Dumnezeul slavei, pe unicul Dumnezeu;

Fericit peste măsură este pururea acel
Ce pe Dumnezeu îl cheamă şi nădăjduieşte-n El!

6. Fiindcă Dumnezeul milei, El, unicul, El Preasfântul,
A făcut cu a Lui mână Cerurile şi pământul,
Mările adânci şi late, după cum şi toate cele
Câte nasc şi pier de veacuri, câte se găsesc în ele!

7. El păzeşte adevărul prin a veacurilor ceaţă;
Dă dreptate celor care sunt năpăstuiţi în viaţă;
Celor slabi, celor în zdrenţe: la orfani şi la văduvă,
Iar flămânzilor, de veacuri, numai Domnul le dă hrană!

8. Dumnezeu sfărâmă lanţul celor fără nici o vină;
Pe căzuţi, El îi ridică; orbilor, le dă lumină:
Pe cei drepţi, El îi iubeşte; la pribegii făr-de rază,
Dumnezeu le-arată calea şi le stă de-a pururi pază!

9. Văduvele şi săracii, au în Domnul sprijin sfânt,
Iar cel păcătos, de Domnul e de-a pururea înfrânt!

10. Dumnezeu Împărăţi-va-n vecii-vecilor, mereu,
Şi din neam în neam, Sioane, va fi ţie Dumnezeu!

Acest psalm îndeamnă la încredere în Dumnezeu. Pe David şi poporul său? Învăţătura lui este de folos însă pentru toţi. *Timuş* 3. 594.

PSALMUL 146

Un psalm al lui Agheu şi Zaharia

1. Lăudaţi mereu pe Domnul, că să-L preamărim e bine,
E plăcut şi-ntotdeauna să-I dăm slavă, se cuvine!

2. Va zidi Ierusalimul iarăşi, Dumnezeu, – şi El
Iar va aduna pribegii neamului lui Israel!

3. El aduce alinare inimii ce sângerează
Şi-i tămăduieşte rana, prin a milei Sale rază!

4. Stelele ce scânteiază peste pământeana lume,
El le ştie după număr şi la toate le dă nume!

5. Mare e şi preaputernic milostivul lumii Tată,
Iar a Lui înţelepciune pururea-i nemăsurată!

6. Pe smeriţii Săi înalţă, Dumnezeul nostru Sfânt,
Iar pe păcătoşi îi frânge însă până la pământ!

7. De adâncă mulţumire cântaţi Domnului cântare;
Cântaţi Domnului cu toţii, din lăute şi chitare!

8. Fiindcă El îmbracă cerul cu nori negri, plini de apă;
El, pământului dă ploaie şi pământul se adapă;
Face iarba să răsară pe toţi munţii şi pe şesuri, –
Vorbind oamenilor veşnic, în atâtea înţelesuri!

9. Dobitoacelor dă hrană; puii corbului, când plânsul
Înspre Domnul îşi ridică, primesc hrană de la Dânsul!

10. El nu cată la puterea calului sub călător,
Nici la omul care are sprinteneală de picior;
11. Ci cu drag priveşte Domnul la toţi cei care îL cheamă,
Au în mila Lui nădejde şi de Dumnezeu au teamă!

Psalmul acesta priveşte întoarcerea Iudeilor din Babilon şi rezidirea Ierusalimului, – de această părere fiind şi *Sf. Ioan Hrisostom*. Profetul ne îndeamnă să lăudăm măririle lui Dumnezeu, cu multă dulceaţă şi putere.

PSALMUL 147

Un psalm al lui Agheu şi Zaharia

1. Laudă, Ierusalime, pururea pe Dumnezeu!
Pe-al Tău Dumnezeu, Sioane, laudă-L cântând mereu!

2. Ale porţilor zăvoare, El ţi-le-a-ntărit cu fier!
Binecuvântând pe fiii-Ţi, înlăuntrul tău, din cer!

3. El statorniceşte pace pe-a pământului tău laturi
Şi din ţarinele tale îţi dă grâu ca să te saturi!

4. El poruncile-Şi trimite să le-audă tot pământul
Şi ca fulgerul de iute îi aleargă-n zări cuvântul!

5. El zăpada Lui o cerne ca pe-o lână jucăuşă
Şi-n câmpii presară bruma, cum ar presăra cenuşă!

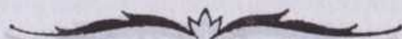
6. În puzderii, El aruncă gheaţa Lui pe şes şi munte,
Iar a gerului Său ace cine poate să le-nfrunte?

7. Însă toate, la porunca-I, se topesc, din recea gheaţă;
Vântul Domnului când suflă, apele prind iarăşi viaţă!

8. El cuvântul Său, lui Iacov, l-a vestit, – apoi la fel,
Ale Lui porunci şi lege, le-a grăit lui Israel!

9. Cu nici unul din popoare n-a făcut aşa Preasfântul
Şi popoarele acelea nu I-au cunoscut cuvântul!

De la psalmul 9, evreii şi ebraiştii au numărat un psalm mai mult. (Vezi nota la psalmul 9). Pe acesta 147 îl leagă cu cel precedent, aşa că până la sfârşitul psaltirei, numărătoarea psalmilor este la fel pentru noi şi ebraişti. Psalmul precedent unii interpretatori îl referă la cucerirea muntelui Sion asupra Iebuseilor şi la clădirile ce se făcură atunci în Ierusalim, explicând tot în acest fel şi pe acesta. Cei mai mulţi văd în el, îndemnul la lauda măririlor şi binefacerilor lui Dumnezeu. *Timuş* 3. 520.



PSALMUL 148
Un psalm al lui Agheu şi Zaharia

1. Pe Domnul lăudaţi-L, în cerurile-I sfinte!
Voi cei din înălţime, slăviţi-L toţi, fierbinte!

2. Pe Domnul lăudaţi-L, toţi îngerii, la fel!
Oştirile Lui toate să-L laude pe El!

3. Pe Domnul lăudaţi-L, tu, soare şi tu, lună!
Voi, stele luminoase, slăviţi-L împreună!

4. A cerurilor ceruri să-L laude nespus!
Voi, ape plutitoare de ceruri mai presus,
Aduceţi-I Lui slavă, grăind într-un cuvânt:
Pe Domnul lăudaţi-L şi numele Lui sfânt!

5. Că El – cu glas de tunet cum numai Domnul poate, –
A poruncit, din ceruri şi se zidiră toate!

6. Pe veci şi pe toţi vecii veciilor, El, Sfântul,
A-ntemeiat, prin vrerea-I, şi cerul şi pământul!

7. La toate Le-a scris lege cu litere de foc
Şi-n veacuri, a Lui lege nu vor călca de loc!

8. Pe Domnul lăudaţi-L şi numele Lui sfânt,
Voi, cele ce de veacuri, sunteţi pe-acest pământ:
Voi, peştii cei năprasnici ce nimeni nu vă scoate,
Voi, largurile mării şi-adâncurile toate;
Voi, grindina şi focul, zăpezile şi bruma
Voi, vântul şi furtuna, – Lui slugi supuse numa' –
9. Voi, munţi înalţi, voi dealuri, voi, pomii plini de rod,
Voi, cedrii toţi, ce veacuri cu dinţii nu vă rod;

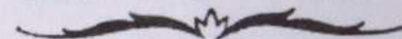
10. Voi, fiare, dobitoace, reptile târâtoare,
Voi, păsările toate cu zborul pe sub soare;

11. Voi, împăraţii, regii şi domni pe faţa humii,
Voi, neamurile toate, judecătorii lumii;

12. Voi, tineri şi fecioare, bătrâni, precum şi prunci,
Toţi cei în desfătare şi cei robiţi de munci,
13. În veci slăviţi pe Domnul şi numele Lui sfânt,
Că preamărit e-n ceruri, precum şi pe pământ!

14. El înălţat-a fruntea poporului Său drag
Şi Lui, toţi cuvioşii-I, al fiilor şirag
Din Israil, – poporul de Dumnezeu aproape,
Închină-se la Domnul, – cu lacrimile-n pleoape!

Acest psalm şi cei doi care urmează, cuprind laude lui Dumnezeu. În acesta, profetul întrebuinţând o gradaţie pogorâtoare, invită pe toate făpturile să aducă laude Domnului şi numelui Său Sfânt. Alţi interpreţi cred, că acest psalm şi următorii doi, au fost compuşi la întoarcerea din robie. Părerea lor este mult combătută. *Timuş* 3.630.



PSALMUL 149
Aliluia

1. Toţi cei ce iubiţi pe Domnul şi-L slăviţi cu ochii-n rouă,
Aplecaţi-vă genunchii şi-I cântaţi cântare nouă;
În de-a pururea Lui milă, binecredincios sobor,
Laudele Lui de slavă, să le cânte toţi în cor!

2. Să tresalte Israilul, de-al său Tată-n veşnicie
Şi-ai Sionului fii, veseli de-Împăratul lor să fie!

3. Numele-I slăvească-n hore şi, sub ceruri, cât mai tare,
Al Său nume să i-L cânte din timpane şi chitare!

4. Fiindcă Dumnezeu iubeşte pe poporul care-L cântă
Şi pe cei smeriţi, cu milă şi izbânzi îi înveşmântă!

5. Să se bucure deci drepţii de izbânda lor deplină
Şi în patul lor să cânte toţi cu inimă senină!

6. Laude să aibă-n gură pentru-a Domnului lor slavă,
Iar în mâini, – tăind ca briciul, – poarte sabie grozavă,

7. Ca să spulbere păgânii, de la robi şi pân-la rege, –
Şi să pedepsească aspru pe toţi cei fărădelege!

8. Pe-mpăraţii lor, cu lanţuri să-i înlănţuie sub cer,
Iar puternicii să cadă sub cătuşele de fier!

9. Să se facă judecata, cum în legile preasfinte,
Prin a Domnului poruncă, s-a fost scris de mai nainte!
O asemenea mărire fără seamăn pe pământ,
Vor avea-o toţi aceia care cred în Tatăl Sfânt!

După ce în psalmul precedent, Profetul a invitat pe toate creaturile să laude pe Domnul şi în ultimul vers a zis un cuvânt de Israiliteni, în aceasta insistă cu deosebire asupra acestui popor, îndemnându-l a lăuda pe Domnul şi a-I mulţumi pentru binefacerile Sale.



PSALMUL 150
Aliluia

1. Voi, cei văzuţi de Domnul, voi, cei de pe pământ,
Pe Domnul lăudaţi-L în cerul Lui cel sfânt!
Slăviţi-L în adâncul tăriilor, în care
De-a pururi străluceşte puterea Lui cea mare!

2. Pe Domnul lăudaţi-L, cu sufletul fierbinte,
Dup-ale Sale fapte măreţe şi preasfinte!
După mărirea-I sfântă şi-n veci nemăsurată,
Slăviţi pe Milostivul şi Bunul nostru Tată!

3. Cu trâmbiţe de aur, slăviţi-L toţi sub fire!
Slăviţi-L din lăute, din harfe şi din lire!

4. În jocuri lăudaţi-L, în cântec de timpane,
În cântece de flaut şi cânturi de organe!

5. Slăviţi-L cu chimvale ce urcă până-n soare!
Slăviţi-L cu organe adânc răsunătoare!
Întreaga respirare să fie numai cânt
Ce laudă pe Domnul şi numele Lui sfânt!

Cel din urmă psalm şi concluzia celor de sub numerele 148 şi 49. Cuprinde laudele ce trebuie să aducă Domnului, pare-se, miniştrii cultului, şi aceasta se deduce din faptul, că funcţia preoţilor şi a leviţilor era de a întrebuinţa în adunările religioase instrumente muzicale de care vorbeşte psalmul, deci pe aceştia i-ar îndemna psalmul să laude pe Domnul. *Timuş* 3. 649.

Aşa a fost în Vechiul Testament. Biserica nu a aprobat cântarea din instrumente muzicale ci numai din gură pentru ca melodia să fie însoţită de cuvinte (n.ed.).



PSALMUL 151

1. Între fraţii mei, pe lume, eu venit-am cel din urmă,
Şi-ale tatălui meu capre păstoritu-le-am în turmă...

2. Eu am întocmit organul cel răsunător sub stele
Şi-au făcut psaltirionul iarăşi degetele mele...

3. Cine oare de pe lume m-a vestit Domnului meu?
Auzitu-m-a din slava-I singur Sfântul Dumnezeu!

4. De la turmă, al Său înger m-a luat, fără cuvânt
Şi m-a miruit pe mine Dumnezeu, cu miru-I sfânt!

5. Mai frumoşi, mai mari ca mine erau totuşi fraţii mei;
Însă Domnul nu voit-a să-I aleagă-atunci pe ei...

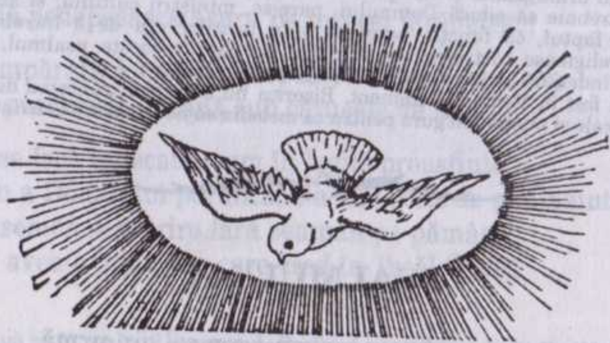
6. Am întâmpinat în urmă un păgân, a cărui gură, –
Întru idolii lui groaznici, blestematu-m-a cu ură;

7. Dar eu sabia smulgându-i, morţii datu-l-am pe el
Şi-astfel am curmat ruşinea fiilor lui Israel!

„În Sinopsa lui Atanasie, se mai află şi un mic psalm, de bună seamă necanonic, cu următorul titlu: Acest psalm deosebit, este scris de David, – şi afară de numărul celor 150 de psalmi, – când singur s-a bătut cu Goliat. În biserică nu se citeşte. *Timuş* 3.655.

În Biblia ebraică, acest psalm nu există; îl găsim însă în Septuaginta (Biblia grecească).

În el se descriu însuşirile lui David: obârşia, smerenia, vitejia şi lupta cu Goliat. *Episcop. Nicodem*; Psaltirea, pag. 268.







Am ieşit în întâmpinarea celui de alt neam şi el m-a blestemat cu idolii lui, dar eu smulgându-i sabia, i-am tăiat capul şi aşa am ridicat ocara de pe fiii lui Israel (Ps. 151)

Pe cel rău, răutatea lui îl pierde!

RUGĂCIUNEA UNUI SUFLET ÎNDURERAT!

Când mii de rugi spre Slava Ta
Se-naltă tăinuite,
Primeşte-o, Doamne, şi pe-a mea
Curată şi fierbinte...

Durerea unei vieţi întregi,
Ce-o plâng fără cuvinte,
De n-o rostesc, Tu s-o-nţelegi
Preabunule Părinte!

Pentru al vieţii scump prinos
Şi drumul încercat,
Mă-nchin Mântuitorului Hristos
Smerit şi-ndurerat.

Veghează, Doamne, paşii mei
Şi calea şi dorirea,
Şi să m-ajuţi pân-la sfârşit
Să-mi împlinesc menirea...

Trudesc cu fruntea-nrourată
Cu Pâinea-mi spre fiinţă,
Să fie, Doamne, binecuvântată
De-a Ta mare voinţă!

Făptura mea-i un pic de lut
Sublimă şi deplină,
C-ai pus în ea de la-nceput
O flacără Divină.

Loviri de mă doboară şi mă frâng
Alunecărilor deşarte Tu nu mă lăsa,
A flacărei credinţe să n-o sting
Şi mă înalţă. Doamne, prin Iubirea Ta!

Amin!

PROOROCUL DAVID GREŞEŞTE, DAR SE POCĂIEŞTE!



David în viaţa sa a făcut şi-o faptă rea!

Proorocul Natan mustră pe David pentru păcatul lui şi printr-o pildă frumoasă îl face pe regele David să simtă toată greutatea păcatului. El îşi recunoaşte greşeala şi cere din toată inima iertare de la Dumnezeu!

David în viaţa sa, a făcut şi-o faptă rea!

A fost o zi foarte amară, când el n-a privegheat,
A căzut într-o ispită, a făcut un greu păcat
Natan Proorocul însă, îndemnat de Dumnezeu,
A mustrat adânc pe David, de păcatul lui cel greu!

El şi-a plâns amar păcatul, cu căinţa mare, grea
„Ai milă de mine, Doamne, după mare mila Ta!“